

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 635

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Αθηναϊκά περίεργα

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΑΣ

Περνάμε, αγαπητοί μου μία περίεργη εποχή που μας κυβερνά η ρόδα. Ένωσ' η ρόδα του αυτοκινήτου.

Ένας τύπος, ο πιο άσημαντος άνθρωπος από απόψεως άξιας πνευματικής και υλικής, όταν διαθέτει τέσσερες ρόδες και ένα καρμπυράτέρ, είναι ο άνθρωπος της ημέρας.

Βλέπετε κάποιον, που τον χαιρετούν όλοι με σεβασμό. Ερωτάτε:

— Ποιος είναι αυτός;

— Λέγεται Παρτσιπαρτσακόπουλος.

— Τι κάνει;

— Τίποτα! Υπάλληλος σε μία εταιρία...

— Υπάλληλος ανώτερος; Διευθυντής;

— Όχι θρέ άδελφέ... Λογιστάχος είναι... έχει όμως αυτοκίνητο...

«Έχει όμως αυτοκίνητο». Λέξεις μαγικές. Το αυτοκίνητο του κ. Παρτσιπαρτσακόπουλου, μπορεί να είναι καθυστερημένο με τέσσερες ρόδες και μισό καρπεπί. Δεν έχει σημασία. Τον υπολήπτουν τον κύριο Παρτσιπαρτσακόπουλο επειδή έχει αυτοκίνητο.

— ΗΗ —

Πιστεύω ότι τον τόνο αυτόν της υπολήψεως της ρόδας μας τον έδωσαν οι γυναίκες. Μάλιστα οι γυναίκες, οι οποίες μπορούν να δλέπουν γοητιστό μπροστά τους έναν Άδωνι, ένα Νάρκισσο να πέφτει στα πόδια τους, έναν Έρμη του Πραξιτέλους να τις παρακαλή και εκείνες να έρωτεύονται τον κουτό, καμπούρη και γκαβό κ. Παρτσιπαρτσακόπουλο επειδή έχει αυτοκίνητο.

Είναι η παντοδυναμία της ρόδας!... Σε κάποιο μουσικό έργο που παίζεται αυτή την εποχή, ένα δλόκληρο χαριτωμένο τραγούδι είναι αφιερωμένο στην παντοδυναμία αυτή. Ουμώμαι ένα δίστιχο από το τραγούδι αυτό:

«Γιατί κάθε θηλυκό
θα κάνει σάλτους
εταν δ'η δύο νεαρούς
με τις Λασσάλ τους!...».

Είτε Λασσάλ όμως είναι, είτε Πακάρ, είτε Ρόλλε, είτε Φορτάκι αξιοθρήνητον, όταν οι νεαροί έχουν ένα «βολάν», μια «μίζα» και δύο ανταλλακτικά, τύφλα νάχουν οι όμορφες του Σάρλ Μπουαγιέ και του Ρόμπερτ Ταϊύλορ μπροστά τους!

Γενικότερα, αυτή η υπόθεση είναι ένα είδος εκφυλισμού γυναικείου. Άλλοτε ο κομψός άνδρας, εμύριζε μαντέχα και βιολέτα. Σήμερα η κομψή γυναίκα θέλει τον άνδρα να μορίζει γράσο και μπενζίνα.

Το ιδανικό της σημερινής ανόητης

γυναίκας δεν είναι ο Έφρηος των Αντικυθήρων, δεν είναι καν ο ρωμαλέος και ευσταλής Δισκοδόλος με το ωραίο ανδρικό σώμα. Το ιδανικό της σημερινής ανόητης γυναίκας δεν είναι ο κομψός φρακοφορεμένος άνδρας, ούτε ο σοβαρός και λιτά ντυμένος διανοούμενος. Όχι! Το ιδανικό της σημερινής ανόητης γυναίκας είναι η λυγδιασμένη από γράσο φόρμα, το βρωμισμένο από λάδια μπέρε και τα μαύρα, από το πλύσιμο της καροσσερί, νύχια του σωφέρ.

Μπορεί η ίδια να είναι καλλιτέχνης. Ήθοποιος μεγάλη, ή μουσικός σπουδαία ή λογία. Μπορεί ακόμη να θέλη να νομίζεται ως «γυναίκα πολυτελείας». Δεν έχει σημασία. Δεν την συγκινεί ούτε ο τραπέζιτης, ούτε ο μεγαλοδουλήχανος, ούτε ο διανοούμενος. Της αρκεί ένας γκαρζιέρος.

Πού να οφείλεται όμως η παντοδυναμία αυτή της ρόδας; Φίλος εκλεκτός κάτοχος αεροδυναμικής κούρσας μου έδινε προχθές μια εξήγηση:

— Το αυτοκίνητο φίλε μου, στον αιώνιο πόλεμο του άρρενος προς το θήλυ, είναι το μοντέρνο όπλο της κατακτήσεως. Όπως ακριβώς στον πόλεμο, όπλο μοντέρνο θεωρείται μια μηχανοκίνητος φάλαγγ!

— Μηχανοκίνητος φάλαγγ;

— Ακριβώς. Σήμερα για ένα στρατό δεν ρωτούν πόση είναι η δύναμή του, ούτε από ποιους διοικείται. Ερωτούν μονάχα, αν έχει και πόσες μηχανοκίνητες φάλαγγες!

— Δεν έχεις άδικο!

— Έτσι και η μοντέρνα ή γυναίκα, δεν ερωτά πόση η δυναμικότης του γαμπρού, εις χρήμα, και εις νειάτα, αλλά αν έχει αυτοκίνητο ή μηχανοκίνητη φάλαγγα.

— Και φυσικά δεν έχει...

— Και πού να την βρή;

— Όποτε ο γαμπρός;

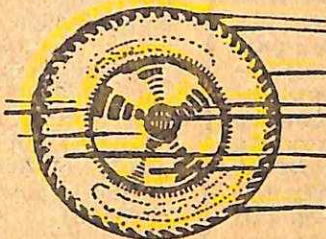
— Μένει στο ράφι, έως ότου του έρθουν ευνούχια τα πράγματα. Έν τώ μεταξύ η νύφη θρίσκει άλλον!...

Έτσι είναι!...

Πώς να την πούμε αυτή τη σημερινή γυναίκα; Μεταπολεμική του 14; Δεν είναι! Προπολεμική του 39. Πολεμική άπλω και ως πολεμική δικαιούται να έχει και αυτοκίνητο και μηχανοκίνητες φάλαγγες και να θέλη τον άνδρα με ρόδα και γρανάζια και γράσον και βενζίνα σαν ρομπότ.

Η γοητεία της ρόδας κύριοι!... Η παντοδυναμία του βολάν. Γυναίκες!... Αυτοκίνητο εν ύψει. Γοηγορείτε... και αι υή διαθέτοντες ρόδες, ως τα βάφουμε μαύρα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

σ' αυτό το φύλλο:

(Κατά σειράν δημοσιεύσεως)

—Την χιουμοριστική συνεργασία του κ.

Δημήτρη Γιαννουκάκη

—Το πρωτότυπο διήγημα του κ.

Αλκη Τροπαιιάτη

—Το χαριτωμένο εύθυμογράφημα το

Παν. Παπαδούκα

—Το νέο μας ελληνικό μυθιστόρημα του κ.

Αδ. Παπαδήμα

—Το σπαρταριστό δικαστηριακόν του κ.

Μιμ. Ψαδά

—Την ιστορική πραγματεία του κ.

Φώτου Γιοφύλλη

—Την Συμμενική ήθογραφία του κ.

Συλβίου

—Τις Γυναικείες Σελίδες της

Λόρας

Εκτός από την εκλεκτή πρωτότυπη ελληνική συνεργασία μας, παρακολουθήστε:

—Το νέο παθητικώτατο μυθιστόρημα του

Ιουλίου Μαρύ

—Την νέα περιπέτεια του «Λαποδύτη — Φάντασματος», κατά διασκευήν του κ.

Τάσου Αύλωνίτη

—Την ξεκαρδιστική αλληλογραφία ΜΑΝΙΩΣ — ΒΑΓΓΟΥ — ΚΑΡΑΜΠΕΤ — ΝΙΟΝΙΟΥ.

Τέλος, μια ενδιαφέρουσα μέθοδος για να μάθετε

Τό μέλλον σας

ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΧΑΡΤΙΑ ΒΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΩΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΙΑ

«Η εποχή μας είναι δύσκολη, και το ψωμί κερδίζεται με πολλή κόπο. Υπάρχουν άνθρωποι που καταφεύγουν στα πιο άπιστευτα επαγγέλματα για να εξασφαλίσουν τον ελάχιστο άρτο, ιδίως τώρα με την πολεμική κατάσταση.

«Αγοράστριες.— Είναι γυναίκες που αναλαμβάνουν άλλοι να ψωνίσουν δια λογαριασμόν σας, ό,τι σας χρειάζεται. Έχουν πολύ γούστο, και πείρα, ώστε να εκλέξουν τα καλύτερα πράγματα στις φθηνότερες τιμές. Αμείβονται μ' ένα ελάχιστο ποσό εκ της αξίας των αγοραζομένων πραγμάτων.

Πανσιόν σκύλων.— Σε πολλές παραμεθόριες πόλεις, καθώς και στο Παρίσι, άπληγορύνται από τις στρατιωτικές αρχές ή κατοχή ζώων. Έτσι, πολλοί κάτοχοι σκύλων, γάτων, και άλλων κατοικίδιων αναγκάστηκαν να τα σκοτώσουν με μια ένεση, την οποίαν αναλαμβάνει να εκτελέσει ανωδύνως και άδραπάνως ή «Εταιρία Προστασίας των Ζώων».

Μιά έπαρξιώσις όμως της Νοτίου Γαλλίας σκέφθηκε κάτι πρωτότυπο: Μετέτρεψε το σπίτι της σε πανσιόν σκύλων και αναλαμβάνει αντί μετριάς μηνιαίας αποζημιώσεως να διατηρήσει μέχρι τέλους του πολέμου το σκυλάκι ή το γατάκι που ο κύριός του δεν θέλει να το σκοτώσει.

Ταξι-γκουβερνάντ.— Τώρα με την έπιστράτευση, πολλές γυναίκες αναγκάστηκαν να αντικαταστήσουν τους άνδρες των σις δουλειές που είχαν. Έτσι, όμως, ο μικρός μπέμπης κινδύνευε να στερηθεί τον περίπατό του.

Ίδου λοιπόν νέον επάγγελμα: της ταξι-γκουβερνάντ. — Τας δηλαδή της γκουβερνάντας με την ώρα, ή οποία αναλαμβάνει να πάει περίπατο τον μικρό με μια ελαχίστη αποζημίωση. Μιά γυναίκα προφθαίνει έτσι εντός της ημέρας να βγάλει περίπατο καμιά δεκαριά μικρά.

Δεματοποιός.— Άλλο πολεμικό επάγγελμα. Η γυναίκα που το άσκει, αναλαμβάνει να συ-

σκευάσει σε ταχυδρομικό δέμα τα πράγματα που κάθε οικογένεια στέλνει στους έπιστρατευμένους άνδρες της, και να τα παραδώσει στο ταχυδρομείο.

Ντεκορατέρ καταφυγίων.— Τα υπόγεια καταφύγια στα οποία καταφεύγουν οι πολίται των πόλεων που ύφιστανται εναέριες έπιδρομές, δεν είναι συνήθως πολύ εύχρηστα. Ίδου όμως ότι διάφοροι καλλιτέχναι προσφέρονται να τα διακοσμούν με ευθυμες και χαριτωμένες τοιχογραφίες.

Προμηθευτής.— Διεύθυθ υν σε ω ν.— Έκατοντάδες χιλιάδων κατοίκων έγκατέλειψαν τις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις και κατέφυγαν σε άπομακρυσμένες έπαρχιες. Όπως ήταν φυσικό, ή τεραστία αυτή με άστευση, έπέφερε μεγάλες άνωμαλίες: πολλοί έχασαν την έπαφή με τους γνωστούς των, τους οποίους δεν μπορούν να άνευρίσουν όταν τους χρειάζονται. Έτσι, άπειρες γυναίκες ήρθαν δουλειά: καθήρτισαν γραφεία τα οποία έχουν ως σκοπό να άνευρίσουν μ' ελαχίστη δαπάνη και σε σύντομα χρονικά διαστήματα τις νέες διαμονές των ανθρώπων που έφυγαν, χωρίς ν' άφίσουν διεύθυνση.

ΑΣΤΕΙΟΙ ΗΓΛΟΙ

Υπάρχουν στην Ιστορία τίτλοι που φαίνονται άστείοι. Παρά ταύτα, είναι πραγματικοί. Παοαδείγματος χάριν, ο τίτλος Δουέ της Μαρμελάδας. Κόμης της Λεμονάδας και του Κονιάκ.

Το 1811 έγινε μια επανάσταση στην Χαϊτή, και άνηγορεύθη αυτόκράτωρ ένας νέγρος, ο Χριστόφορος, ο οποίος έσπευε να άπονεύσει στους στρατηγούς του διάφόρους τίτλους, μεταξύ των οποίων και τους άνωτέρω άναφερθέντας.

Σημειώτεον ότι ή Μαρμελάδα, ή Λεμονάδα και το Κονιάκ άπετέλουν ονομασίες τεραστίων φυτειών που εξέλιχθησαν σε πόλεις.

ΩΡΑ... ΚΑΙ ΆΛΛΟΤΕ

Έπικρατεί ή γνώμη πως οι σημερινοί πόλεμοι είναι οι φονικώτεροι από όλους τους προηγούμενους, λόγω των τελειοτάτων μέσων καταστροφής τα οποία διαθέτει σήμερα ο άνθρωπος.

Έν τούτοις, κατά τας παλαιότερας εποχάς, παρ' ότι τα μέσα έξοντώσεως τα οποία διέθετον οι έμπόλεμοι ήταν άτελέστερα και σχεδόν άστεία μπρος στις σημερινές πολεμικές συγκρούσεις, δεν ήταν ούτε ολιγώτερον φρικώδεις, ούτε ύστεροισαν εις άνθρωπίνας θυσίας.

Ός παράδειγμα μπορεί ν' άναφερθώ ή μάχη των Καννών κατά το 216 π. Χ., όποτε συνεκρούσθησαν τα στρατεύματα των Καρχηδονίων υπό τον Άννίβαν με τα Ρωμαϊκά, υπό την άρχηγίαν των Ρωμαίων υπάτων Ούάρρωνος και Παύλου-Αιμιλίου. Ο στρατός των Καρχηδονίων άνήρχετο σε 40.000 πεζούς και 10.000 ίππεις. Η δύναμις των Ρωμαίων ήτο 80.000 πεζοί και 6.000 ίππεις. Η μάχη άρχισε το πρωί και τελείωσε το βράδυ με πλήρη συντριβήν των Ρωμαίων, οι οποίοι έγκατέλειψαν επί του πεδίου της μάχης 70.000 νεκρούς!

Η μάχη της Λειψίας κατά το 1813, όπου συνεκρούσθησαν τα στρατεύματα του Ναπολέοντος με τους ήνωμένους στρατούς των αντιπάλων του, υπήρξε ή φονικώτερα από όλες τις συγκρούσεις του 19ου αιώνας. 40.000 Γάλλοι έσκοτώθηκαν κατά την τριήμερον αυτή σύγκρουση και 60.000 Γερμανοί και Ρώσοι.

Επίσης ή μάχη, ή γνωστή στην Ιστορίαν με το όνομα «το έπεισόδιον του Σαιν-Πριώ» και ή οποία έλαβε χώραν την 18ην Αδγούστου του 1870 μεταξύ Γάλλων και Πρώσων, υπήρξε ή φονικώτερα από όλες τις συγκρούσεις που άναφέρει ή Ιστορία των νεωτέρων χρόνων. Κατά την μάχην αυτήν, έφονεύθησαν εντός μιάς ημέρας 21.000 Πρώσοι και 13.200 Γάλλοι.

ΦΙΛΟΥΧΛΙΟ

ΠΗΡΕ ένα γράμμα που το περιεχόμενο του ήταν το ακόλουθο:

«Κύριε,

«Σίγουρα θα παραξενευτήτε που μια γυναίκα άγνωστή σας άποφαρίζει να σας γράψω πρώτη και να σας γράψω όσα σας γράφω εγώ παρακάτω. Ίσαμε να πάρω αυτή την άπόφαση, βασάνισα όσο δεν φαντάζεστε τον έαυτό μου. Καθώς φαντάζομαι θα βασανίζετε και σεις τον έαυτό σας, τώρα που διαβάσετε το γράμμα μου, ψάχνοντας να βρήτε ποιά είναι ή άγνωστη που σας γράφει.

«Μιά άγνωστη... Καθώς συμβαίνει στα ρωμάντζα και στον κινηματογράφο... Έσεις θα βιαστήτε να πλάστε με τη φαντασία σας την εικόνα μου. Δεν συμβαίνει και με μένα το ίδιο. Έγώ σας βλέπω συχνά. Θα μπορούσα να πω κάθε μέρα. Περνάτε άκριβώς μπρος από το σπίτι μου. Τις πρώτες φορές που έτυχε να το προσέξω, ήταν γιατί τύχαινε να βρίσκωμαι μίαν όρισμένη ώρα στο παράθυρό μου και σεις περνούσατε άκριβώς αυτή την ώρα κάτω άπ' αυτό. Μοι έπερσε για λίγο ή ιδέα πως ή δική μου ή παρουσία στο παράθυρο σας έκανε να περνάτε από το δρόμο μου. Γρήγορα, όμως, κατάλαβα πως αυτό το πέρασμά σας ήταν όλοτελα τυχαίο. Άν δεν ήταν, θα σηκώνατε, δεν γίνεται μιά φορά τα μάτια σας ίσαμε το παράθυρό μου. Δεν το κάνατε — και δε θέλω να πιστέψω ότι σας έλειψε ή τόλμη γι' αυτό. Τύχαινε να περνάτε από το δρόμο μου, αυτό ήταν όλο.

«Εκτός από το σπίτι μου, τύχαινε να σας συναντώ κι' άλλοι. Στέ Ζόππειο, στο Σύνταγμα, στο δρόμο κάνα-δυό φορές. Όλοτελα τυχαία, γιατί αν ήξερα την ώρα που τελειώνετε τη δουλειά σας και μπορούσα να περιμένω το πέρασμά σας από το σπίτι μου, δε θα μπορούσα, βέβαια, να ξέρω και την ώρα που κάνετε τον περίπατό σας...

«Τώρα, γιατί σας γράφω; Άς σας το πω άμέσως όρθά-κοφτά: Για να σας ζητήσω ένα ραντεβού. Μη με πάρετε για άλαφρόμυαλη ή... άνήθικη. Πάρτε με καλύτερα για έναν άνθρωπο ειλικρινή που σας ζητάει εκείνο που θέλει χωρίς περιστροφές. Μήπως, τάχα, θα

πρωτότυπο
διήγημα

ΤΟΥ

Κ. ΑΝ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

γεμάτη λουλούδια...— για να έχω το δικαίωμα να γυρέψω κι' εγώ μια χαρά, ένα χαλάφωμα, λίγη στοργή, αν θέλετε, από έναν άλλον άνθρωπο...

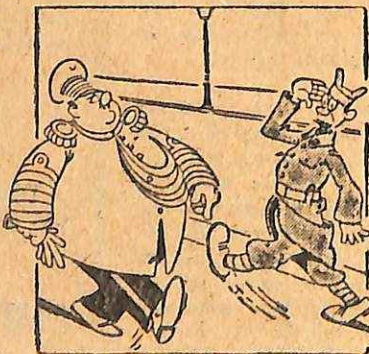
«Γιατί μιλάω έτσι; Ξανοίχτηκα μπροστά σας, σε σας, έναν άνθρωπο άγνωστο, που τον γνώρισα, γιατί... πέρασε δυό-τρεις φορές κάτω από το παράθυρό μου... Σας λέω ακόμα ότι θα μιλήσουμε οι δυό μας ώρες πολλές για όλα... Σίγουρα θα με περάστε για άλαφρόμυαλη. Γιατί εδώ, τούτη τη στιγμή που σας γράφω, δεν ξέρω ακόμα αν θα μπορέσω να σας γνωρίσω. Δεν ξέρω αν θα ρηήτε στο ραντεβού που θα σας δώσω. Δεν σας βάζω στόν κόπο να μοι στείλτε από πριν μια άπάντησή σ' όσα σας έχω γράψει μέχρι τώρα. Θα σας βάλω μια και καλή στόν κόπο να ρηήτε την ημέρα και την

Την παντάσθε μετ' ανώρητα κοπέλλα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

Ο κ. Χορτό σουπας, θυρωρός πολυτελείας, και ο νεοσύλλεκτος.

ώρα που θα σ' ας πω — αν, έννοει-
τε, θελήσετε να ρηθίτε. "Αν γελά-
στε με το γράμμα μου και το ξε-
σκίσετε... — δεν πειράζει, έχω θά
κάνω τον κόπο να σ' ας γνωρί-
ένα τέταρτο της ώρας σε μία γω-
νιά ενός σκοτεινού δρόμου. "Αν
δεν έλθετε, απλούστατα θα φύγω
καί... τίποτ' άλλο...

» "Α, έξέχασα το σπουδαιότερο. Δέ
με γνωρίζετε, καθώς σ' ας γνωρί-
ζω έχω. Για να με καταλάβετε,
θα κρατώ την έφημερίδα — το "Ε-
θνος" — στα χέρια μου...»
Παρακάτω, τού έδινε τόπο και ώ-
ρα του ραντεβού.

— 100 —

"Ηθελαν να γελάσουν, να παίξουν
μαζί του; "Όταν τελείωσε το γράμ-
μα, τού ήρθε η διάθεση να το ξεσκί-
σι. Τον είχαν προσέξει, τον είχαν ά-
γαπήσει, τού δίνουν ραντεβού; Με τη
δυστυχία του πήγαιναν να παίξουν;
Με τη δυστυχία ενός φτωχού που έ-
χει ζήσει όλη του τη ζωή, τριάντα
γεμάτα χρόνια, με μία καμπούρα
στην πλάτη και δυο κοντά, ρεβόά πο-
δάκια; Το πρόσωπό του, όσο να εί-
ναι, ήταν λιγώτερο άσχημο από το
κορμί του. Είχε ένα πρόσωπο κανο-
νικό, μάτια μαύρα κι έκφραστικά,
λεπτό στόμα, κανονικό μέτωπο. Μαλ-
λιά μαύρα και πυκνά. Ντυνόταν και
με γούστο. Το κοστούμι του πάντα
στην τελευταία λέξη της μόδας κι
από καλού τεχνίτη φαιδρι.

Να τού έκαναν κανένα παιγνίδι από
το γραφείο του; Μα κάτι τέτοιο θα
ήταν ολότελα άσυνείδητο. "Υστερα,
όλοι έκει μέσα, άρσενικοι και θηλυ-
κοί, έσέβονταν την άναπηρία του.
"Από τον προϊστάμενο ίσαμε τον μι-
κρό του γραφείου. Πιο πολύ τ' α-
κόριτσια. Κάποτε που ένας καινούργι-
ος είχε πάρει το θάρρος κι' άκούμ-
πησε κάποιο λαχείο — έτσι καθώς
κάνουν για γούρι με τους καμπού-
ρηδες — πάνω στην καμπουρίτσα
του, έγινε ολόκληρη ιστορία από
τους άλλους, τους παληούς, γιατί ο
ίδιος δεν είχε μιλήσει ολότελα. "Υ-
στερα, ο καινούργιος, που κατάλαβε
το λάθος του, ήρθε και τού γύραψε
μονάχος του συγγνώμη.

— 100 —

Τώρα, τί να ήταν; Να πήγαινε η
δχι; Γίνονται καμιά φορά θαύματα
και με τους σημαδεμένους. Κοπέλ-
λες που έρωτεύονται κεί που δεν το
περμένεις άνάπηρους. Μά, πάλι... Να
έχη χάσει το πόδι του ή το χέρι του
έναν άνθρωπο και να τον έρωτευθί
ένα γερό κορίτσι, γίνεται καμιά
φορά. Μά με καμπούρη, θα ήταν η
πρώτη φορά που θα γινόταν κάτι
τέτοιο. Καθώς έκανε βόλτες πάνω-
κάτω μέσ' στο δωμάτιό του, περνού-
σε και ξαναπερνούσε μπροστά από
τον μεγάλο καθρέφτη του τοίχου. Το
κορμί, δέ χωρούσε συζήτηση. Σθύ-
στο αυτό ολότελα. Χαμένο κι' άσου-
λούπωτο. Σακατεμένο. "Ανάπηρο.
"Αν είχαν κάνει τίποτα, ήταν τ' α-
μα.

τια. Ναί, τούτα τ' α βαθεία, έκφρα-
στικά μάτια, που έπρεπε να τ' α είχε
έναν γερό άνθρωπο να κάνει κρό-
το. Να ήταν γερός ο ίδιος, να πού-
με. Θ' άναθαν φλόγες και φλόγες,
όχι ψέμματα. Κι' είχε και μία φωνή
ζεστή κι' έλκυσε στοχαστικά, με
πολύ αίσθηση, που μπορούσε να τρα-
θήξει μία χαρά τη γυναίκα.

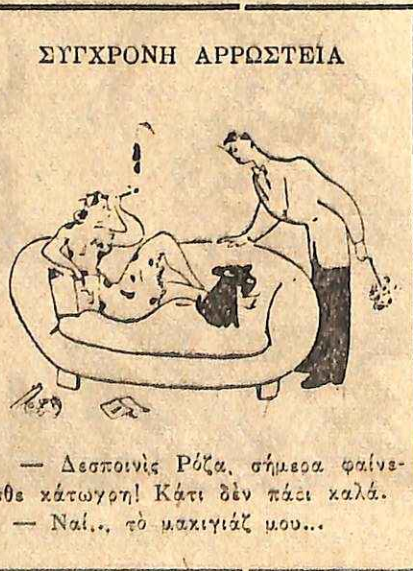
— 100 —

Το αποφάσισε να πάη. Ντύθηκε το
πιο καλό του κοστούμι, έβριστηκε
σφιχτά - σφιχτά, όμορφοχτένισε τ' α
μαλλιά του, τούς έβαλε μάλιστα και
μπριγιαντίνη. Να γυαλίζουν — σαν
τ' α μάτια μου. Κυτάχτηκε για μία
φορά ακόμα στον καθρέφτη. Χαμο-
γέλασε κι' όλος στο είδωλό του.
Κείνη τη στιγμή σίγουρα είχε ξεχά-
σει την καμπούρα του. "Η σκέψη
του πετούσε στην άγνωστη έπιστολο-
γράφο του. Την φαντάστηκε μία πα-
νώρη καπέλλα, να τον παρακολου-
θί από το παράθυρό της, όταν εκεί-
νος περνούσε.

Στο δρόμο που βγήκε, καθώς περ-
νούσε από ένα ανθοπωλείο, αγόρασε
κι' ένα γαρύφαλλο, κόκκινο-κόκκινο,
ρουμπινί και το πέρασε στη μπουν-
τουιέρα του. "Όταν έφτασε στο μέ-
ρος που τού ώριζε το γράμμα, σφύ-
ριζε κι' όλος κάποιο εύθυμο τρα-
γουδάκι.

"Έφτανε ακριβώς στην ώρα του.
Στάθηκε στη γωνιά και κύτταξε γύ-
ρω του να δει αν είχε ρηθί ή άγνω-
στη με την έφημερίδα στο χέρι για
να την άναγνωρίσει — ή ίδια λέει, τον
ήξερε. Πλάι του, πέρασε, μέσ' στο
μισοσκόταδο του άπόμερου δρόμου,
ένα ζευγάρι. Λίγα βήματα πιο πέ-
ρα, από κεί που είχε σταθί αυτός,
περίμενε ένας νέος. "Υστερα, κύττα-
ξε κι' αντίκρυ του, στο άπέναντι πε-
ζοδρόμιο. Κι' είδε, μία κοπέλλα, κοντή
κι' άδύνατη, με καμπουρίτσα στη
ράχη που κρατούσε ένα "Εθνος»
στο χέρι και τού χαμογέλασε καθώς
την κύτταξε...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

— Δεσποινίς Ρόζα, σήμερα φαίνα-
σθε κάτωση! Κάνει δέν πάει καλά.
— Ναί... το μακιγιάζ μου...

ΙΑΠΩΝΙΑ, ο παράδεισος των μικρών

Η "Ιαπωνία δεν είναι μόνον η
χώρα των χρυσανθέμων και
του "Ανατέλλοντος "Ηλίου, άλ-
λά και ο παράδεισος των παιδιών.
Πραγματικά, το παιδί στην "Ιαπω-
νία κατέχει έξαιρετική θέση. Κανείς
δεν το μαλλώνει, πολύ δέ περισσό-
τερο κανείς δεν χτυπά στη χώρα αυ-
τή τα παιδιά, ούτε στο σπίτι, ούτε στο
σχολείο. Γι' αυτό, το μικρό Ιαπω-
νόπουλο είναι πάντα γελαστό και
ποτέ δεν κλαίει. Είναι όμως και
πραγματικά χαριτωμένα παιδάκια
τά γιαπωνεζάκια. Δεν τσακώνονται
μεταξύ τους ποτέ και άπαντούν στους
μεγαλύτερους των με μεγάλη προ-
θυμία και σεβασμό. Είναι πρόθυμα
να κάμουν ό,τι κι' αν τούς ζητήσουν
οι μεγαλύτεροί τους, χωρίς γκρίνι-
ες και σκέρτσας.

Το παιγνίδι είναι η κυριώτερη ά-
σχολία των μικρών παιδιών στην
"Ιαπωνία. Παίζουν από το πρωί ώς
το βράδυ, όπου κι' αν βρεθούν. Μέ-
σα στο σπίτι τους, έξω από το σπίτι
τους, σ' όποιονδήποτε δρόμο, σε ό-
ποιονδήποτε πλατεία. Κανείς ποτέ
δεν θ' α ένοχλήση στο παιγνίδι
τους.

"Η κυριώτερα όμως χαρά των εθ-
νισμένων αυτών παιδιών είναι οι
κουκλές. Κάθε παιδί έχει την όμορ-
φοστολισμένη κουκλίτσα του που
παριστάνει σχεδόν πάντα τη μορφή
κάποιου έθνικου ήρωος της "Ιαπωνί-
ας. Κάθε χρόνο διοργανώνεται
και μία έορτή, κατά την όποιαν έκ-
τίθενται διάφορες κουκλές για να
τις θαυμάσουν τ' α μικρά παιδιά.

"Η κουκλα για το μικρό Ιαπωνό-
πουλο άποτελεί κάτι το ιερό. Ποτέ
δεν την κακομεταχειρίζεται.

"Όσο πιο καταβάλλεται μεγάλη
φροντίδα το παιγνίδι ν' άποτελή δι-
δαχτικό μάθημα για το παιδί. Γι'
αυτό υπάρχουν ειδικοί παιδικοί
κήποι όπου κάθε τι είναι συμβολικό
από τ' α δένδρα ως τ' α μικρότερα
παιγνίδια. "Ετσι τ' α παιδιά, παίζον-
τας, διδάσκονται συγχρόνως. "Επί-
σης συχνά παίζονται στα θέατρα έρ-
γα άποκλειστικώς για τ' α παιδάκια.

"Όσο πιο τ' α παιδιά αυτά που τρέ-
φουν άπόλυτο σεβασμό στους γονείς
των και ανατρέφονται με τέτοια έ-
λευθερία, αντιμετωπίζουν συχνά πο-
λύ ωρίς τη σκληρότητα της ζωής.
Κανείς νόμος δεν προστατεύει την
έργασία των παιδιών. Συχνά συναν-
τά κανείς παιδιά ηλικίας 8-10 έτών
που εργάζονται στα έργοστάσια ύ-
πό τις πιο άνθυγιεινές και κακές,
γενικά, συνθήκες. Γι' αυτό είπαμε:

"Η "Ιαπωνία είναι ο παράδεισος, άλ-
λά και συγχρόνως η κόλαση των
παιδιών.

"Ετσι τούς επάντρεψα

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα τού κ. Παν. Παπαδούκα

ΟΤΑΝ ο Γιώργος μου ώμολό-
γησε πως ήταν έρωτευμένος, τ' α
μάτια του έλαμπαν από τη
φλόγα της άληθινής αγάπης.

— Είναι τόσο όμορφη, λοιπόν; τον
έρωτησα.

— Όμορφη; "Αγγελος άληθινός.

— Αυτή σ' αγαπάει;

— Δεν το ξέρει ακόμα.

— Πότε θ' α της το πής;

— Αυτό είναι ακριβώς που με βα-
σανίζει. Δεν βρίσκω τ' α κατάλληλα
λόγια που χρειάζονται για να έκ-
φράσουν την αγάπη που νοιώθω γι'
αυτήν. Κι' έπειτα φοβάμαι πως θ' α
τά χάσω και τ' α λόγια δεν θ' α βγούν
από τ' α χείλη μου.

— Σ' αυτές τις περιπτώσεις κατα-
φεύγουν στο κλασικό μέσο της έπι-
στολής. Γράψε της ένα γράμμα.

— Αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι' έχω.
"Αλλά, καθώς ξέρεis, στο νράψιμο
δεν τ' α καταφέρνω και καλά. Φοβά-
μαι μην άραδειάσω δυο κόλλες
κοινοτοπίας και άνοησίες και χαλά-
σω τη δουλειά. Γι' αυτό, λοιπόν, θ' α
σε παρακαλέσω να μου γράψης έσύ
το γράμμα. "Εσύ στο σχολείο ήσου-
να πάντα δυνατός στις έκθέσεις, ένώ
έγώ ήμουνά το αίσχος της τάξεως
σ' αυτό το κεφάλαιο. Λοιπόν, δεν θ' α
μου άρνηθής τη χάρη, δεν είν' έτσι;

Κι' αλήθεια, δεν μπορούσα ν' άρ-
νηθώ αυτή τη χάρη, στο Γιώργο.
Πρώτα, γιατί ήταν φίλος μου κι' έ-
πειτα γιατί αυτή η άναγνώριση τού
ταλέντου μου με κολάκευε. Κι' έξ
άλλου ήθελα να δοκιμάσω την Ικα-
νοποίηση, να ιδώ μία όμορφη κοπέλ-
λα να πέφτη στην άγκαλιά κάποιου
ανθρώπου με τη δύναμη των φράσε-
ων που θάγραφα.

"Ετσι έγραψα το πρώτο γράμμα,
που άντέγραψε με το δικό του χα-
ρακτήρα ο Γιώργος. "Εβαλα όλα τ' α
δυνατά μου, και μπορώ να πω πως
έφτιαξα ένα φιλολογικό άριστούργη-
μα τού είδους.

— "Αν δεν σ' έρωτευθί μ' αυτό το
γράμμα, έπα στο Γιώργο που μ' ά-
κουγε με θαυμασμό όταν τού το διά-
θασα, θ' α πη πως η καρδιά της είναι
φτιαγμένη από μετάν-άρμέ.

"Αλλά δεν ήταν. Κι' έτσι ήρθε η ά-
πάντηση της Νίνας. "Ενα γράμμα —
πρέπει να το όμολογήσω — έντελώς
άντάξιο τού δικού μου.

— Τί συμπέρασμα βγάζεις; με ρώ-
τησε ο φίλος μου ο Γιώργος.

— Πώς η δουλειά είναι κερδισμένη,
άλλά πρέπει να ξεόψουμε πολύ με-
λάνι ως που νάρθη η στιγμή της εύ-
τυχίας σου.

— Να ξεόψουμε. "Ελπίζω πως έσύ
δεν θ' α άφισης σ' αυτή την κρίσι-
μη περίπτωση της ζωής μου.

— Κάθε άλλο, Γιώργό μου. "Ισα-ί-

σα μάλιστα που αυτό το σπόρ μ' ά-
ρσει.

Τ' α γράμματα, λοιπόν, έπήγαιναν
κι' έρχόντουσαν. Σ' αυτό το μεταξύ,
ή Νίνα πήγε να περάσει το καλοκαί-
ρι της στην έξοχη κι' έτσι οι έπιστο-

λές έγιναν πιο έπιθυμητές και πιο
συχνές. Τούλάχιστον δυο γράμματα
την έβδομάδα έγραφα, κι' άλλα τόσα
εδιαβάζα. Και ήταν μία άλληλογρα-
φία που θ' α μπορούσε να έκδοθί σε
τόμο και να κάνει πολλά όμορφα μα-
τάκια να κλάψουν από τη συγκίνηση.

— Έξαιρετική κοπέλλα θ' α πάρη
αυτός ο άφιλότιμος ο Γιώργος, σκε-
φτόμουνα... Γεμάτη έξυπνάδα, εύγε-
νεια, τρυφερότητα καλωσύνη και γυ-
ναϊκά μορφωμένη... Πολύ λίγες γυ-
ναϊκές γράφουν έτσι...

Το άποτέλεσμα ήρθε πέντε μήνες

Ο Γιώργος και η Νίνα παν-
τούτησαν.

άργότερα. Ο φίλος μου ο Γιώργος
και η φίλη του — γιατί είχε γίνει
πιά — η Νίνα, γοητευμένοι ο ένας ά-
πό τον άλλο, έκαναν ό,τι κάνουν οι
άνθρωποι που βρίσκονται στην ίδια
κατάσταση: Παντρεύτηκαν...

— Και πού ν' ήξερε η καυμένη...
ψιθύρισα, τη στιγμή που την έβλεπα
να καμαρώνει με το νυφικό της φό-
ρεμα.

— 100 —

"Εγινε — φυσικά — ο φίλος τού
σπιτιού. Ο Γιώργος θεωρούσε τον έ-
αυτό του βαθεία υποχρεωμένο άπέ-
ναντί μου, για την εύτυχία που τού
είχα χάρισει κι' έτσι με περιέβαλλε
με την έμπιστοσύνη του.

Τους πρώτους μήνες τού ζευγάρι
περνούσε καλά. Σιγά-σιγά, όμως,
άρχισαν τ' α συζυγικά μικροκαυαδά-
κια, που λίγο άργότερα έγιναν με-
γαλύτερα. Και άπάνω σ' αυτά τ' α

καυαδάκια, ο φίλος μου, που, όπως
στά γραφτά του, δεν διακρινόταν και
στά προφορικά του μεταχειριζόταν
μερικές βαρείες και προσβλητικές
λέξεις, που δεν έκαλοχακτίζαν
ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο. Γιατί
και η Νίνα δεν έπήγαινε πίσω στα
προφορικά.

Σ' αν άνθρωπος τού σπιτιού που ή-
μου, μου έκαναν έκμυστηρεύσεις
και οι δυο σύζυγοι.

— Καμιά φορά — μουλεγε η Νίνα
— κάθομαι και σκέπτομαι: Αυτός εί-
ναι ο άνθρωπος που μουγγραφε εκεί-
να τ' α ώραία κι' εύγενικά γράμμα-
τα;

Την ίδια ακριβώς άπορία είχε και
ο φίλος μου.

— Πώς είναι δυνατόν αυτή η γυναι-
κα νάγραφε τόσο ώραία γράμματα
και να μου μιλάει έτσι...

— 100 —

Αυτή την άπορία είχα κι' έχω, ως
τη στιγμή που άνοιξαμε τη συζήτη-
ση για το κατήχημα τού έρωτευμέ-
νου ζευγαριού με την Καίτη. "Η Καί-
τη ήτανε στενή φιλενάδα της Νίνας
και, φυσικά, άνθρωπος κι' αυτή τού
σπιτιού. Κάποια βράδυ, λοιπόν, που
είμαστε μόνοι και σχολιάζαμε τούς
καυγάδες των φίλων μας, είπα:

— Έχω παρακολουθήσει όλη αυτή
την ιστορία από κοντά και μου κάνει
έντύπωση η συμπεριφορά της Νίνας.
"Όταν θυμάμαι εκείνα τ' α ώραία
γράμματα που τού έγραφε, μου φαί-
νεται άπίστευτη ή σημερινή της με-
ταβολή...

"Η Καίτη χαμογέλασε και μου
είπε:

— Έχω να σ' ας εξομολογηθώ κάτι.
"Αλλά θ' α μου δώσετε το λόγο σας
πως δεν θ' α φύγη λέξη.

— Βεβαίως...

— Αυτά τ' α γράμματα, δεν τ' α γρά-
φε η Νίνα!

— Αλλά;

— Εγώ!... "Εκείνη η καυμένη, ό-
ταν έλαβε την πρώτη έπιστολή τού
Γιώργου, ήρθε και με βρήκε. Μου
ζήτησε για χάρη ν' άπαντήσω, έχω,
γιατί εκείνη δεν εύρισκε λόγια. Κι' έ-
μένα μ' άρεσε τόσο πολύ εκείνο το
γράμμα, που μ' εύχαρίστηση δέχθη-
κα να την έξυπηρετήσω...

"Αρχισα να γελάω.

— Γιατί γελάτε; με ρώτησε. Σ' ας
φαίνεται άστείο;

— Κάθε άλλο. "Αλλά κι' έχω, ξέ-
ρετε...

Και της έκανα τη δική μου εξομολό-
γηση.

Το ίδιο βράδυ έχω και η Καίτη
βρεθήκαμε άγκαλιασμένοι κι' έρω-
τευμένοι τρελλά. Κι' έγιναν οι γάμοι
μας, τρεις μήνες άργότερα, ακρι-
βώς την ημέρα που ο Γιώργος υπέ-
βαλε άνογη διαζυγίου, λόγω άσυμ-
φωνίας χαρακτήρων.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Εισαγωγή

(Κυνηγημένος από την θύελλα του ευρωπαϊκού μακελειού του 1914, ο Γιάγκος Φρέδης, ο οποίος έμεινε έως την εποχή εκείνη στη Γαλλία, ξαναγυρίζει στην πατρίδα του, την Χαλκίδα. Η μητέρα του, γήρα συμβολαιογράφου, δεν τον περίμενε, γιατί είχε την πληροφορία ότι ο γυιός της κατατάχθηκε στον γαλλικό στρατό. Με χίλιους δυο κινδύνους όμως ο Γιάγκος φθάνει ένα πρωί στη Χαλκίδα. Στην προκυμαία είναι συγκεντρωμένος πολλός κόσμος, για να ιδεί το βαπόρι που έρχεται από το εξωτερικό, γιατί είχαν πολύ καιρό να ιδούν βαπόρι, ύστερα από τον άγριο υποβρυχιακό πόλεμο που έσπερνε τον θάνατο στις θάλασσες.

Ανάμεσα στον κόσμο των συγκεντρωμένων στο λιμάνι, είναι και δυο κοπέλλες, η πεντάμορφη Λούλα, το λουλούδι του Εδρίπου, όπως την έλεγαν στην Χαλκίδα, και η φίλη της η Μιμή. Η Λούλα πληροφορείται, ότι ο νεότερος είναι ο γυιός της κυρίας που καθόταν αντίκρυ στο σπίτι της και στον οποίο η Λούλα έγραφε καθ' ύπαγορευση της μητέρας του τακτικά γράμματα, όταν εκείνος βοισκόταν στην ξενιτειά. Τα έγραφε η Λούλα επειδή η μητέρα του Γιάγκου υπέφερε από τὰ μάτια της και δεν μπορούσε να γράψει η ίδια.

Παρακαλούσε λοιπόν η κυρία Φρέδη την όμορφη γειτονοπούλα της να της γράφει, κάθε φορά το γράμμα για το γυιό της. Και η Λούλα έσπευσε πρόθυμη στην πρόσκληση της μητέρας του Γιάγκου. Την Λούλα και τον Γιάγκο όμως τους συνδέουν και η άνωμνησες της νεαρής ηλικίας. Έπαιζαν μαζί σαν ήσαν μικροί, τότε στο όμορφο περιβάλλον με τις πορτοκαλιές του σπιτιού της Λούλας, και τότε στην ακρογιαλιά, που δεν απείχε παρά λίγο από τὰ σπίτια των. Οι γλυκές αυτές αναμνήσεις ξυπνάνε στη σκέψη του Γιάγκου, τὰ απόγευμα της Ύδρας ημέρας που γυρίζει από την Εύρωπη και βλέπει ανάμεσα από τις πράσινες γρίλιες του παραθυριού του την πανέμορφη Λούλα. Ένα σύννεφο μελαγχολίας όμως σκιάζει την όμορφη, κοινόπλαστη μορφή της κοπέλλας. Ο πατέρας της θέλει να την παντρεύει μ' ένα νέον, τον 'Αγγελον Σ... ένα τραπεζίτην υπάλληλον, που η Λούλα αποκοιμάει, γιατί θέλει να κάνει σύντροφο της ζωής της τον άνδρα που θ' αγαπήσει και με τον οποίον θα ταίριασαν οι χαρακτήρες των.

Την ίδια εκείνη ημέρα, που ο Γιάγκος Φρέδης γυρίζει από την ξενι-

τειά, μια τσιγγάνα λίγο πιο παρα από την γέφυρα του Εδρίπου, κυττάζοντας τις γραμμές του χεριού της Λούλας μαντεύει τον καύμο της, αλλά της προλέγει ότι πολύ γρήγορα η καρδιά της θα ελευθερωθεί από τον πόνο που την μαρμαρώνει.

Τὰ λόγια της τσιγγάνας τὰ ακούει και η φίλη της Λούλας, η Μιμή, η οποία όμως δεν είναι καθόλου ειλικρινής, όπως θέλει να φαίνεται απέναντι στην άθωα και άπονηρευτη Λούλα. Η απελπισία της Λούλας φθάνει στο άπροχώρητο, σαν μαθαίνει ότι εκείνη την ημέρα πρόκειται να τελειώσει στο σπίτι της το συνοικέσιο με τον νεαρόν τραπεζίτην (ο άλλον).

2ον

Ο πατέρας της Λούλας άλλωστε είχε ζωηρή επιθυμία να κάνει γαμπρό η επιστήμονα—δικηγόρο, γιαντό—ή να δώσει στην κόρη του τραπεζίτικο. Και αυτό το έμαθε ο 'Αγγελος Σ... και έσπευσε να ζητήσει τη Λούλα σε γάμο.

Ο νεαρός τραπεζίτης έκρατούσε ένα δωμάτιο στο Ρολόι, λίγο πιο μακριά από το σπίτι όπου έμεινε η Μιμή με τη θεία της. Η Μιμή όμως, για να μην εκτεθεί στη γειτονιά και για να δείξει εξ άλλου στον 'Αγγελον ότι ήταν οσοδήποτε και τίμια κοπέλλα, κάθε φορά που εκείνος έπερνούσε από το σπίτι της και τύχαινε αυτή να είναι στο παράθυρο ή στην αλόπορτα, έμπαινε μέσα...

Μια νύχτα όμως που μαύρα σύννεφα έσκέπαζαν τον ουρανό, ο άερας έλυσσομανούσε, στριφογυρίζοντας δαιμονικά τη βροχή και η Χαλκίδα ήταν βυθισμένη στον ύπνο, ο 'Αγγελος, που άγρυπνούσε διαβάζοντας τις αθηναϊκές εφημερίδες που είχαν έλθει με το άπογευματινό τραίνο, άκουσε ξαφνικά ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα. Στην άρχη νόμισε ότι ήταν το παιδί της σπιτονοικοκυράς του, που έπληγαν να του ζητήσει την εφημερίδα. Μά όταν άνοιξε την πόρτα, έμεινε βουδός από την έκπληξή του... Στο κατώφλι της έστεκόταν μια κομψή κοριτσίστικη σιλουέτα, φοβισμένη και κυττάζοντας γύρω της ανήσυχά... Ο 'Αγγελος άνεγνώρισε άμέσως την κομψή γειτονοπούλα του, τη Μιμή, που είχε ανταλλάξει μαζί της τρυφερές ματιές—ματιές που υπογράφουν πολλές φορές έρωτικά συμβόλαια από μακριά. Μά ήταν τόσο η έκπληξή του,

μία αληθινή
ιστορία
που μοιάζει σαν
μυθιστόρημα
υπό
ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

που αυτός ο θαρραλέος Δόν Ζουάν, δεν μπόρεσε ν' άρθρώσει λέξη, όταν την είδε βρεγμένη από τη βροχή...

—Καλησπέρα σας, του είπε με χαμηλή φωνή η Μιμή και με κάποια ταραχή. Με συγχωρήτε...

Τότε εκείνος έπληξε θάρρος και της είπε:

—Έβραχίκατε... Περάστε μέσα... Καθήστε... Σας συνέβη τίποτε κακό; Μπορώ να σας βοηθήσω;

Η Μιμή έρριξε μια ματιά γύρω της, έπειτα έκύτταξε έξω, στην κατακότεινη αούλη, στο βάθος της οποίας ήταν κι οι κάμαρες που έκρατούσε η σπιτονοικοκυρά του 'Αγγελου κι ύστερα, με φωνή που έτρεμε ελαφρά από τη συγκίνηση, είπε:

—Αυτό που έκαμα, το καταδικάζουν τὰ έθιμα του τόπου μας! Επειδή όμως θέλω να προλάβω ένα κακό, γι' αυτό έπληξα την άποφασή και γι' αυτό με βλέπετε τη στιγμή αυτή εδώ...

Ο νεαρός τραπεζίτης υπάλληλος έκύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει. Έν τω μεταξύ της έδειξε μια καρέκλα για να καθήσει. 'Αλλ' η Μιμή έστεκόταν όρθη, ρίχνοντας ανήσυχες ματιές γύρω της. Σε μια στιγμή ο 'Αγγελος έκαμε να κλείσει την πόρτα... Με μια γρήγορη κίνηση τότε η Μιμή τον έμπόδισε. Κι' εκείνος δεν άναρωτιόταν πια ποιος ήταν ο σκοπός της άπροσδόκητης αυτής νυκτερινής επίσκεψης, άλλ' ένας τρελός, βίαιος πόθος τον έφουρτούνιαζε σύγκορμο... Τό άρωμα του κορμιού της Μιμής τον έμεθουσε και τὰ τσαχπίνικα μάτια της, έσάπτευαν με το βλέμμα των την καρδιά του. Τὰ κόκκινα χείλη της του φαίνονταν σαν δυο μεγάλες στολαγματιές αίμα και οι τρελλοί πόθοι του παρέλυναν τὰ νεύρα... Η προχωρημένη

ώρα εξ άλλου, ή βροχή, ο άνεμος, που έστέναζε με μύριες φωνές, στα δένδρα, στα σύρματα, τον άναστάτωναν... Σε μια στιγμή του ήλθε να όρμηση και να σφιχταγκάλισι το βεργολυγερό εκείνο σωματάκι, να σφίξει μέσα στην άγκαλιά του την κομψή τάγια της σαγηνεύτρας και να ρουφήξει από τὰ χείλη της όλους τους χυμούς του σάρκινου αυτού λουλουδιού!... Μά ή φωνή της Μιμής που άκούσθηκε πάλι, τον έφερε στην πραγματικότητα.

—Δεν πρόκειται για μένα, κύριε, του είπε. Πρόκειται για σάς...

—Για μένα; τη ρώτησε έκστατικός.

—Ναι...

—Συμβαίνει λοιπόν κάτι που δεν το ξέρω; Ώ, σάς παρακαλώ, πητέ μου...

—Δεν μπορούσατε να το ξέρετε, άφου είσατε ξένος εδώ στον τόπο μας, έπρόσθεσε ή κοπέλλα, ήρεμά-τερα.

Πάλι ο 'Αγγελος την έκύτταξε μ' έκπληξη.

—Επειδή έμάθαμε ότι είσατε ένας πολύ καλός πρέπει νέος και με μέλλον, ένομίσαμε χρέος μας να μη σάς άφίσωμε στο σκοτάδι... Ο φόθος να παρεξηγηθώ—άφορμη άλλωστε θέλουν οι κακές γλώσσες του τόπου μας—με άναγκάζει να μη μείνω περισσότερο εδώ, στο δωμάτιό σας. Κι' αυτό που έκανα, το καταλαβαίνω ότι ήταν σωστή τρέλλα. Μά σάς είπα, θέλησα να προλάβω ένα κακό. 'Ελπίζω, ότι θα με συγχωρήσετε... Σας άφίνω αυτό. Τώρα που θα φύγω διαβάστε το προσεκτικά κι' έπειτα σίχστε το, σε μικρά κομματάκια... Μη ζητήσετε να με ξαναδείτε ποτέ! Ούτε σάς ξέρω, ούτε με ξέρετε, ούτε με είδατε, ούτε σάς είδα!...

Και ή Μιμή, αφήνοντας στο τραπέζι, όπου ο 'Αγγελος έπαιρνε καμιά φορά το πρόχειρο γευμά του, ένα διπλωμένο άσπρο χαρτάκι, έφυγε γρήγορα-γρήγορα, μουμουρίζοντας άνάμεσα στα δόντια της βιαστικά «καληνύχτα», πριν ο νεαρός τραπεζίτης προλάβει να την συγκρατήσει, πριν προλάβει να της ειπή ούτε μια λέξη!...

Με μια χειρονομία όπνοβάτου τότε, ο 'Αγγελος έπληξε το χαρτάκι που επέταξε διαβολικά ή Μιμή στο τραπέζι, ενώ τὰ μάτια του έξακολουθούσαν να είναι προσηλωμένα στην άνοιχτή πόρτα, απ' όπου ο μανιασμένος άνεμος έμπασε τις χονδρές στολαγματιές της βροχής και απ' όπου είχε πια χαθή ή γλυκειά ξελογιαστική όπτασία.

Σε μια στιγμή ο 'Αγγελος νόμισε ότι άνειρεύθηκε. Τόσο άπίστευτη είχε φανή σ' αυτόν ή άναπάντεχη νυκτερινή έκείνη επίσκεψη... 'Επειτα άνοιξε το διπλωμένο χαρτάκι και να τί έδιάβαζε:

«Έκείνοι που θέλουν το καλό σας, σάς έξορκίζουν να μην κάνετε σύντροφο της ζωής σας, την κοπέλλα που σκέπτεσθε να πάρετε. Είναι πράγματι ή όραιότερη και ή καλλίτερη νέα της Χαλκίδος, άλλ' ή σκληρή μοίρα της θα την πάρη γρήγορα από τον κόσμο αυτόν, γιατί το μικρόβιο της φθίσεως έχει φώλησσει στο στήθος της, έπειτα από πλευρίτιδα που έπληξε σε μια έκδρομή, στον

'Αγιο Στέφανο. 'Αν όμως το σμύφρον σας σάς επιβάλη να την κάμετε γυναίκα σας, τότε, αν λυπάσθε τὰ νειάτα σας και το μέλλον σας, μείνετε όσον μπορείτε λιγώτερο και-ρό μαζί της. 'Επειτα, άφου τακτοποιήσατε τὰ οικονομικά σας, βρήτε ένα πρόσχημα, έπικαλεσθήτε την άρρώστεια της και άπομακρυνθήτε απ' αυτήν. Πάρτε το διαζύγιο».

— — —

Τό τσαλακωμένο αυτό γραμματάκι, όχι μόνο δεν είχε καμιά ύπογραφη, άλλ' ήταν φανερό, για ένα έμπειρο, γυμνασμένο μάτι, ότι έγράφη από μια έγγραμμη που ήθελε να κρύψη τον γραφικόν χαρακτήρα της, γι' αυτό το έγραψε με το άριστερό χέρι, έπίτηδες, καταφεύγοντας στο παλαιό αυτό τέχνασμα, χάρις στο όποιο παραμορφώνεται ο γραφικός χαρακτήρ και δίνει την έντύπωση ότι έχει γραφή από έναν άγράμματον!... Ο 'Αγγελος έδιάβαζε και ξαναδιάβαζε το μυστηριώδες γραμματάκι. Σε μια στιγμή πέρασε από τη σκέψη του ή ιδέα ότι μπορούσε να ήταν συκοφαντία. Ο τόπος ωστόσο, με τον όποιον είχαν γραφή τὰ λόγια αυτά, τον έκανε ν' άμφιβάλλη, αν ήταν συκοφαντικά... Κι' έμεινε πολλές στιγμές άκίνητος, ρίχνοντας ματιές ανήσυχες και γρήγορες, τότε στην άνοιχτή πόρτα, που την έδερε άγρία ή βροχή, και τότε στο γραμματάκι... 'Επειτα, σαν να είχε φύγη, μόλις έκείνη την στιγμή, ή Μιμή, ο 'Αγγελος έτρεξε στην πόρτα... Σκοτάδι άπλωνόταν γύρω. Κι' ο άνεμος ούρλιαζε πένθιμα...

Έπὶ τέλους ὁ 'Αγγελος βόηκε ἐν καιρίᾳ καὶ τῆς ἔδωκε τὸ γράμμα.

καν στην κάμαρά του και τον εϋρη-
κε άγνυτο, μιά σκέψη τον έκυρι-
αρχούσε ολόκληρο: η σκέψη πως ό-
σα έγραφε το γραμματάκι εκείνο
ήταν αληθινά και η Λούλα που είχε
ζητήσει το χέρι της από τον πατέρα
της, είχε πραγματικά το μικρόβιο
της καταραμένης άρρώστειας στο
στήθος της, γι' αυτό ήταν τόσο ψυ-
χρή και το βλέμμα της είχε την γλυ-
κομελάγχολη έκφραση, πάντα...

Δυό ημέρες αργότερα ο "Άγγε-
λος βρήκε κάτω από την πόρτα της
κάμαράς του άλλο γραμματάκι. Αυτό ή-
ταν κλεισμένο σε φάκελλο και να τί
έγραφε:

«Έπειδη υπάρχει κίνδυνος να πα-
ρεξηγήσατε το πρόσωπο που σας έ-
φερε προχθές το βράδυ το γραμματά
εκείνο και να νομίσате ότι όσα έγγρα-
φηκαν, έγγραφηκαν από συμφέρον,
μάθετε ότι το πρόσωπο εκείνο είναι
δεσμευμένο με υπόσχεση... Πάντως
το πρόσωπο εκείνο είναι πρόθυμο να
σας διευκολύνει σ' ό,τι θέλετε, γιατί
σας εκτιμά. ΑΛΛ' έπειδη δεν μπο-
ρείτε να συναντηθήτε ποτέ πιά, γιατί
διατρέχετε τον κίνδυνο να παρεξη-
γήτε και οι δύο σας, θα καταφύγε-
τε σ' ένα πολύ άπλο τέχνασμα, πού,
άν και άπλο, δεν είναι εις θέσιν να
το καταλάβει κανείς. Θα γράψετε ό-
τι θέλετε στο πρόσωπο εκείνο, όχι
με τα ψηφία του άλφαβήτου, αλλά
με αριθμούς, οι όποιοι θ' ανταποκρι-
νώνται κατά σειράν στο κάθε γράμ-
μα του άλφαβήτου. Και θα περιμέ-
νετε την πρώτη ευκαιρία για να δώ-
σετε τους αριθμούς σας!»

— — —

Ο "Άγγελος έπεφτε από έκπληξη
σ' έκπληξη. Η κοπέλλα αυτή είχαν
άνασταυρώσει τη ζωή του, τον είχε
κάνει νευρικό και άησυχος — όλα τα
έβλεπε άλλαγμαμένα γύρω του — τον
συντάραζε, σαν το ξαφνικό κύμα,
που ταράζει την γαλήνη της άκρο-
γιαλίας. Και δίνοντας διέξοδο στα
άλληλοσυγκρουόμενα αίσθηματά του,
στον πύρινο πόθο του, που τον κατέ-
τρωγε, ξεχνώντας ότι σε λίγο θα γι-
νόταν ο παντοτεινός σύντροφος μις
άλλης κοπέλλας, που είχε ζητήσει
σε γάμο, έκάθησε κι' έγραψε, άκο-
λουθώντας την οδηγία της σαγηνεύ-
τρας, που τον είχε άναστατώσει,
τους αριθμούς: 1 — 13 — 20 — 16 —
15 — 12 — 15 — 13 — 24, 13 — 1 —
18 — 1 — 18 — 9 — 4 — 24, 18 — 1 —
13 — 21 — 11 — 15 — 3 — 1 — 12 —
5 — 18 — 1 — 18 — 5, 3 — 11 — 15 —
12 — 16 — 15, 7, 10 — 1 — 17 —
4, 9 — 1, 12 — 15 — 20, 21 —
11 — 5 — 3 — 5 — 19 — 9, 3 —
9 — 1, 18 — 1 — 18.

Κανείς δεν μπορούσε να μαντεύ-
σει, ότι οι άθωοι αυτοί αριθμοί
γραμμένοι σ' ένα χαρτάκι, θα μπο-
ρούσαν να ήταν ραβασάκι — ή έρω-
τική λαχτάρα ενός νέου, που τον εί-
χε ξελογιάσει ξαφνικά στις παραμο-
νές του γάμου του, μιά κοπέλλα, ά-
πό εκείνες, που το πέρασμά τους
πλάι από έναν άνδρα, ό χαδιάρης
τόνος της φωνής των, οι μαργιόλι-
κες ματιές των που τάζουν ό,τι να
χελιή άρνιούνται να είπουν, ξυπνάει
την καταγίγδια του πόθου...

Υπομονητικώτατα ο "Άγγελος και

με ένα γλυκό χτυποκάρδι έγραψε σ'
ένα χαρτί τα ψηφία του άλφαβήτου
και πάνω απ' αυτά έγραψε τους ά-
ριθμούς κατά σειρά, για να μπορέ-
σει έπειτα να συντάξει τα λόγια, που
ήθελε να γράψει στην Μιμή. Και να
τί έγραψε:

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ο
1 — 13 — 20 — 16 — 15 — 12 — 15 —
ν ο ν α σ α ς
13 — 24 — 13 — 1 — 18 — 1 — 18 —
ι δ ω. Σ α ν φ
9 — 4 — 24, — 18 — 1 — 13 — 21 —
λ ο γ α μ ε σ
11 — 15 — 3 — 1 — 12 — 5 — 18 —
α σ ε γ λ ο μ —
1 — 18 — 5 — 3 — 11 — 15 — 12 —
π ο ή κ α ρ δ
16 — 15, 7 — 10 — 1 — 17 — 4 —
ι α μ ο υ φ λ
9 — 1, 12 — 15 — 20, 21 — 11 —
ε γ ε τ α ι γ
5 — 3 — 5 — 19 — 1 — 9, 3 —
ι α σ α ς.
3 1 — 18 — 1 — 18».

Περισσότερες από δέκα φορές ό
"Άγγελος παρέβαλε τα ψηφία των
φράσεων, που είχε γράψει, με τους
αριθμούς, για να μη τυχόν κάνει κα-
νένα λάθος. Έπειτα έδίπλωσε το
γραμματάκι, το έβαλε στην τσέπη
του και έκαρδοκοόσε την ευκαι-
ρία για να συναντήσει την Μιμή και
να της το δώσει. Αλλ' η τύχη δεν τον
έδοήθησε καθόλου. Ήταν άλλωστε
κακοκαιρία εκείνες τις ημέρες. Έπί
τέλους τρεις ημέρες αργότερα, είδε
την Μιμή στην πλατεία με τα πεύκα,
όπου έπαίξε την εποχή εκείνη η φι-
λαρμονική. Μά, πώς να πάει κοντά
της; Η Μιμή ήταν μαζί με μιά άλλη
κοπέλλα της ηλικίας της. Στην άρ-
χή τα δυό κορίτσια έδόλταραν κάτω
από τα πεύκα. Έπειτα έκάθησαν
στο ζαχαροπλαστείο. Η Μιμή είχε
ιδιί τον "Άγγελο και από το ύφος
του κατάλαβε ότι εκείνος ήθελε να
της δώσει την άπάντηση στα δυό
γραμματά της. Κατάλαβε άκόμη η
πανούργα φίλη της Λούλας ότι ό υ-
ποψήφιος σύζυγος της Λούλας ήταν
τρελλά έρωτευμένος μαζί της, και
ότι αν είχε ζητήσει το χέρι της Λούλας,
σ' αυτό τον παρεκίνησε η προίκα της
κόρης του έργοστασιάρχου. Συχνά
μάλιστα η Μιμή έλεγε, πως τους
άνδρες δεν τους συγκινεί μιά ψυχή
όμορφη σαν της Λούλας, άλλ' ένα
τσαχπίνικο, ξελογιαστικό βλέμμα
που σάϊτευε την καρδιά τους και έυ-
πνάει τρελλούς πόθους κι' άκόμη έ-
λεγε πως μιά κοπέλλα, λιγώτερο ό-
μορφη, αλλά ναζίάρια, είχε περισσό-
τερες έλπίδες έπιτυχίας, από μιά άλ-
λη περισσότερο όμορφη, αλλά λιγώ-
τερο γυμνασμένη στα νάζια. «Νά
νοιώθης πως σε έπιθυμούν και να μην
άφίνης να σε κατακτήσουν άμέσως.
Νά έχης τη δύναμη ν' άρνήσαι, για
να γίνης περισσότερο έπιθυμητή, τό-
τε έπιτυγχάνεις το σκοπό σου», έλε-
γε η Μιμή στις έμπιστευτικές έξομο-
λογήσεις της, όχι βέβαια στη Λού-
λα, της οποίας ήξερε τις ήθικες άρ-
χές, αλλά σε άλλες φίλες της που
σκεφτόταν, όπως κι' εκείνη...

...Έπί τέλους ο "Άγγελος βρήκε
ευκαιρία και της έδωσε το κρυπτο-

γραφικό γραμματάκι, χωρίς να τον
πάρη κανείς είδηση. Τον διευκόλυνε
άλλωστε σ' αυτό κι' η Μιμή που σκό-
πιμα άπεμάκρυνε τη φίλη της. Τον
διευκόλυνε άκόμη κι' ένα παιδάκι
που έπεσε από άπροσεξία της ντα-
ντάς του από το άμαξάκι του και ό
κόσμος που δεν ήξερε τί συνέβη, έ-
τρεξε γύρω απ' αυτό...

Και όταν η Μιμή έδιάβασε τα όσα
της είχε γράψει ο "Άγγελος, ένα
χαμόγελο, γεμάτο από ικανοποίηση
άνθισε στα χελιή της.

«Τό ήξευρα ότι θα κερδίσω το παι-
γνίδι, έμυρμούρισε. Μά βρισκόμα-
στε άκόμη στην άρχή. Χρειάζεται
μεγάλη προσοχή, έως ότου φθάσω
στο σκοπό μου!»

Και σύμφωνα με το προδιαγε-
γραμμένο σχέδιό της άπήντησε στον
"Άγγελο, με τα λίγα αυτά λόγια.

«Δυστυχώς άνήκω σ' άλλον».

— — —

Η άπάντηση αυτή της Μιμής έφε-
ρε το άποτέλεσμα που έπροσδοκού-
σε η φίλη της Λούλας. Ο "Άγγελος
δεν έζούσε πιά παρά με τη σκέψη
προσηλωμένη σ' αυτή και με την ξε-
λογιαστική όπτασία της, άδιάκοπα
μπροστά του. Και κάθε πρωί που πη-
γαινε στην Τράπεζα και περνούσε
μπροστά από το σπίτι της Μιμής, τα
μάτια του έψαχναν άνήσυχος, έστυ-
λώνονταν έρευνητικά στα παράθυ-
ρα, στην αδόλορτα, για ν' άνακα-
λύψουν εκείνην που τόσο ανέναντε-
χα άναστάτωσε τη ζωή του! Κάπο-
τε τύχαινε ν' άκούση τη φωνή της
Μιμής που μιλούσε έπίτηδες δυνατά,
γιατί ήξευρε την ώρα που περνούσε
ο "Άγγελος μπροστά από το σπίτι
της. Για τον τρελλά έρωτευμένο νέον
τότε, η φωνή της Μιμής ήταν ένα
πρωινό πουλί που τερετίζει χαρού-
μενα στ' άνθισμένο κλαδί... Ο άθά-
σταχος πόθος του για τη Μιμή, τον
έκανε πιά να πεισθί ότι εκείνη που
είχε ζητήσει το χέρι της από τον πα-
τέρα της, ήταν πραγματικά άρρω-
στη και δεν έπρεπε γι' αυτό το λό-
γο να γίνει γυναίκα του... Σε κά-
ποιον συνάδελφό του μάλιστα
τον ρώτησε πότε θα έγίνονταν οι άρ-
ραβωνές του με την Λούλα, ο "Άγγε-
λος άπήντησε:

—Τίποτε όριστικό άκόμη. Λόγια
του κόσμου!...

«Όλη η σκέψη του ήταν προσηλω-
μένη τώρα, πως να έπιτύχη μιά συ-
νάντηση, μακριά από κάθε άδιά-
κριτο μάτι, με τη Μιμή. Στη συνάν-
τηση αυτή, ήταν βέβαιος ο "Άγγε-
λος ότι θα κατάρθωνε ν' άποσπάσει
την άγαπημένη του από τον άλλον,
στον όποιον του είχε γράψει εκείνη
ότι άνήκε... Και συλλογιζόταν ό νέ-
ος, μέσα στο παράφορο πάθος που
φλόγιζε την καρδιά του, ότι ό άν-
δρας στον όποιον έλεγε ότι άνήκει η
Μιμή, δεν μπορούσε να ήταν καλλι-
τερος απ' αυτόν... Η άγρια ζήλεια
είχε ξυπνήσει τώρα και κρυφοδάγ-
κωνε την καρδιά του. Στο δόκανο,
που με τόση πανουργία του έστησε
η Μιμή, είχε πιασθί, χωρίς να το ύ-
ποπτευθί καν.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Το εϋδύμιο του δικαστηρίου

Η γρατσουιά

Α. Α. ΨΑΘΑ

ΤΟΣΗ κατάπληξη και δι-
καιά όργη έδειχνε το πρό-
σωπό του, ώστε ο πρόεδρος
τον έπήρε από καλό μάτι. Προ-
σεπάθησε, λοιπόν, να τον καθησυχά-
σει. Αλλά ήταν άδύνατο να συνέλ-
θι ο άνθρωπος και να βρϊ την ψυ-
χραιμία του.

—Είμαι παλαβός!

—Μά τί συνέβη;

—Είμαι άνισόρροπος.

—Τόν ήξερες;

—Πώς! Φίλος μου ήταν.

—Και λοιπόν;

—Δεν ξέρω τί τον έπιασε ξαφνικά
κ. πρόεδρε. Τον βλέπω στον δρόμο
Είχα μέρες να τον δω. Κυττάω
βλέπω μιά μεγάλη γρατσουιά επά-
νω στη μύτη του. Τον πλησιάζω, τον
χαίρετώ, «γεια σου Άποστόλη, τί γί-
νεσαι, τί είν' αυτή η γρατσουιά στη
μύτη;» Αυτό ήταν. Κυττάω, άνεβαί-
νει το αίμα στο κεφάλι του και ως
που να καταλάβω τί συμβαίνει, μου
κοπανάει μιά γροθιά! Μέσα στον
δρόμο!

—Γιατί;

—Έλα ντέ.

—Μήπως τον πείραξες;

—Όχι, μά το Θεό.

—Μήπως γέλασες;

—Όχι, μά την Παναγία.

—Μήπως είχατε προηγουμένα;

—Α-πά-πά! Τίποτε. Φίλος καλός
και άγαπητός. Λιγάκι νευρικός, βέ-
βαια, αλλά όχι κι' έτσι που να τον
πιάνουν τα νεύρα του με δίχως τίπο-
τα. Καθόλου, σου όρκίζομαι, δεν του
έδωσα ούτε ίχνος άφορμής. Άπε-
ναντίας. Το ένδιαφέρον μου έδειξα.
Τί μ' ένοιαζε έμένα για τη μύτη
του; Δεν πιά να του την κόψουν!
Αλλά από φίλια. Αυτό έγινε, κ.
πρόεδρε!

Στρέφονται τα μάτια στον δρό-
μο. Κάθεται εκεί, λιγάκι παράμε-
ρα, κι' έχει τα μάτια κάτω κι' επά-
νω στη μύτη μιά τεράστια γρα-
τσουιά. Τα χέρια σταυρωμένα, το
κεφάλι χαμηλά. Ούτε μιλά, ούτε δι-
ακόπτει. Μόνο που και που ρίχνει
μιά πλάγια ματιά στον φίλο του,
σαν να άπορη κι' ό ίδιος για την
κωμικοτραγική σκηνή της οποίας,
φειδ' ό ίδιος ήταν ήρωας. Όταν τον
καλή ό πταισματοδίκης ν' άπολογη-
θί, πλησιάζει ένα βήμα μπροστά
και άρχίζει με μιάν έρώτηση:

—Κύριε πρόεδρε, σας συνέβη ποτέ
να έχετε τίποτε στο πρόσωπο; Να
βγάλετε κανένα σπυρί, να έχετε
χτυπήσει κάπου, να γρατσουιστήτε
πουθενά;

—Άφισε τις έρωτήσεις!

—Όχι, σας συνέβη, ποτέ;

—Δεν μου λές — όργίζεται ό πρό-
εδρος — έσύ θα με άνακρίνης τώρα;
Πές μου, γιατί ξαφνικά, χωρίς κα-

νένα λόγο, του έπετέθης του άνθρω-
που;

—Εάν σας συνέβαινε έσας κά-
ποτε ένα παρόμοιο άτύχημα, μό-
νον έτσι θα με καταλαβαίνατε. Τώ-
ρα πώς να έξηγηθώ; Αλλά πάλι,
τί να κάνω; Θα προσπαθίσω να σας
δώσω να καταλάβετε.

Και περιγράφει, ό δυστυχής, ολό-
κληρο το δράμα του. Αλλοιμονόν
σας, εάν σας βρϊ το παραμικρότε-

— Θα προσπαθίσω να σας δώσω να
καταλάβετε κ. Πρόεδρε.

ρο κακό στο πρόσωπο. Δεν είναι η
ένόχληση. Δεν είναι ό τυχόν πόνος.
Δεν είναι η παραμόρφωση της φά-
τσας. Δεν είναι ούτε οι κίνδυνοι που
μπορούν να προκύψουν. Αυτό που
είναι το φοβερότερο απ' όλα, είναι
το ένδιαφέρον των φίλων και γνω-
στών. Το πρώτο πράγμα που θα σε
ρωτήση ό πρώτος φίλος που θα σε
συναντήσει στον δρόμο είναι:

—Τί έπαθες μωρέ;

—Αστα.

—Γροθιά;

—Όχι, βρέ άδερφέ,

—Πέσιμο;

—Ούτε.

—Τότε λοιπόν;

—Άλλος θα προσπαθήσει να κάνει
πνεύμα. Άλλος θα δείξει υπερβολι-
κήν άδιαφορία. Άλλος θα μειδιά-
ση με σημασία. Άλλος θα έκφρά-
ση τις πιο άπιθανες υποψίες. Άλ-
λος θα συστήσει να πάτε άμέσως σε
γιατρό, διότι μπορεί να προκληθί
μόλυνση και θάνατος. Άλλος θα πϊ
πως δεν είναι τίποτε και ήμπορεί να
είσθε ήσυχος. Άλλος θα σας πλν-

σίωση, θα περιεργασθί το τραύμα,
θα το έγγισι, θα το μελετήσει και
θα έκφράσει γνώμη. Αλλά όλοι, ό-
λοι χωρίς καμμιάν έξαιρέση, θα ζη-
τήσουν να διηγηθήτε, στο τέλος της
παρατηρήσεως, ή στην άρχή, ολό-
κληρη την Ιστορία.

—Έβαρέθηκα, κ. πρόεδρε.

—Τί;

—Νά έπαναλαμβάνω την ίδια Ι-
στορία είκοσι φορές την ώρα. Έ-
παιζα με το γατάκι μου, κ. δικα-
στά, και σε μιά στιγμή με γρατσού-
νισε. Αυτή είναι όλη η Ιστορία! Πό-
σες φορές την είπα; Από μακριά
που με βλέπουν οι γνωστοί και φί-
λοι, τρέχουν ίσια κι' έρχονται προς το
μέρος μου, κυττώντας κατ' ευθείαν
στη μύτη μου. «Γεια σου Άποστόλη,
τί έπαθε η μύτη σου;» Τί να κάνω;
Άρχίζω και διηγούμαι: «Έξείρες το
γατάκι, ένθ' έπαίξα, το τρώαξε το
παιδί κι' έκανε να φύγει και με γρατ-
τσούνισε». Και πάλι τα ίδια παρακά-
τω. «Γεια σου Άποστόλη, βρέ πως εί-
ναι η μύτη σου;» «Ε, τίποτε». «Μά τί
έπαθες, ποιός σε γρατσούνισε;» Και
πάλι το γατάκι και πάλι το παιδί
που το τρώαξε και πάλι καθώς έ-
κανε να φύγει με γρατσούνισε. Δέ-
κα βήματα παρά πέρα άλλος. «Άπο-
στολάκη, με γεια τη μύτη!» «Εύχα-
ριστώ». «Τί συμβαίνει; Η φιλενάδα;
«Άσε με, μωρέ χριστιανέ!» Μπα, που
να σ' άφήσι! Πρέπει να του διηγη-
θής πάλι το γατάκι, και πάλι το
παιδί και πάλι πως τρώαξε το γα-
τάκι και με γρατσούνισε. Πόσες
φορές διηγήθηκα αυτή την Ιστορία;
Μά έκατο, μά διακόσες, μά πεντα-
κόσες; Δεν ξέρω. Σε μιά στιγμή εί-
πα: θα κλειστώ στο σπίτι μου, θα
κρύψω αυτή τη βρωμομύτη, να γι-
ατρευθί και μετά να ξαναγύρω στον
κόσμο. Έ, εκεί λοιπόν επάνω που
ήμουν ξαναμμένος από μιά έξαντλη-
τική άνάκριση ενός φίλου που κρά-
τησε μισή ώρα, να σου και ό κύριος!

—Αυτός;

—Μάλιστα.

—Σε ρώτησε...

—Φυσικά. Μόλις με είδε, το μάτι
του πήγε στη μύτη μου. Κι' έχασα
πλέον την ψυχραιμία μου.

Ο πταισματοδίκης καταλαβαίνει
το δράμα του. Αθώς ό κατηγορού-
μενος, Αλλά καθώς βγαίνει απ' έξω,
τον βλέπει κάποιος γνωστός:

—Γεια σου Άποστόλη, δικη είχες;

—Ναι.

—Κι' η μύτη; Τί έπαθε η μύτη σου;
Ο άνθρωπος δεν έκανε φόνον. Και
έκρίθη ότι ήταν έξαιρετικά ψυχραι-
μος.

Α. ΨΑΘΑΣ

Τὰ «Ελληνικά Χρονικά»

ΧΩΡΙΣ ἀμφιβολία τὰ «Ελληνικά Χρονικά» τοῦ Μεσολογγίου εἶναι ἡ πρῶτη δοξαμένη ἐλληνικὴ εφημερίς. Γεννήθηκε μέσα στὴ φωτιά τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 καὶ ἔπλεε ἐνδοξά κάτω ἀπὸ τὴν θόρυβον, ποὺ ἐσπασαν τὰ τυπογραφεῖα τῆς...

Ἡ δωδέκατη κατὰ σειράν ἐλληνικὴ εφημερίς καὶ ἡ δόξα τῆς. — Ὁ Ἰωάννης Μάγιερ, ὁ γιαντρός, φιλόσοφος καὶ δημοσιογράφος. — Ἡ εἰδησεογραφία τῆς εφημερίδος καὶ ὁ θάνατός της ἀπὸ ἐχθρικές βόμβες. — Πῶς ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξη καὶ τὸν θάνατο τοῦ Λόρδου Βύρωνος. — Πῶς ἐρρίφθη ἡ ἰδέα ἰδρύσεως Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης στὴν Ἑλλάδα.

ἐχθρικές βόμβες κατεστρεψαν τὸ τυπογραφεῖο τῶν «Ελληνικῶν Χρονικῶν». Ἐπὶ τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐσταμάτησε. Μὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς, ὁ κυριώτερος συντάκτης τῆς καὶ ἐκδότης τῆς Ἰωάννης Μάγιερ ἐσκοτώθηκε τὴν 10 Ἀπριλίου 1826 στὴν Ἐξόδο. Ἐπὶ ποσὲς ἡμερᾶς καὶ τὴν δημοσιογραφικὴν του ὑπηρεσίαν καὶ τὴ ζωὴν του μαζί στὴν πατρίδα μας.

— **ΠΡΩΤΟ** —
Ἰσχυροὺν ἀρετὰ σώματα πλήρη τῶν «Ελληνικῶν Χρονικῶν», γιατί ἐκτός ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκδόσιν τῆς ἔγινε καὶ μιὰ πλήρης ἀνατύπωση τοῦ ὅλου τῶν φύλλων τῆς εφημερίδος τοῦ 1840.

Καὶ σὰν ξεφυλλίζεις κανένα τὰ φύλλα τῆς, κάθε τόσο σταματᾷς σὲ γεγονότα ποὺ συγκινοῦν καὶ ποὺ ξαναφέρουν στὴ μνήμη μας μεγάλες στιγμῆς. —

Ἐξάφνου σὸ φύλλο τῆς 12 Ἰανουαρίου 1824 περνοῦμε ἀπὸ τὴν Κεραλλήνα ὡς τὸ Μεσολόγγι. Τὸ ταξίδι αὐτὸ μαζί με τὴν προσηγορίαν τοῦ καὶ τὴν περιπέτειάν του διήγαγε δέκα ὁλόκληρες ἡμέρες. Τέλος θύω; ὁ ποιητὴς ἔγραψε στὴν ἡρωϊκὴ πόλιν, ὅπου, ὅπως γράφουν τὰ «Ελληνικά Χρονικά»: «ἡξιώθη τῆς ἀνηκούστης υποδοχῆς».

Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἄλλαν περιπέτειαν, τὸ πλοῖόν του τοῦ Βύρωνος ἐκινδύνευσε νὰ συντομῇ στὴν ἐξέως ἀνέμου ἀπὸ τὴν ἑννιάδες καὶ τὸ Δραγουέστο. Ἀν τούτοις — γράφει ἡ εφημερίς — ὁ ποίητος Μαυροκορδάτος, μαθὼν τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὅσας ἔπαυσε ὁ υπαλφύγος Λόρδος, ἐστειλεν ἐνθὺς 5 ἑνοπλὰ ἐλληνικά πλοῖα καὶ ἑν πλεονεχὸν δοικίον, «Λεωνίδα» ὀνομαζόμενον, τὰ ὅποια ἐπρόσβαλαν πρὸς αὐτὸν πᾶσαν γείον βοήθειαν καὶ ἀκολούθησαν περὶ τὴν αὐγὴν τῆς 24 Δεκεμβρίου κατευοδώθη εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ὅλοι αἱ τάξεις τῶν ἐγκαταμένων τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ προπομπῆν μεγίστην, εἰς ἐνδειξὴν τῆς ὀφειλουμένης εὐγνωμοσύνης εἰς ἄνδρα συντελεστικώτατον εἰς τοὺς ἐλληνικοὺς ἔθνους τὴν ἀναγέννησιν.

— **ΠΡΩΤΟ** —
Ἡ ἰδία εφημερίς σὸ φύλλο τῆς 9 Ἀπριλίου 1824 εἶνε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀναγγελίας τοῦ θανάτου τοῦ φιλέλληνος ποιητοῦ. Ἐγραψεν ἔτσι:

Ἀπαρτήματα θονήει μετὰ τῶν γαυρομένων τοῦ Πάσπα ἡμερῶν τῆς Ἑλλάδος, διότι αἰσινῶς στενοῖται ἀπὸ τὰς ἀνέχουσας τῆς τὴν πολυπλοκὴν αὐτῆς εὐεργετήν, τὴν Λόρδον Βύρωνον. Προγινώσκοντες ἡ εφημερίδα ἀναγγέλλει ἑπὶ τὴν ἰδίαν μέρα στίς 11 καὶ 40 π.μ. ἐξέπνευσεν ὁ ποιητὴς στὴν ἡρωϊκὴν πόλιν. —

Ἐπειτα τὰ «Ελληνικά Χρονικά» σὸ φύλλο τῆς 12 Ἀπριλίου 1824 περνοῦμε ἀπὸ τὴν Κεραλλήνα ὡς τὸ Μεσολόγγι.

Στὸ φύλλο κατόπιν τῆς 21 Μαΐου 1824 δημοσιεύεται ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, ποὺ περιγράφει τὴν μετακομίδην τοῦ Λεωφάνου τοῦ Βύρωνος ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐνα πλῆθος ἄλλες εἰδήσεις θάβει ὁ ἀναγνώστης στὰ «Ελληνικά Χρονικά». Νίκες καὶ ἡττάσεις ἐπανάστατων, ἡρωϊκές ἀποβείας καὶ θυσιᾶς ἀνέστησαν. —

Στὰ φύλλα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1824, μαζί με τὴν εἰδήσιν ἀπὸ τὰ ἐλληνικά στρατόπεδα τῆς Ἀκαμαντίας, μαζί με τὴν ἀναγγελίαν τοῦ κατὰ πλοῦ τοῦ αἰγυπτιοῦ στόλου στὴν Ρόδο, μαζί με τὴν πληροφορίαν τῆς θοικαθεντικῆς νίκης τοῦ Σαχτούρη στὸ στενὸν τῆς Σάμου, ἐμφανίζεται καὶ ἡ πρώτη σκέψη γιὰ νὰ σταθῇ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἴδιος ὁ Μάγιερ, ποὺ ἐξέδιδε τὴν εφημερίδα, ἔοριξε τὴν ἰδέαν καὶ ἄργισ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ.

Μὲ τὸν τίτλο: «Σκέψεις περὶ συγκαταστάσεως Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ Φιλολογίας» γράφει, ἀνέμεινα στ' ἄλλα, καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«... Μ' ὄλην τὴν σκληρὰν δουλείαν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπέπεσαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, μ' ὄλον ὅτι καὶ τὸ Ἀλ-Κορὰν ἐξήγγισεν νὰ καταστρεφῇ ἐπὶ περισσώτερον τὸν τοσούτων ὠραιότητων τὰ λείψανα, πάντοτε θυμῶς, εὐρίσκονται ἀκόμη πρωτότυπα καὶ ἐλεύθερα τινὰ σημεῖα εἰς ἐπώφελες καὶ κεντητικὰς θέσεις. Διὰ νὰ ἀνανεώσωμε δὲ αὐτὰς τὰς ὠσιότητας δὲν πρέπει νὰ συστήσωμεν βιβλιοθήκας, καὶ νὰ σπουδάσωμεν τὴν φιλολογοῦντας;»

Ρίχνει λοιπὸν ὁ Μάγιερ τὴν ἰδέαν τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων καὶ τὴν σύστασιν ἑθνικῆς βιβλιοθήκης. Προσθέτει ἀκόμη ὅτι ἐστὶν ἐνδεὲς γράμματα στὴν Εὐρώπῃ, σὲ διαφόρους φιλέλληνας, τοὺς ἐξηγοῦσε τὴν σημασίαν μιᾶς βιβλιοθήκης στὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ζητοῦσε νὰ σταλτοῦν βιβλία γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸν. Κάθε προσφορά ἔπορευε νὰ σταλῇ στὴν διεύθυνσιν τῆς εφημερίδος.

Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ Μάγιερ δὲν εὐτύχησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὠραία ἰδέαν. Ἡ πολιτοχρῆσις τοῦ Μεσολογγίου, ἡ διακοπὴ τῆς εφημερίδος καὶ ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος τοῦ ἰδίου τοῦ Μάγιερ ἐματαιώσαν τὸ σχέδιον!

Ἀργότερα ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας ἰδούσε τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην στὴν Αἴγινα. Καὶ ἡ βιβλιοθήκη ἐκείνη ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρώτην βάση τῆς σημερινῆς Ἐθνικῆς μας Βιβλιοθήκης.

Τὰ «Ελληνικά Χρονικά», κατὰ τὸν ἀσκητὴ τῶν 25 μηνῶν ποὺ ἔζησαν, προσέφεραν ἀληθινὰ θαυμαστὰς ὑπηρεσίας στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα. Ἡ εφημερίς αὐτὴ εἶχε ἐθνικὴν δράσιν πρῶτης τάξεως. Καὶ εἰς καὶ τὸν δρόμον τῆς δημοσιογραφικῆς ἐθνικῆς δημοσιογραφίας μὲ τ' ἄθροισμα τῆς καὶ μετὸν σαφὴ καὶ χαρακτηριστικὸν τρόπον ποὺ ἔγραψεν τὴν εἰδήσιν τῆς. Παραματῆς, λοιπὸν ὁ Ἐλβετὸς Ἰωάννης Μάγιερ εἶνε ὁ πῶτος ἐθνικὸς μας δημοσιογράφος. Τοῦ ἀξίζει καθε τιμὴ ἀπὸ αἵας τοὺς νεωτέρους.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Η Προφύρια ἦταν πολὺ στενοχωρημένη.

Μιλοῦσε στὴν ἐξώπορτα μετὰ τὴν Ἀγγέλα τοῦ Τρίφτη:

— Ἀχ! Ἀγγέλα μου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὴ στενοχώριαν μου. Πᾶω νὰ σκάσω.

— Τί ἡπαθες, καλέ;

— Ἐρεῖς πῶς ἡ κόρη μου ἡ Σουλτάνα ἠγέννησε;

— Ναί, τᾶμαθα, κορίτσι.

— Κορίτσι, ἀγόρι, δὲν πειράζει.

— Ἐλα ὅμως ποῦ τραβήχτηκε τὸ γάλα τῆς καὶ δὲν ἔχει νὰ τὸ βυζάξῃ;

— Ἀχου! Τί μοῦ λές!

— Τὸ λοιπὸν ἀποφάσισε ὁ γαμπρὸς μου νὰ πάρῃ μιὰ παραμάναν.

— Δὲ τσηκάνες, καλέ γιαντρίκα, γιὰ νὰ στρέψῃ τὸ γάλα τῆς;

— Ἐμένα τὰ λές, Ἀγγέλα μου, ποῦ στὸ γιαντρίκα εἶμαι μάννα; Τί δὲ τσηκάνες!

— Τί θὰ κάνῃς τώρα;

— Ὁ γαμπρὸς μου, ὅπως σοῦπα, ἡστεῖλε μιὰ παραμάναν ποῦ τὴν ἤξερε ἡ συμπεθέρα ἡ μάννα του.

— Ἐ! Τὴν κρατήστε;

— Ἐγὼ νὰ τὴν κρατήσω, Ἀγγέλα μου; Ἀφοῦ τὴν ἡστεῖλε ἡ πεθερά τῆς, θάκανε ἕνας σπιονδὸς μὲς στὸ σπῆτι. Πά! Πά! Πά! Τὴν ἔστειλε ἀπὸ καὶ ποῦρθε. Ὑστερα μοῦ σύστησε μιὰ ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς. Μιὰ πολυβαλὺν, μιὰ βαμμένη, ποῦ οὐλο νάξια καὶ χάδια ἦταν ὁμπροστά στὸ γαμπρὸ μου. Τὴν ἔδωξα μετὰ τὸ κατ' εὐτεῖας!

— Καὶ τὸ μωρὸ ποῖς τὸ βυζάινε;

— Πότε μιμπερόνι, πότε μιὰ πιπίλα, πότε ἡρχοῦνταν ἡ Σταματοῦλα, ἡ νύφη τῆς Διαμαντῶς. Μὰ κι' αὐτὴ εἶναι καλὴ μιὰ βερειμισμένη! Δὲν τὴν μπιστεύομαι. Θαρρεῖς πῶς ἔχει ἐφτά λογιῶ χτικιὸ ἀπάνω τῆς.

— Καθμένη Προφύρια, τί τραβᾷ;

— Μπᾶς καὶ ἔρεῖς καμμιὰ, Ἀγγέλα μου, ἐκεῖ στὴ γειτονιά σου; Θὰ μοῦ κάνῃς μεγάλη χάρη.

Ἡ Ἀγγέλα σκέφτηκε καλὰ. Ὑστερα φώναξε:

— Στάσου, στάσου, τᾶμαθα. Πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου κάθεται μιὰ καλὴ κοπέλλα, ποὺ πέθανε τὸ μωρὸ τῆς ἀπὸ δροκόντι. Ὁ ἀντρας τῆς εἶναι στρατιώτης τώρα. Μικρούλα καὶ γερὴ κι' εἶναι καὶ φτωχούλα. Θὲς νὰ στὴ σταλῇ;

— Νὰ σοῦ δώσω ὁ Θεὸς οὐλο καλὰ. Στελτίνε, Ἀγγέλα μου, νὰ μὴν πάθῃ τίποτα τὸ ἐγγονάκι μου καὶ ποῦνε πῶς φταῖω ἐγὼ.

Ἡ Ἀγγέλα ἔφυγε τρεχάτη.

Σὲ λίγη ὥρα ἦρθε ἡ παραμάναν, μιὰ νοστιμούλα, παχουλή καὶ ὁδοκόκκινη. Ἡ Προφύρια τὴν ἐκῆυξε ὅπως ὁ δικαστὴς τὸν κατηγορούμενον.

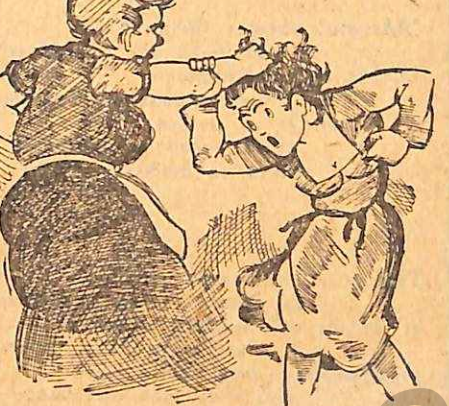
— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὸ Μπουτζᾶ.

— Ἀ! Μπουτζᾶ! Οἱ Μπουτζᾶλ-ἔς εἶναι κομμάτι γλωσσούδες! Νὰ μὴ με συχίζῃς γιατί εἶμαι καὶ σωματοδισσα καὶ παθὲν ζαλάδες. Νᾶσαι φρόνιμη καὶ ἐνοῖα σου, ἐμεῖς θὰ σὲ ικανοποιήσωμε, θάχῃς καὶ τὰ τυχερά σου.

— Θέτε νὰ βάλω σκουφέτα;

— Ὁχι, καλέ! Τὴν ψευτοπλοῦσιες θὰ κάνωμε τώρα; Ἐνα τσεμπεράκι

— Ἀρπᾶξε τὴν Δωροθέαν ἀπὸ τὰ μαλλιά.

νὰ μὴ φαίνονται αὐτὰ τὰ σκουλιά ποῦ τάχεις καὶ ὀντολατιόνα!

Ἡ παραμάναν χαμογέλασε.

— Ἐ, νέες ἦμαστε, κερά μου!

— Κι' ἐμεῖς ἦμαστε μιὰ φορὰ κοπέλλες, παιδάκι μου, μὰ τὰ δικά σας τὰ μασκαράλικά δὲν τὰ κάναμε.

— Ὡς καὶ τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδαριοῦ σας τὸ δειγνέτε ἐξω ἀπὸ τὸ παπούτσι! Πῶς σὲ λένε;

— Δωροθέα.

— Καλὰ. Αἰντε τώρα νὰ πλύνῃς τὰ θρακᾶκια τοῦ μωροῦ καὶ τῆς πάνες καὶ βυζάξῃ το.

Ἡ Δωροθέα ἐγκατεστάθηκε πρὸς καλὰ σπῆτι. Ἡ λεχούσα τὴν ἀγαποῦσε, ὁ ἀντρας τὴν ἐπεριποιότανε γιὰ νὰ μὴ φύγῃ κι' ἡ Προφύρια τὴν γκρίνιαζε λιγώτερον ἀπὸ τὴν ἄλλαν.

Ἐνα βραδάκι ἦρθε ἡ κουμπάρα τοῦς ἡ Ἀνεζούλα νὰ τοὺς κάνῃ ἐπίσκεψιν.

— Καλῶς τινε, καλῶς τινε, φώναξε ἡ Προφύρια. Ἐλα νὰ δῇς καὶ τὴν κόρη μας. Ροδονθέα, φέρε τὸ μωρὸ.

Ἡ παραμάναν ἦρθε μετὰ τὸ νεογέννητο. Τὸ φίλησε, τὸ σχολίασε ἡ κουμπάρα καὶ ὅταν πῆγε μέσα ἡ Δωροθέα μετὰ τὸ μωρὸ, εἶπε:

— Ποῦ τὴν ἦρθε, καλέ, αὐτὴ τὴν παραμάναν, κουμπάρα μου;

— Ἡ Ἀγγέλα τοῦ Τρίφτη μοῦ τὴν σύστησε.

— Μπράβο τῇ νὰ σοῦ πῶ. Καὶ δὲν ἤρρισκε μιὰν ἄλλην νὰ σοῦ συστήσῃ, παρὰ αὐτὴ τὴν ἀστεφάνωτη!

— Τί μοῦ λές καλέ. Ἀστεφάνωτη;

— Εἶχε ἔνανε κι' ἡρριξε κι' ἕνα παιδί...

— Ἀχου! Ἐφώνισε ἡ Προφύρια. Τέτοια μούτρα, καλέ, μούφερε μέσα στὸ σπῆτι μου; Κι' ἔχω γαμπρὸ νέο κι' ὁμορφο. Μπᾶ ποῦ νὰ τὴν δῶ κρεμασμένη τὴν λωλο-Ἀγγέλα. Ροδονθέα, Ροδονθέα!

Ἡ παραμάναν ἦρθε τρεχάτη, νομίζοντας πῶς τὸ σπῆτι πῆρε φωτιά.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου. Νὰ πᾶς νὰ ντυθῇς μετὰ τὰ ροῦχα ποῦ ἤφερες καὶ νὰ πᾶς σπῆτι σου, κοκώνα μου, τώρα.

— Γιατί, κόνα Προφύρια μου; εἶπε ἡ νέα μετὰ χαμόγελο, σὰν νὰ μὴν τὴν συνειρίζονταν.

— Γιατί, παιδί μου, ἀστεφάνωτες ἐγὼ δὲ θέλω μέσα στὸ σπῆτι μου.

— Τί θὰ τὸ κάνετε τὸ στεφανοχάρτι; Μ' αὐτὸ θὰ βυζάξω τὸ μωρὸ; Γάλα δὲν ἔχω;

— Ἐχεις, μὰ τέτοια γάλατα νὰ τὸ βράσω ἐγὼ!

Ἡ νέα χαμογέλασε.

— Ἐγὼ θὰ καρτερέσω τὸν κύριο νὰ μοῦ τὸ πῇ.

Ἡ Προφύρια ἔγινε ἐξω φρενῶν.

— Κυρία εἰμ' ἐγὼ, μωρή, ἐδῶ μεσά!

— Κύριος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ με πλερώνει. Θὰ τόνε περιμένω κι' ἂν μοῦ πῇ νὰ φύγω, θὰ φύγω, εἰδεμὴ θὰ κάτσω.

Κι' ἔφυγε στὴν κουζίνα μετὰ μεγαλοπρέπειαν.

— Χαρὰς καὶ τὴν ξετσιπωσιά τῆς, εἶπε ἡ κουμπάρα. Ἀν ἦμουν σὰν ἐσένα, θὰ τὴν ἐθγαζα ὅσω ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ἡ Προφύρια. Πῆγε στὴν κουζίνα κι' ἄρπαξε τὴν Δωροθέαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ἐφώνασε:

— Ὄω, βρώμα. Ὄω, νὰ φύγῃς τώρα. Ἀκούς, ἀστεφάνωτη!

Ἡ παραμάναν ὅμως δὲν ἔτρωγε ἀπ' αὐτὰ. Σοῦ τὴν ἄρπαξε τὴν γρήν ἀπὸ τὰ μούτρα καὶ τὴν ἔκανε σὰν νὰ τὴν τσουγκράνισαν οἱ γάτοι.

Φωνές, κακὸ, κόμος ἀπὸ τὴν γειτονιά. Ἡ λεχούσα μετὰ τὸ μωρὸ κλαίγανε.

Ἡ Προφύρια ὅμως δὲν τᾶβαλε κάτω. Βγήκε κατὰ τὴν συνήθειά της στὸ παραθύρι.

— Γειτόνοι, φώναξε, δῆτε χάλια ποῦ μ' ἔκανε. Σὰς ἔχω μαρτύροι, στὸ καρακόλι ποῦ θὰ πάω. Καὶ δὲ φταίει ἄλλος, παρὰ ἡ λωλο-Ἀγγέλα τοῦ Τρίφτη ποῦ μούστειλε μέσα στὸ σπῆτι μου μιὰν ἀστεφάνωτη, καλέ! Ἀστεφάνωτη!

— Ποῦ τὴν ἦρθε, καλέ, αὐτὴ τὴν παραμάναν, κουμπάρα μου;

— Ἡ Ἀγγέλα τοῦ Τρίφτη μοῦ τὴν σύστησε.

Ἡ Προφύρια τὴν ἐκῆυξε ὅπως ὁ δικαστὴς τὸν κατηγορούμενον.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ίνστιτούτα θεραπείας του Έρωτος!

Όπως υπήρξε ανικανός, με την έπισημήν και την πρόδοον, κατώρθωσαν να απαλλαγούν από τις συνέπειες τώων δυσχερών φυσικών φαινομένων, όπως είναι οι ατθέσεις και πολλά άλλα, μόνον τόν Έρωτα δεν κατώρθωσαν μέχρι σήμερα να καταπολεμήσουν. Ίδου όμως ότι ήλθε και αυτό το ή σειρά!

Διότι η έπισημήν μας βεβαιώνει με το κύρος της ότι ο τύραννος αυτός δεν είναι πλέον αδάμαστος και ανίκητος, αλλά και διαμάζεται και νικάται με την... ύπνωτική ύποδοήν!

—Υπό την άπαραίτητον προϋπόθεσιν, όμως, λέγει ο κ. "Αγγελοσ Τανόγρας, ο πρόεδρος της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών», τά εις θεραπείαν ύποβαλλόμενα άτομα να είναι ύπνωσις και έπιδοή και έκτικα ύποδοή. Έάν δε ύπολογίσωμεν εις είκοσι περίπου τοίς εκατόν τά έπιδοτικά ύπνωσιςμύ άτομα, μόνον τόν ήμισυ τώων δέχεται την ύποδοήν. Έφ' όσον όμως εξασφαλίζονται αί δύο αύτά προϋποθέσεις, ο ύπνωτισμός δηλαδή και η ύποδοή, ο θεραπευτής ψυχιάτρος δύναται να είναι άπολύτως βέβαιος περί του εύτυχούσ άποτελέσματος της έπεμβάσεώς του. Η έναγώνιος της ψυχής ταραχή, η λεγομένη «άγχος» από την ψυχιατρικήν έπισημήν, βαθυδόν έλαττωται, ο ύπνος, η όρεξις, η χαρά της ζωής επανέρχονται σόν τώ χρόνω εις τόν έρωτευμένον άνθρωπον, κάποτε δέ και μετά μίαν μόνον ύποδοήν. Τό τελευταίον όμως αυτό σπανιώτα συμβαίνει, συνήθως δε απαιτείται συστηματική έπεμβασίς διά να έπιφέρη την όριστικήν και μόνιμον θεραπείαν, δηλαδή την λήθην».

Και τό σπουδαιότερον, ο κ. Τανόγρας ώνόμασε πρόσωπα της άθηνάικης κοινωνίας, τά όποια άποσιωπώμεν φυσικά και τά όποια έθεραπεία ύπνωσις διά του τρόπου αύτου.

—Η ύπνωτική ύποδοή, λέγει ο βαθός έπιστήμων, είναι τό άποτελεσματικώτερον φάρμακον διά την θεράπειαν του έρωτος και άλλων ύσχυρών ύποδοών. Έάν έζηλώσιν, έφ' όσον έχουν ώς βάσιν, όν οργανικήν άλλοίωσιν, αλλά τόν νευρικών σπασμών, όπως είναι αί ύστερικές έκδηλώσεις. Προβλέπω δε ότι εις μέλλον όχι πολύ μακρινόν, όταν αέ ίδέαι αύτά καταστούν κτήμα όλων των ψυχιάτρων, θα ίδρυθούν ίνστιτούτα θεραπείας του έρωτος και άλλων ύποδοών, τά όποια θα προσφέρουν άνεκτιμήτους ύπηρεσίας εις τόν κόσμον».

ΤΑΚΒΕΛ

ΒΑΛΤΕ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ

—Ονειρά που συζητάμε με της καρδιάς μας τό αίμα, πέταξαν και χαθήκανε μέσ της ζωής τό ρέμα· μά τάχα έμείς παντοτεινά τάφταστα θα ζητούμε;—
Βάλτε να πιούμε!

Τά περασμένα σβύσανε, τό τώρα δε θα μείνη τροφή τών χοίρων έγιναν κι' οί πύ λουκοί μας κρίνει· μά τάχα πρέπει τούς νεκρούς αιώνια να θρηγούμε;—
Βάλτε να πιούμε!

—Αδερφια! κάτω ή δάρκα μας στο μύλο μας προσμένει. Έλάτε οί ταξιδιάρηδες να πιούμε συναγμένοι στο περιγιάλι, τό φαιδρό, κι' άς γλεντοτραγουδούμε.
Βάλτε να πιούμε!

Τάχατε κι' όποιος δε μεθώ, κι' όποιος δεν τραγουδήσει κι' όποιος στ' άγκάθια περπατά, μία μέρα δε τ' άφισα τό αγαπημένο μας νησί που έτσι γερά πατούμε;—
Βάλτε να πιούμε!

Πές μας που πάει ο άνθρωπος τόν κόσμο σάν άφίνει; Πές μου, που πάει ο άνεμος, που πάει ή φωτιά σά σβύνει; Σκιές όνείρων είμαστε, σόννεφα που περνούμε.—
Βάλτε να πιούμε!

Στό ξέχειλο ποτήρι μας είν' όλα εκεί γραμμένα καπνοί είναι τά μελλούμενα, κι' άφρός τά περασμένα καπνός κι' άφρός τό γέλιο μας και μείς που τραγουδούμε.
Βάλτε να πιούμε!

—Ακουσε δε διαζώμασε να φύγουμε, θαρκαρη! Μά σάν είν' ώρα, γνέψε μας· δε σου ζητούμε χάρη! Μά όσο να φύγες, πρόσμενε, κι' αν θέλεις, σά κερνούμε.—
Βάλτε να πιούμε!

Κώστας Καρδαίος

(«Τά τραγούδια τού νησιού μου»)

Ιστορικά άνέκδοτα

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ

Ο Λουδοβίκος 12ος, έτοιμαζόμενος να κηρύξη τόν πόλεμο κατά τού Δουκά του Μιλάνου, ρώτησε τόν περίφημο στρατηγόν της έποχής του Ζάκ Τριβούλ, ποιές προμήθειες ήσαν άπαραίτητες.

—Τρία μόνον πράγματα, απήντησε εκείνος, είναι άπαραίτητα για τόν πόλεμο: πρώτον, χρήματα· δεύτερον, χρήματα· τρίτον, χρήματα!

Πού να ζούσε στήν έποχή μας ο Ζάκ Τριβούλ, για ν' άκούση τόν "Αγγλο ύπουργόν τών Στρατιωτικών Χόαρ Μπελίσσα να λέγει ότι μόνον ή Μεγάλη Βρετανία δοπανώ ήμερήσιώς έξη έκαστομύρια άγγλικές λίρες για την διεξαγωγή του πολέμου!

ΣΥΓΚΡΙΣΗ

Η Σοφία Άρνου, περίφημη Γαλλίς ήθοποιός, βρισκόταν μία μέρα σ' έναν κύκλο λογοτεχνών, που προσπαθούσαν όλοι τους να κάμουν έπιδειξη πνεύματος:

—Οί έξυπνοι άνθρωποι, είπε ή Άρνου, μοιάζουν σάν τά λουλούδια με βαρεία μεθυστική μυρουδιά· ένα λουλούδι είναι ευχάριστο· τά πολλά, σέ ζαλίζουν και σ' ένοχλούν...

ΑΔΑΠΑΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ο Ραμπελαί, Ιατρός του Βασιλέως Φραγκίσκου του 1ου, ήταν όχι μόνον περίφημος ως συγγραφέας, αλλά και ως έξαιρετικά σπάταλος άνθρωπος, και ως φαρσέρ. Μολοντί κέρδιζε άρκετά, τά ξόδευε όλα στά γλέντια και στά ταξίδια. Και συχνά έμενε άπένταρος.

Μιά μέρα, έπιστρέφοντας από την Ρώμη στο Παρίσι, έφθασε στήν Λυών, μη έχοντας όχι μόνον τά άπαιτούμενα για να πληρώση τό άμάξι Λυών-Παρισιών, άλλ' ούτε καν για να φάη.

Μπήκε όστόσο στο καλλίτερο εστιατόριο, κι' άφου έδέλπνησε πλουσιοπάροχα, άρχισε να λέη έμπιστευτικά στούς ύπηρετές ότι είχε έφεύρει ένα φάρμακο κατάλληλο για να δηλητηριάση τόν Βασιλέα της Γαλλίας, κι' ότι έήγαινε για τόν σκοπό αυτόν στο Παρίσι.

Κατατρομαγμένοι οί ύπηρετές έσπευσαν να είδοποιήσουν την άστυνομία, ή όποια δεν άργησε να έμφανισθή, να τόν συλλάβη και να τόν στείλη δέσμιον στο Παρίσι.

Έκει, φυσικά, τόν άνεγνώρισαν και τόν άπέλευσαν. Όταν ο Φραγκίσκος έπληροφορήθη τό έπεισόδιο, έσκασε στο γέλιο.

Ο Ραμπελαί είχε μηχανευθή όλη αυτή την Ιστορία, για να γλυτώση την πληρωμή του δείπνου, και να ταξιδεύση δωρεάν ως τό Παρίσι!

Θέλετε να μάθετε

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ;

Η σημασία
των χαρτιών

Η χαρτομαντεία είναι μία άπό τις σπουδαιότερες και τις περισσότερες διαδεδομένες μορφές της μαντείας. Έχει τούς φαντατικούς πιστούς της, όλα τά κοινωνικά στρώματα, και οί χαρτομάντιδες, οί «χαρτορήχτες» του λαού, βλέπουν συχνά να τίς συμβουλεύονται πρόσωπα που κατέχουν εξαιρετικές δυνάμεις στήν κοινωμία.

Πρίν προχωρήσωμε, θα κάνωμε μία έπιδοτική διάκριση μεταξύ τών «χαρτομάντεων» άφ' ενός που έχουν πράγματα την ικανότητα να μαντεύουν με την βοήθεια τών χαρτιών, και τών κοινών άπατεώνων άφ' έτέρου, που έκμεταλλεύονται άπλώς την ανθρώπινη εύπιστία.

Προκειμένου για τούς πρώτους—άρσενικούς ή, συνήθεστερα, θηλυκούς—τό γεγονός ότι βλέπουν συχνά με καταπληκτική ακρίβεια όχι μόνον τό παρελθόν άλλα και τό μέλλον, είναι άναμφισβήτητο. Όπως ήτοι, έδω δεν πρόκειται να προσπαθήσωμε να μεταβάλωμε την γνώμη ούτε εκείνων που πιστεύουν, ούτε εκείνων που δεν πιστεύουν ότι είναι δυνατόν να άποκαλυφθή τό μέλλον με τά χαρτιά.

Θα περαιοθώμε στήν δημοσίευση της ΜΕΘΟΔΟΥ για να ρίγνεται τά χαρτιά και να μαντεύετε μόνοι σας τό μέλλον.

Την μέθοδο αυτή την καθορίζει μία διάσημη παρισινή χαρτομάντις στο τελευταίο φύλλο του γνωστού γαλλικού περιοδικού «Μαρί-Κλαίρ», άπ' όπου και την παραλαμβάνουμε.

Έτσι, όσοι και όσες πιστεύουν πως τά τραπουλόχαρτα άποκαλύπτουν τό μέλλον, θα μπορούν να τά «ρίχνουν» μόνάχοι των, ώστε ν' άποφύγουν τόν κίνδυνο να πέσουν στά χέρια έκμεταλλευτών. Όσοι παλι δεν πιστεύουν στίς μαντείες, μπορούν να μάθουν ένα ωραίο παιγνίδι και να διασκεδάσουν στίς διάφορες συντροφικές παριστάνοντας τούς σπουδαίους χαρτομάντιες.

Αν θέλετε και την δική μας γνώμη σχετικά με όλα μπορούν να σάς άποκαλύψουν τά χαρτιά για τό μέλλον σας, σάς την λέμε εύχαρίστως:

Όταν τά προγνωστικά τών χαρτιών είναι εύχρηστα, να τά πιστεύετε. Η έλπίς είναι μία εύροгатική δύναμη στή ζωή. Αν άντιθέτως τά χαρτιά, δεν σάς άποκαλύπτουν εύχρηστα πράγματα, μην δίδετε τότε καμία σημασία σ' αυτά. Αν πρόκειται στήν πραγματικότητα να σάς συμβή κάτι δυσάρεστο, έχετε πάντα άρκετόν καιρό να στενοχωρηθήτε.

Η μέθοδος για να ρίγνεται τα χαρτιά, είναι απλή· χρειάζεται όμως προσοχή και ύποδοή. Πρώτων, είναι άνάγκη να μάθετε πολύ καλά την «γλώσσα» τών χαρτιών της τράπουλας. Να μάθετε δηλαδή την σημασία που έχει κάθε χαρτί. Σημειώτεον ότι κάθε χαρτί δεν έχει μόνο, αυτό καθ' έαυτό, διαφορετική σημασία από τά άλλα χαρτιά, άλλα και συγκεκριμένη σημασία· άλλο πράγμα αν πλάι του βρεθή ένα χαρτί τέτοιου χρώματος κι' όχι άλλου, και αν αυτό τό χαρτί έχη τοποθετηθή άριστερά του και όχι δεξιά του. Σας αναφέρωμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Ο άστος σπαθί στή γλώσσα της μαντικής τών χαρτιών σημαίνει: μεγάλην νίκη και χρηματικήν έπιτυχία. Όταν όμως στήν σειρά που τοποθετείται βρίσκεται δεξιά σ' ένα οποιοδήποτε άλλο σπαθί, σημαίνει: άνέλεπστη χαρά. Αν άντιθέτως έχει τοποθετηθή άριστερά ενός οιοδήποτε άλλου σπαθιού, σημαίνει: χρήματα πάρα πολλά.

Στό σημερινό φύλλο θα εξηγήσωμε την σημασία τών διαφόρων χαρτιών. Τό φύλλο αυτό πρέπει να τό φυλάξετε και να τό διαβάσετε προσεκτικά ώστε να μάθετε καλά την σημασία κάθε χαρτιού. Στά προσεχή φύλλα μας θα δημοσιεύσωμε τόν τρόπο με τόν όποιο ρίχνονται τά χαρτιά.

Για να ρίξωμε τά χαρτιά χρησιμοποιοίμε μόνάχα τά 32 χαρτιά της τράπουλας από τά έσάρια και πάνω. Δηλαδή τά τέσσερα έσάρια, τά τέσσερα όχάρια, τά τέσσερα έννηρία, τά τέσσερα δεκάρια τούς 4 φάντες τούς 4 ντάμες, τούς 4 ρηγάδες και τούς 4 άσσους. Τά λοιπά είναι άχρηστα, γι' αυτό και τ' άφίνομε κατά μέρος.

Ας δοίμε λοιπόν την σημασία που έχει τό κάθε χαρτί, ξεχωριστά.

ΟΙ ΚΟΥΠΕΣ

Άστος κούπα: Τό σπίτι.
Ρήγας κούπα: άνδρας ξανθός, ή άνθρωπος πολύ καλός, πιστός φίλος.
Ντάμα κούπα: γυναίκα ξανθή.
Φάντης κούπα: νέος ξανθός.
Δέκα κούπα: πολύ μεγάλη χαρά, άπαλλαγή από τίς στενοχωρίες.
Έννεα κούπα: μικρές έπιτυχίες.
Όκτώ κούπα: παιδί (άγόρι ή κορίτσι) ξανθό.
Έπτά κούπα: σκέψη ενός προσώπου που έχει ξανθό χρώμα.

Άστος σπαθί σημαίνει: Μεγάλη έπιτυχία, χρηματικών κέρδος.

Ρήγας σπαθί σημαίνει: άνδρας μελαχρινός, γενικά καλός.

Ντάμα σπαθί: γυναίκα μελαχρινή· ή γυναίκα είναι καλή αν πλάι στή χαρτί αυτό βρίσκεται χαρτί κούπα.

Φάντης σπαθί: νέος μελαχρινός, συμπαθητικός εφ' όσον πλάι στήν φάντη σπαθί βρίσκεται ένα οποιοδήποτε χαρτί με κόκκινο χρώμα (κούπα ή καρρό).

Δέκα σπαθί: μεγάλη χαρά που προέρχεται από την άπόκτηση χρημάτων.

Έννεα σπαθί: δώρον.

Όκτώ σπαθί: παιδί (κορίτσι ή άγόρι) μελαχρινό.

Έπτά σπαθί: σκέψη ενός προσώπου μελαχρινού.

Άστος καρρό: έπιστολές.

Ρήγας καρρό: άγρότης ή στρατιώτης.

Ντάμα καρρό: γυναίκα κακή και δύστροπη, ή άγρότισσα.

Φάντης καρρό: ταχυδρόμος ή άπεσταλμένος.

Δέκα καρρό: ταξίδι, μεγάλος δρόμος.

Έννεα καρρό: καθυστέρηση, ή γοητορία.

Όκτώ καρρό: έκπληξη.

Έπτά καρρό: όργη, μίσος.

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

«Ασος μπαστούνι: έγγραφο υποθέσεων (όταν είναι αναποδογυρισμένο σημαίνει εξομολόγηση).

Ρήγας μπαστούνι: γυναίκα ζωντοχώρα ή χήρα.

Φάντης μπαστούνι: Άνδρας χωρίς χαρακτήρα, υποκριτής, προφυλαχγίτης απ' αυτόν.

Δέκα μπαστούνι: τὸ δράδυ, ἡ πούρα σκοτεινὴ, θολή, ἀκαθόριστο.

Έννεα μπαστούνι: ανία, θλίψη, στενοχώρια (όταν εἶνε αναποδογυρισμένο, σημαίνει: ἀρρώστεια).

Οκτώ μπαστούνι: πόνοι, στενοχώριες, δάκρυα.

Επτά μπαστούνι: δεδαίτης.

Ἡ σημασία τῶν χαρτιῶν ἀναλόγως μετὴν θέσης των

Ὅπως εἶπαμε ὅμως κάθε χαρτί παίρνει διαφορετικὴν σημασίαν ἀναλόγως τῇ θέσει ποῦ θὰ βρεθῇ ὅταν ρίχνωνται τὰ χαρτιά καὶ ἀναλόγως μετὴν τὸ χρώμα τοῦ χαρτιοῦ ποῦ θὰ βρεθῇ δεξιά ἢ ἀριστερά του.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ἑφτά σπαθί

Ὅταν εἶναι δεξιά σὲ ἄλλο σπαθί, σημαίνει: θεδαία ἐπιτυχία.

Ὅταν εἶναι πρὸς τὰ ἀριστερά, σημαίνει: νὰ περιμένετε κάποιαν χρηματικὴ ἐκπληξή.

Δεξιά σὲ καρρό σημαίνει: γράμμα ὅχι πολὺ εὐχάριστο.

Ἀριστερά σὲ καρρό σημαίνει: ἐπίσκεψι ἀγαπητοῦ προσώπου.

Δεξιά σὲ μπαστούνι σημαίνει: ἐμπόδιον, ἐναντιότης, ἐνόχληση.

Ἀριστερά σὲ μπαστούνι σημαίνει: ὀργή, μεγάλη μνησικακία.

Δεξιά σὲ κούπα σημαίνει: ἡ σκέψη ἐνὸς μελαγχροῦ προσώπου, ἀγαπημένου.

Ἀριστερά σὲ κούπα σημαίνει: χαρά, εὐχάριστη συνάντηση.

Ὅχτώ σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί σημαίνει: χρήματα, ἀνέλιπτα κέρδη.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: ἀπόκτηση μεγάλου ποσοῦ χρημάτων.

Δεξιά σὲ καρρό: ταξίδι μικροῦ ἐνδιαφερόντος.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: ἔσω δύσπιστος: ἀπάτη.

4 ὁμοία χαρτιά

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημασία καθενὸς ἀπὸ τὰ τριαντάδυ χαρτιά. Πρέπει ὅμως, νὰ προσέξουμε, γιατί ὅπως θὰ δοῦμε, ὅταν ὅπως λέμε ἀρίθμωμεν τὰ χαρτιά, μπορεῖ νὰ βρεθοῦν τέσσερα ὁμοία χαρτιά στὴν ἴδια σειρά. Τότε πάλιν ἔχουν ἐντελὴς διαφορετικὴν σημασίαν:

Οἱ 4 ἄσσοι σημαίνουν: θεδαία ἐπιτυχία.

Οἱ 4 ρηγάδες σημαίνουν: ἰσχυρὰ προστασία, εὐτυχία.

Οἱ 4 ντάμες σημαίνουν: κουτσομπολίδι.

Οἱ 4 φάντες σημαίνουν: κοσμικὴ συγκέντρωση.

Τὰ 4 δεκάκια σημαίνουν: μεγάλη μεταβολή, κακὴ ἢ καλὴ.

Τὰ 4 ἐννεάρια σημαίνουν: γρήμα, δόξα.

Τὰ 4 ὀκτώ σημαίνουν: συγκέντρωση νῶν.

Τὰ 4 ἐπτά σημαίνουν: ἐλπίς.

Ἑννεά σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί, σημαίνει: ὁ γάμος.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: ἀγνή ἀφοσίωση.

Δεξιά σὲ καρρό: σύντομη ἐπιτυχία.

Ἀριστερά σὲ καρρό: ἐξοφλησμένα γρήματα.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: ἀποτυχία.

Ἀριστερά σὲ μπαστούνι: ἔρως ἐντὸς μικροῦ διαστήματος.

Ἀριστερά σὲ κούπα: ὁ ἀναγνωρίσουν τὴν εὐθύτητά σας.

Δέκα σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί, σημαίνει: Μὴν τρομοκρατεῖσθε: ἐλπίζετε, γιατί σὲ σύντομο διάστημα θὰ πλουτίσετε.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: σὰς σκέπτονται μικροὶ δῶρον.

Δεξιά σὲ καρρό: ἐπιγείωση πολλὴ δύσκολος ἀλλὰ μετ' ἐλπίδας ἐπιτυχίας.

Ἀριστερά σὲ καρρό: ἀλλαγή διαμονῆς.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: ἀναπάντεχα γρήματα.

Ἀριστερά σὲ κούπα: ἀνέλιπτη χαρά.

Ἀριστερά σὲ κούπα: ὁ δὲ ὑποστηρίζουν, ἔχετε ὑπομονήν.

Φάντης σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί σημαίνει: καίνομενα γνωριμιά.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: σχέσις πλουσίας.

Δεξιά σὲ καρρό: ἀναχώρηση προσώπου μελαγχροῦ.

Ἀριστερά σὲ καρρό: καινούργια φίλια.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: ἔσω δίκαιος.

Ἀριστερά σὲ μπαστούνι: ἔτι πούλοι φίλοι σὰς παρακολουθοῦν.

Δεξιά σὲ κούπα: προσεχὲς ἀρραβῶνες.

Ντάμα σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί σημαίνει: μικρὸν δῶρον ἀπὸ μελαγχροῖν γυναίκα πτωχὴν, ἀλλὰ καλὴν.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: ἰσχυροὶ φίλοι θὰ σὰς ὑποστηρίξουν νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν δυσκολίαν.

Δεξιά σὲ καρρό: μίσος, δυνατός πόνος.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: δυσπιστία, προδοσία.

Δεξιά σὲ κούπα: τρυφερὴ φίλη, εἰλικρινὴς καὶ καλὴ.

Ἀριστερά σὲ κούπα: συγκέντρωση φιλενάδων.

Ρήγας σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί σημαίνει: θὰ σὰς προστατεύσουν.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: ἔσω εὐγνώμων.

Δεξιά σὲ καρρό: κούραση ἀπὸ μιὰ μικρὴ μετατόπιση.

Ἀριστερά σὲ καρρό: κάποιον ἔτομον πλούσιον θὰ σὰς προστατεύσει.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: αἱ ὑποθέσεις σας θὰ τακτοποιηθοῦν.

Ἀριστερά σὲ μπαστούνι: δυστυχίες.

Δεξιά σὲ κούπα: νέα γνωριμιά.

Ἀριστερά σὲ κούπα: μεγάλη ἐπιτυχία, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀφοσίωση.

Ἄσος σπαθί

Ὅταν εὑρίσκεται:

Δεξιά σὲ σπαθί σημαίνει: ἀνέλιπτη χαρά.

Ἀριστερά σὲ σπαθί: πολλὰ γρήματα.

Δεξιά σὲ καρρό: γράμμα ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο.

Ἀριστερά σὲ καρρό: ἰκανοποίησις.

Δεξιά σὲ μπαστούνι: θὰ δοκιμάσετε ἀκόμα μερικὲς στενοχώριες, ἀλλὰ θὰ νικήσετε.

Ἀριστερά σὲ μπαστούνι: χρηματικὲς δυσχέρειες.

Δεξιά σὲ κούπα: μεγάλος ἔρως, εὐτυχία.

Ἀριστερά σὲ κούπα: μεγάλη χαρά.

Ὁ Μπερνάρ Ντυσσὸρ βγήκε βιαστικά ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

—Μία παρὰ δεκά! ψιθύρισε κυττάζοντας τὸ ρολοὶ τῆς πλατείας. Ἀργήσα. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ Ζανὶν δὲν ἔρχεται ποτε στὴν ὥρα τῆς.

Καὶ μετὰ γοργό, ἀκολουθῶν τὸ μπουλὸρ ντὲ - ζ - Ἰταλιέν, με κατευθύνει πρὸς τὴν Μαντελέν.

Τὸ ραντεβού του μετὰ τὴν Ζανὶν ἦταν σ' ἓνα ρεστοράν πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Στὸ ρεστοράν αὐτὸ ἔτρωγαν οἱ δύο ἐρασταί, τακτικῶς, τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, δύο μῆνες τώρα.

Ὁ Μπερνάρ Ντυσσὸρ γνωρίζοντα μετὰ τὴν Ζανὶν σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση καὶ ἀμέσως τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἐκείνη ἀνταποκρίθηκε καὶ πολὺ γρήγορα ἔγινε δική του. Κατὰ τὴν τελευταία τους μάχιστα συνάντηση, οἱ δύο ἐρασταί τὸλμησαν καὶ πρόφεραν, γιὰ πρώτη φορά, τὴν λέξις ἀδιαζύγιον... γάμος.

Καθὼς προχωροῦσε ὁ Μπερνάρ ἄκουσε μιὰ αὐστηρὴ φωνή, τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ποῦ τὴν φοβόμαστε ὅλοι μας, νὰ τοῦ λέγῃ: «Δὲν κάνεις καθόλου καλὰ, Μπερνάρ. Ἡ Ζανὶν εἶναι πράγματι χαριτωμένη, πρόσχαρη, κομψή. Ἡ γυναίκα σου ὅμως, ἡ Σσιλ ἔχει σπάνια χαρίσματα. Γιατὶ θέλεις νὰ τὴν κάνεις δυστυχισμένη καὶ νὰ γίνῃς καὶ σὺ κατόπιν δυστυχής»;

Ἀμέσως ὅμως, μιὰ ἄλλη φωνή, ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς του, ἀπάντησε: «Ἀγαπῶ τὴν Ζανὶν! Τὴν ἀγαπῶ καὶ τίποτα δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάνω ἐκεῖνο ποῦ θέλω!».

— — —

Μόλις μπήκε στὸ ρεστοράν, ὁ Μπερνάρ τράβηξε στὸ συνηθισμένο του τραπέζι, ὅπου τὸ γκαρσόνι εἶχε καὶ ὅλας ἐτοιμασμένα. Ἡ Ζανὶν δὲν εἶχε ῥθὴν ἀκόμα. Ὁ ἥρωας μας κάθισε, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ μενού καὶ ὕστερα, εὐχαριστήμενος, σήκωσε τὰ μάρτια του, γιὰ νὰ ριξῇ ἓνα βλέμμα στὴ σάλ'. Κατατροπὴ! Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας παρουσιάσθηκε ἡ γυναίκα του, ἡ Σσιλ!

Πανικὸς κατέλαβε τὸν Μπερνάρ στὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐμφάνιση. Κατάρωσε ὅμως νὰ κυριαρχήσῃ ἀμέσως τῆς ταραχῆς του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε εἰς προὔπαντησιν τῆς γυναίκας του.

—Μπα! φώναξε ἡ Σσιλ μετὰ χαρούμενη ἐκπληξή. Πῶς εἶδω;

—Ὁ! ἔκανε ὁ Μπερνάρ. Ἐξέριξε πολὺ καλὰ ὅτι τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, προτιμῶ νὰ τρώω ἔξω. Εἶναι πολὺ κουραστικό γιὰ μένα νὰ ἔρχομαι στὸ σπίτι γιὰ μιὰ ὥρα καὶ νὰ τρώω σχεδὸν στὸ πόδι... Ἐσὺ ὅμως... Πῶς συμβαίνει νὰ...

—Ἐγὼ βγῆ γιὰ φῶνια καὶ ξέροντας βεὶ δὲν θὰ ἐρχόσουν στὸ σπίτι γιὰ φαγητό, εἰδοποίησα τὴν ὑπηρετριά νὰ μὴ με περιμένῃ.

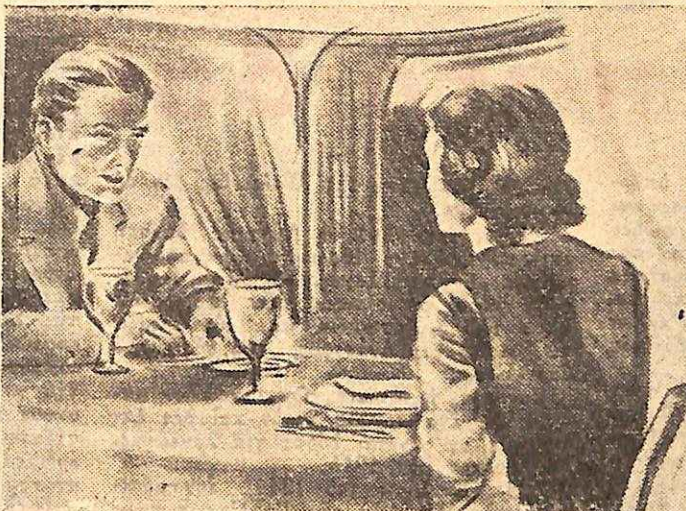
—Ἄ! Καταλαβαίνω...

Τὸν Μπερνάρ Ντυσσὸρ δὲν τὸν γοροῦσαν τὰ ρούχα του. Ἡ στενοχώρια του δὲ ἔγινε ἀκόμα πρὶν μεγάλη τὴν ὥρα ποῦ ἡ Σσιλ, βλέποντας τὰ δύο σερόβια, τὸν ρώτησε: ἂν περιμένα κανένα.

—Ὁ! Ὁχι, ἀπάντησε κατακόκκινος.

— Τότε, θέλεις νὰ σοῦ κάνω παρέα;

Ἀνάμεσα...

Σὲ δύο γυναῖκες

Ἐνα αἰσθηματικὸ διήγημα τῆς Σιμόνης Σαιν-Κλαίρ

εἶπε ἡ Σσιλ, γαμογελώντας.

—Μά...φυσικά! Τί; Ὁ αἶμα χωρὶς σὰ;

Ἡ Σσιλ πῆρε τὸν κατάλογο στὰ χέρια τῆς.

— Τί παρήγγειλες; τὸν ρώτησε.

—Κι' ἀπὸ μέσα του, ὁ Μπερνάρ ἔλεγε: Θεέ μου, ἂς πάθαινε τίποτε ἡ Ζανὶν! Νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ παρυσωθῇ ἔστω ἀπὸ ἓνα ταξί καὶ νὰ μεταφερθῇ ἐν ἀνάγκῃ σὲ κανένα νοσοκομεῖο! Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐμφανισθῇ ἐδῶ! Καὶ νεύριασμένος τρομερὰ, ξανακούτταξε τὸ ρολοὶ του. Μιὰ καὶ δεκά. Ἀλλοίμονο! Ἡ Ζανὶν ἐρχόταν πολλές φορές καὶ τέτατο...

— Ἐγὼ θὰ πάω παῖδάκια καὶ καρόττα σωτὲ, εἶπε ἡ Σσιλ. Ἐσὺ τί θέλεις; Κρέας μετὰ πατάτες; Εἶναι τὸ φαγητό σου.

—Ναι, κρέας μετὰ πατάτες. Ψιθύρισε ὁ Μπερνάρ, ρίχνοντας διαρκῶς ἀνήσυχὰ βλέμματα πρὸς τὴν πόρτα.

Οἱ ὁδοὶ του δὲν ἄνοιγαν νὰ δοῦνε δάσμοι. Σὲ λίγο, ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Ζανὶν Μπερνάρ, ὡραία ὅπως πάντοτε, κομψή, λυγρή.

Αὐτὴ τὴν φορά, ὁ Μπερνάρ Ντυσσὸρ γλῶσσε, θέλησε νὰ δώσῃ ἀπὸ μακριὰ στὴ Ζανὶν νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἐπέμενε νὰ πλυσίσῃ, ἀλλ' ἡ γυναίκα του εἶχε διαρκῶς τὰ βλέμματα τῆς ἐπάνω του.

«Εἶμαι γαμῶνος συλλογισθῇ ὁ Μπερνάρ. Ὑστερα, συγκεντρώνοντας τὸ θάρρος του, εἶπε μέσα του: «Χρειάζεται ψυχραιμία. Διαφορετικά...».

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ζανὶν ἔστρεψε σιναμένη κοινάμενη στὴ τραπέζι καὶ φώναξε:

—Καλημέρα, Μπερνάρ!

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, κάνοντας τὸν ξαφνιασμένον.

— Τί συμπτώσεις!.. Ἐσεῖς ἐδῶ!.. Ἐ-

λάτα νὰ σὰς γνωρίσω μετὰ τὴν γυναίκα μου.

Οἱ δύο γυναῖκες ἐπὶ πλάκῃ μὲ σιωπὴν ματιὰ καὶ ὕστερα ἡ Ζανὶν εἶπε πρῶτη:

— Εἶμαι καταμαγεμένη ἀπὸ τὴν γνωριμία σας, κυρία. Ὁ Μπερνάρ μὲ μίλησε πολλές φορές γιὰ σὰς.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου, ἀπάντησε ἡ Σσιλ, μετὰ κάποια δόση εἰρωνείας. Ἀλλὰ, δὲν κάθιστε, δεσποινίς; Τὸ τραπέζι εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο.

— Δὲν ζητῶ τίποτε καλλίτερον, εἶπε ἡ Ζανὶν, χωρὶς τὴν παλαιὰ στενοχώρια. Ἐγὼ μὴ πῖνα πού δὲν σὰς βλέπω!

— Γκαρσόν! ἔνα σερόβιο ἀκόμη! παρήγγειλε ἀμέσως ὁ Μπερνάρ, εὐχαριστήμενος ποῦ ὅλα πήγαιναν καλὰ.

Καὶ προσφέροντας τὸν κατάλογο στὴν Ζανὶν:

— Τί θὰ πάρετε, δεσποινίς;

Ἐκείνη ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν κατάλογο.

— Τί νὰ πάρω!.. Ἐσεῖς διαλέξατε γιὰ τὸν αὐτὸ σας Μπερνάρ!.. Θέλετε νὰ σὰς κάνω ἔγωγὸ τὸ μενού; Τί θὰ λέγατε γιὰ μιὰ μερίδα ἀστακὸ μετὰ μαγιονέζα;

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ντυσσὸρ κοκκινίζοντας. Παρήγγειλε καὶ μετὰ πατάτες.

Ἡ Ζανὶν ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Πολὺ παρὸ φαγητό! Δὲν βρίσκετε καὶ σὰς, κυρία Ντυσσὸρ; Ἐνόμιζα, Μπερνάρ, ὅτι εἶχε μεγαλειότητα ἐκλεκτικότητά.

— Σήμερα, ὅπως βλέπετε, εἶπε ἡ Σσιλ γελώντας, ὁ ἀντρας μου θυμήθηκε τὰ παιδικὰ του γούστα.

Ἡ Ζανὶν γέλασε.

Τὸ πόγευμα συνεχίσθηκε μετὰ ἀρκετὸ κέφι. Ὁ Μπερνάρ ἦταν κατενθουσιασμένος γιὰ τὴν ἀφογή στάσης τῆς γυναίκας του. Ἀντιθέτως, οἱ γκρίφες τῆς Ζανὶν, πρὸ τοῦ μιλῶντος πολλές φορές στὸν ἐνικό, τὸν ἐξενοῦσαν.

Μετὰ τὸν καφέ, ἡ Σσιλ σηκώθηκε.

— Ἐγὼ ραντεβού μετὰ τὴν υδίστρια μου, εἶπε. Τὸ δράδυ θ' ἀφήσω λιγάκι. Μὴν ἀνησυχῆτε, Μπερνάρ!

Κι' ἔφυγε, ἀπὸ ἐκεῖ ἐπὶ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ στὴ Ζανὶν μιὰ γελαστὴ ματιὰ.

Ὁ Μπερνάρ δὲν θέλησε νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τὴν Σσιλ. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του. Ἡ Ζανὶν δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

— Τὸ δράδυ, θὰ σὲ περιμένω στὸ σπίτι, εἶπε.

—Συμφωνοῦ.

Δὲν φάνηκε, ὅμως, συνέπεια στὸ ραντεβού του. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν δρόμο ποῦ ὡρῆγούσε στὸ σπίτι τῆς Ζανὶν, τοῦ ἔβλεπε τὸ σπίτι του. Λαγνάζοντα, νὰ δῇ τὴν γυναίκα του, τὴν Σσιλ, νὰ τὴν ποιεῖ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ μείνῃ καὶ πῶτα κοντὰ τῆς. Χωρὶς νὰ ἔλῃ καὶ αὐτὸς ποῦ, ὁ ἔρως του γιὰ τὴν Ζανὶν εἶχαν ἐξαπλάσσει.

Ἄλλ' ἡ Σσιλ δὲν εἶχε πάει ἀκόμα στὸ σπίτι. Ἀνέσυχος ὁ Μπερνάρ κλείσθηκε στὸ γραφεῖο ποῦ καὶ σιτοῦσθηκε σ' ἓνα φωτεῖο. Γιατὶ ἀκούσε ἡ Σσιλ; Μήπως τὸν ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα;

Ἐξέσπασε, τὸ βλέμμα του ἔπεσε γιὰ ἓνα γράμμα, τοποθετημένο στὸ γραφεῖο του μετὰ πόδον ποῦ νὰ φωνάξῃ. Ὁ σάκελος ἦταν ἀνοιγμένος καὶ ἀπὸ τὸν ἀντρας πρὸς τὴν κυρίαν Σσιλ Ντυσσὸρ. Ὁ

Στο περιθώριο της Ιστορίας

ΣΤΡΑΤΟΙ ΔΙΧΩΣ ΠΑΤΡΙΔΑ!

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό, υπήρχαν—και υπάρχουν δυστυχώς και σήμερα—διάφοροι στρατοί που δεν πολέμουσαν στο έδαφος της πατρίδας των. Γιατί; Γιατί απλούστατα αυτή δεν υπήρχε πιά γι' αυτούς κι' έτσι αγωνίζονταν να τὸ ἀνακτήσουν, πολεμώντας εἰς ἄλλα μέτωπα, με τὴ βοήθεια ἄλλων, φιλικῶν στρατῶν.

Οἱ στρατοὶ αὗτοί εἶναι γνωστοὶ στὴν ἱστορία με τὸ γενικὸ ὄνομα «λεγεῶνες». Τέτοιες λεγεῶνες εἶναι σήμερα στὴ Γαλλία ἡ τσεχική, ἡ πολωνική καὶ ἡ αὐστριακή. Πρὶν ἀπὸ αὐτές, ὅμως, υπήρχαν καὶ ἄλλες λεγεῶνες, πού ἐκείναι θύλι- κές, ὅπως ἡ περίφημη πολωνική λεγεὼν τοῦ Ντομπρότσκι, ἐνὸς γενναίου Πολωνοῦ στρατηγῶ.

Στὰ 1794, τὸ βασίλειο τῆς Πολωνίας εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ὅπως καὶ τώρα, ἀπὸ τὸν γάργαρο τῆς Εὐρώπης. Τὸ εἶχαν μοιρασθῇ ἡ Αὐστρία, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Πρωσία, παρ' ὅλην τὴν ἡρωϊκὴ ἀμυνα τῶν στρατευμάτων τοῦ Κοστσιούκο. Τότε, πολλοὶ Πολωνοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ χιλιάδες στρατιωτῶν ἐξεπατοίσθησαν καὶ ἐκτέφωσαν στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, ἵπου ὁ Πολωνὸς ποίησις Ἰωσήφ Πονιατόσκι συνεκρότησε ἕνα νέον πολωνικὸν στρατὸν.

Ὁ στρατὸς αὗτος ἐπολέμησε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἰένα μετὰ τὸν Ντομπρότσκι κατὰ τῶν Πρώσων, στὴν Ἰταλία κατὰ τῶν Αὐστριακῶν καὶ στὴ Ρωσία, κατὰ τῶν Ρώσων.

Ἡ ἱστορία τῶν λεγεῶνων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀργότερα, κατὰ τὸν Κοιμικὸ πόλεμο, ὅπου ἡ Ρωσία εὐρέθη ὀντιμέτωπος μετὰ τὴν Γαλλία, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Τουρκία, εἶχε σηματοδοτῇ στὴν Ἀγγλία μὲ ἄλλὰ πολωνικὴ λεγεὼν. Ἡ λεγεὼν αὗτη πολέμησε ἡρωϊκῶτα στὴν Κοιμική, καίτοι, ὅμως, οἱ Ρώσοι ἡττήθησαν.

Μπερνάρ ξεδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ διάβασε κατὰπληκτος:

«Κυρία,

Προσπαθήστε νὰ ἔλθετε αὐριο, στὴ μὴ ἀκριβὴς στὸ ρεστωράν Ντυπέν, πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Μαντελίν, Σὰς τὸ ζῆτο γιὰ χάρι. Πρέπει ἐπὶ τέλος ὁ σύζυγός σας νὰ κἀν ὀριστικῶς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μετὰ τῶν δύο μας. Ζανὴν Μπροντέρ.

Ὁ Μπερνάρ δὲν πίστευε τὰ μάτια του. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ. Καθὼς ἦταν θυβισμένος στὸν λαβύρινθο τῶν πρὸ θαλασσιτικῶν σκέψεων, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του ἀνοίξε σιγαλὰ καὶ ἀπὸ κατὰ τῶν τῆς Περουσιάνης ἡ λεπτὴ σιλουέττα τῆς Σεσίλ. Τὰ γκρίζα μάτια τῆς διατηροῦσαν τὸ παλιὸ πονηρὸ γαμόγελο.

— Λοιπὸν Μπερνάρ... Διάλεξε:

«Εκείνος σηκώθηκε ὡς ἕνα πῆδημα, πῆρε τὴν γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ ψιθύρισε:

— Ἀγάπη μου! Πρέπει νὰ τῆς ἀνάψω μὴ λαμπάδα αὐτῆς τῆς μικρούλας!.. Μονάχη τῆς σοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια.

ΣΙΜΟΝΗ ΣΑΙΝ—ΚΛΑΙΡ

σαν, τὸ βασίλειον τῆς Πολωνίας δὲν ἀνασυνεστήθη.

Ὅταν, στὰ 1866, ἡ Αὐστρία ὑπέστη ἐπίθεσιν ἀπὸ τὴν Πρωσία, σηματοδοτήκε μὴ οὐγγρική λεγεὼν, ἡ ὁποία ἐπολέμησε παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Πρώσων, κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναδῇ τὴν ἀνάστασιν τοῦ οὐγγρικοῦ βασιλείου.

Κατόπιν, ἡ ἱστορία τῶν λεγεῶνων παρουσιάζει ἕνα μεγάλο κενὸν καὶ δὲν ξανακοῦμε νὰ γίνηται λόγος γιὰ λεγεῶνες, παρὰ μόνον στὰ 1914.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1914, ἐσηματίσθη στὴν Μπαγιὼν τῆς Γαλλίας ἡ πρῶτο στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, κατὰ τῶν νεοανι-

Ἡ δραματικὴ ἱστορία τῶν πολωνικῶν λεγεῶνων

κῶν στρατευμάτων. Ταυτοχρόνως, ἐσηματίσθη στὴν Αὐστρία μὴ πολωνικὴ λεγεὼν, ὑπὸ τὸν σοσιαλιστὴν δημοσιογράφον Ἰωσήφ Πιλσντόσκι.

Οἱ δύο αὐτὲς λεγεῶνες, ἡ τσεχικὴ καὶ ἡ πολωνικὴ, καταλαμβάνουν μεγάλο μέρος στὴν ἱστορία τῶν πολέμων τοῦ 1914—18. Πρόκειται περὶ μίαν ἀξιοθαυτη τσεχικὴ λεγεὼν, ἡ ὁποία ἐπολέμησε μᾶστον σιροῖς περιπέτειων καὶ ἀνδραγαθημάτων πού προκάλεσαν τὴν παγκόσμιον ἐκπληξὴν γιὰ τὸ ἀδάμαστο θάρρος καὶ τὴν ἀδυστή οὐλοπατοία τῶν ἡρώων αὐτῶν γωρὶς πατοῖδα.

Ἡ πολωνικὴ λεγεὼν ἐπολέμησε ἐπὶ πολὺν καιρὸ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Αὐστριακῶν, κατὰ τῶν Ρώσων. Μετὰ τὴν συνθήκην, ὅμως τοῦ Μπρέστ-Λιτόφσκ, ἡ λεγεὼν ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ρώσων. Ἡ Πολωνία ἦτο κατελιγμένη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἡ Βουλγαρία μὴς Πολωνίας πραγματικῶς ἀνεξαρτήτου εἶχε καταστῇ αὐτόνομη παρὰ τὴν ἡγεμονία.

Ἀκολούθως, ὁ πολωνοαυστριακὸς Ἰωσήφ Χάλλερ ἐσηματίσθη ἄλλες πολωνικὲς λεγεῶνες εἰς τὸ Δυτικὸ Μέτωπο, οἱ ὁποῖες ἐπολέμησαν γενναίως παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Γάλλων.

— ΕΠΙ —

Ἡ ἱστορία τῆς τσεχικῆς λεγεῶνος εἶναι ἀκόμα πρὸ ἀξιοσημείωτη. Τὴν λεγεὼνα αὐτὴν τὴν συνέστησαν ὁ Μπένετι καὶ ὁ Στεφανίτς, ὁ μετέπειτα ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, πού σκοτώθηκε στὰ 1920 εἰς ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν στρατευμάτων αὐτῶν σκοτώθηκε στὸ Ἰζόντζο, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγώνος κατὰ τῶν Αὐστριακῶν.

Περίεργη εἶναι ἡ τύχη τῆς τσεχικῆς λεγεῶνος πού σηματοδοτήθηκε στὴ Ρωσία ἀπὸ αἰγυμάλωτους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ πολέμου, τὰ στρατεύματα αὐτὰ ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ τοὺς

Ρώσους. Ἡ κατάσταση ἔλλαξε μόνον κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1917, ὅταν οἱ Τσεχοὶ διέσπασαν τὴς αὐστριακὲς γραμμές, κοντὰ στὸ Ζμπόροβ, συλλαβόντες 4.200 αἰγυμάλωτους καὶ κυριεύσαντες ἀπειρὰ λάφυρα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτη, οἱ τσεχικὲς λεγεῶνες τῆς Ρωσίας ἐπαῖξαν σημαντικὸν ρόλο, ὁ ὁποῖος ἐγίνε ἀκόμα πρὸ σπουδαῖος ὅταν ἐξεργάγη ἡ μπολσεβίκικὴ ἐπανάστασις. Κατὰ τὴν ταραχῶδη αὕτη περίοδο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, οἱ τσεχικὲς λεγεῶνες παρέμειναν οὐδέτερες. Καὶ κατὰ τὸ 1918, κατῳρίσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Κίεβο, χωρὶς μεγάλα ἐμπόδια. Ἐν τούτοις, τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ μεταβῶν στὸ Δυτικὸ Μέτωπο. Ὁ μόνος δρόμος πού τοὺς ἔμενε ἀνοιχτός, γιὰ νὰ μεταβῶν στὴν Εὐρώπη, ἦταν ὁ δρόμος τῆς Σιδηρίας καὶ τὸ λιμάνι τοῦ Βλαδιβοστόκ! Ἐνῆς, ἐπίτροπος τῶν Σοβιέτ ἐτηλεγράφησε τότε σ' ὅλες τὶς ὑπηρεσίες τῆς μπολσεβίκικῆς Ρωσίας νὰ παράσχων κάθε δυνατὴ βοήθεια στὰ τσεχικὰ στρατεύματα. Ὁ ἐπίτροπος αὗτος πού ἐνδιαφέρθηκε τόσο γιὰ τοὺς Τσεχοὺς στρατιώτας ὀνομάζετο... Στάλιν!

Παρ' ὅλα, ὅμως, αὐτὰ, ἡ τσεχικὴ λεγεὼν συνήντησε μεγάλες δυσκολίες στὸν δρόμο τῆς. Πολλὲς φορὲς ἀναγκάσθηκε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ καταφύγῃ σὲ μέρη ἀσφαλέστερα. Στὸ Ὄμσκ τῆς Ἰρκούτσκις συνήντηθη μετὰ τὴ λευκὴ στρατιὰ τοῦ Κολτσάκ. Ἐν τέλει, ἡ τσεχικὴ λεγεὼν χρησιμοποίηθηκε ἀπὸ τοὺς Συμμάχους, γιὰ τὸν ἐλεγχὸ τῆς ζωτικωτάτης ἀρτηρίας τῆς ἀπεραντοῦ ἐκείνης γῶρας: Τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βλαδιβοστόκ!

Πότε τέλος ἐφθάσαν στὴν Εὐρώπη οἱ πολὺπληγετοὶ αὗτοι Τσεχοὶ; Τὸν Μάρτιον τοῦ 1919!

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Πολωνία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία εἶχαν ἀνασυνταχθῇ σὲ κράτη ἀνεξαρτήτητα. Ἡ δράσις τῶν λεγεῶνων εἶχε φθάσει στὸ τέρας τῆς. Τώρα ὅμως, μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ νέου πολέμου, ἀνοίγει νέα περίοδος δράσεως γιὰ τὶς τσεχικὲς καὶ τὶς πολωνικὲς λεγεῶνες, πού συνεστήθησαν καὶ πάλι στὴ Γαλλία.

ΖΑΝ ΒΑΡΤΥ

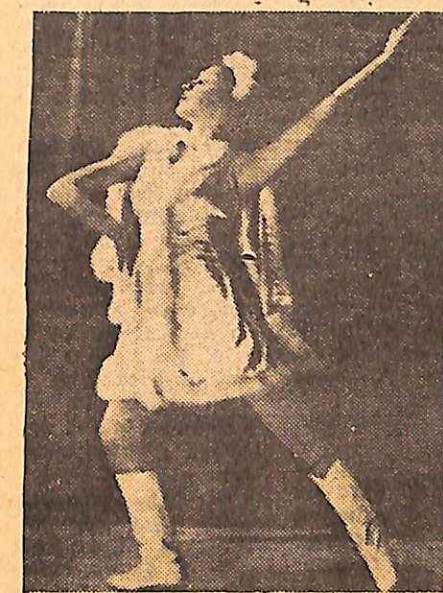
Σημαιοφόρος τῆς Πολωνικῆς Λεγεῶνος ἐπὶ Ντομπρότσκι.

Δύο Ἑλληνίδες χορεύτριες

ΗΡΑ ΖΟΥΚΟΒΑ

ΛΕΝΑ ΚΟΡΩΝΙΑΔΟΥ

ΕΙΝΑΙ λίγο συγκεχυμένη ἡ ἱστορία τοῦ χοροῦ εἰς τὸ θέατρον, στὴν σημερινὴ Ἑλλάδα. Οἱ παλαιότεροι θεατρώφιλοι καὶ αἰδικοί ἐπιμένουν ὅτι τὰ πρῶτα δῆματα

Ἡ δις Λένα Κορωνιάδου, σὲ μιά ἐμφάνισή της μετὰ Ρωσικοὺς χορούς.

πραγματικοῦ σκηنيκοῦ χοροῦ ἐδιδάχθησαν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἡθοποιούς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη Βιεννέζα, συμπεριεττα Ἑλσαν Ἐνκελ ἡ ὁποία ἦλθε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπολιτογραφηθῇ, ἔμαθε ἑλληνικά, ἐνυμφεύθη τὸν περίφημον θεατρικὸν ἐπιχειρηματία τῆς ἐποχῆς κ. Ἀποστόλον Κοντοράτον, ἐπαῖξε ὡς Ἑλληνίς πλέον ἡθοποιός, ἐδίδασκεν ὡς ἀσαστὴ δασκάλα τοῦ χοροῦ τοὺς Ἑλληνας ἡθοποιούς καὶ ἀπέθανε μόλις πρὸ δύο ἐτῶν, πτωχὴ καὶ λησμονημένη.

Ἡ Ἑλσα Ἐνκελ ἔδωσε καὶ ἐυσχηματοποίησε τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ μπαλέτα. Ἄλλος ἐπίσης καλὸς δάσκαλος χοροῦ εἰς τὸ θέατρον ὑπῆρξε, μετὰ τὴν Ἐνκελ ὁ Ρωσσοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε στὰ 1915 μετὰ ἕνα θαυμάσιο Βιεννέζικον μπαλέτο στὴν ὀπερέττα Παπαϊωάννου. Χαριτωμένες Βιεννέζουλες ἡ Αἰνὰ, ἡ Βομίνια, ἡ Γιούλνι, ἡ Γκιζέλλα καὶ ἄλλες μερικὲς ἐχοροπῆσαν μερικὰ γρόνια στὰ σανίδια τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς σκηνῆς, καὶ ὕστερα ἀπεσύρθησαν... οἶκαδε διότι ἔλας ἐπαντρεύθησαν στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Ἀλέξης Ἀρνάτωφ ἀργότερα, ἡ Γιούζκοβα, ὁ Νιούλαντ, ὁ Μπαρκουζιέρο, ὁ Τζούλλιανι εἶναι οἱ πρωτοπόροι καὶ πρῶτοι δάσκαλοι καὶ πατέρες τῶν σημερινῶν ἀπαλλέτων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἰδρύθησαν σχολές. Ἡ Πράτσια, ἡ Ραῦμντ, ἡ Ζουρούδη, ὁ Νίκολς, ὁ Γριμάνης, ὁ Μοριάνωφ διέδιδον σήμερα τὰ πρωτεῖα στὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλληνίδων χορευτριῶν.

Αὕτη μὲ λίγα λόγια εἶναι ἡ σύντομη ἄλλως τε ἱστορία τοῦ χοροῦ στὸ ἑλληνικὸ θέατρο.

— ΕΠΙ —

Δύο ἀστέρες πού ἐπήδησαν τελευταῖα στὸ ἐπαγγελματικὸ θέατρο, μαθήτριαι καὶ οἱ δύο τῆς Σχολῆς Μοριάνωφ, εἶναι ἡ Ἡρα Ζούκοβα καὶ ἡ Λένα Κορωνιάδου.

Χορεύουν καὶ αἱ δύο στὸ θέατρο «Μοντιάλ», ὅπου τοὺς προσέλαβεν ὁ δαίμονιος θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας Ἀνδρέας Μακένδος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους στυλοβάτας τοῦ σημερινοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ὁ Μακένδος, ὁ ἄνθρωπος πού ἔλπει μακρὰ καὶ ἔρει νὰ ζυγίξῃ τὰ ταλέντα.

Ὅταν εἶδε τὴν Ζούκοβα καὶ τὴν Κορωνιάδου τὶς προσέλαβε ἀμέσως καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἀστέρες τοῦ χοροῦ, τὸ ἕνα—ἡ Ζούκοβα—ἐξανθὴ καὶ τὸ ἄλλο—ἡ Κορωνιάδου—μελαγχρινὴ, χειροκροτοῦνται κάθε βράδι στὴν ἡθογραφία «Τρεῖς Σωματοφύλακες».

— ΕΠΙ —

Ἡ Ἡρα Ζούκοβα εἶναι Ἑλληνίς ἐκ Ρωσίας. Ἀπὸ μικρῆς εἶχε κλίση στὸ χορὸ καὶ μανία νὰ βγῇ στὸ θέατρο. Στὰ 1932 ἐνεγράφη στὴν Σχολὴ Μοριάνωφ καὶ μετὰ ἑπτὰ γρόνια ἐργασίας καὶ σπουδῆς, ἐπῆρε δίπλωμα.

Εἶναι μᾶλλον ὑψηλὴ, «ἐλάνσεν» ἐξανθὴ, μετὰ κατασκευὴ γοητευτικὴ ἐπιδερμίδα. Εἰδικότης τῆς οἱ κλασσικοὶ χοροί, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως, γωρὶς ὅμως νὰ πεσοφονῇ καὶ ἄλλους τοὺς ἄλλους παντοῦς εἶδους θεατρικοὺς χορούς. Στὸ θέα-

τρο ἔχει μέλλον εὐρὺ καὶ ἐπιτυχία ἐξασφαλισμένη.

Ἡ Λένα Κορωνιάδου, εἶναι ὁ ἀντίποδες τῆς Ζούκοβα. Ὅχι ψηλὴ, μελαγχρινὴ, μελανοῦρι σωστό, γλυκυτάτη μετὰ μιά

Ἡ δις Ἡρα Ζούκοβα καὶ ὁ παρτεναίρ της κ. Χάρης Καλοκαιρινὸς σὲ μιά ἐμφάνισή της μετὰ μοντέρνους χορούς.

ἐπιδερμίδα, εἶναι ἐξ ἴσου γοητευτικὴ. Καὶ αὕτη Ἑλληνίς ἀπὸ μητέρα Ρωσίδα, θεωρεῖται ἤδη ὡς ἕνα μελλοντικὸν στολίδι τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

Στὴ σχολὴ Μοριάνωφ ἐνεγράφη στὰ 1933 μετὰ τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ μάθῃ χορὸ γιὰ νὰ βγῇ στὸ θέατρο.

Ἐπαυμάσθηκε σὲ μερικὲς μαθητικὲς ἐπιδείξεις τοῦ Μοριάνωφ καὶ ἐφέτος τὴν προσέλαβαν αἱ ἐπιχειρήσεις Μακένδου στὸ χορὸ «Μοντιάλ», ὅπως περὶ τὴν Ζούκοβα.

— ΕΠΙ —

Καὶ οἱ δύο στὸ χορὸ ἔλα-φοὺς σὰν αἰρεῖς, χαριτωμένες, μετὰ κινήσεις μοντέρνας καὶ ἁδρές, ἐνθουσιάζουν καὶ τῆς πλατείας τοὺς δυστρόπους πού καταλαμβάνουν ἀπὸ χορὸ καὶ τῆς γαλαρίας τὰ πλήθη πού ἱκανοποιοῦνται. Συγχρηστέται ὁ θεατρώφ σ' ἕνα πῆδημα τῆς Λένας.

Ἐνθουσιάζεται καὶ ὁ πλέον δόσκαλος μετὰ τῶν «σπίτες» (χορὸς στὴς μύτες) τῆς Ἡρας. Δὲν μαθήτριαι πρὸ ἔδωσαν ἐλπίδες ὅταν ἦταν ἀκόμη στὴ Σχολὴ, δύο ἀστέρες πού δόσαν δάσκαλους τώρα πού ἀσπλοῦνται μετὰ τὸν χορὸ ἐπαγγελματικῶς. Μπράβο τοῦ Μοριάνωφ. Μπράβο καὶ στίς ἴδιαις!..

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Στὴ Νίνα Παυλοσάγκια

«Ἐγώ, μικρὴ ψηλόκορμη χορεύτρια στὴ σκηνή...
Κι' ἂν ὁ χορὸς σου συγκινή καὶ ἂν δὲν συγκινή,
καθόλου μὴ σὲ νοιάξῃ.
Ὁ θεατῆς πού, βλέποντας ἕνα χορὸ γκρινιάζει
κι' ὁ θεατῆς ἀκόμα
πὺρ εὐχαριστιέται στὸν χορὸ.
Ἴσως νὰ βλέπῃ μοναχὰ τὸ πλαστικὸ σου σῶμα
μετὰ μᾶτι πονηρό!

Ἐσὺ δὲν ἔχεις «κείμενα», ἐσὺ δὲν ἔχεις «ρόλους»,
λόγια ἐσὺ δὲν λές
κι' ἂν τραγουδᾷς μετὰ βήματα τοὺς στεναγμούς σου ὅλους
κι' ἂν μ' ἕνα βῆμα σου γελᾷς καὶ μ' ἄλλο ἕνα κλαῖς
κι' ἂν λέγωνται μετὰ βήματα οἱ πόσοι σου οἱ πόθοι,
αὐτὸ τὸ νοιώθεις μόνο σὺ, ὁ ἄλλος δὲν τὸ νοιώθει!

Εἶναι ἡ τέχνη σου βουβή, ἀφάνταστα βουβή,
γιὰ τοὺς πολλοὺς ὁ πόνος σου ἀπὸνα θὰ διαδῇ
καὶ ἂν δακρύσῃς μὴ στιγμὴ, πνίξ' το αὐτὸ τὸ κλάμμα.
Θὰ σοῦ τὸ πῶν ὑπερβολή, θὰ σοῦ τὸ πῶν «ρεκλάμα».

Κάθε σου πόνο θλιβερό
κράτα τὸν στὴν ψυχὴ σου
κι' ὅταν τελειώσῃς τὸν χορὸ,
τράβα στὸ καμαρίνι σου καὶ κλάψε μοναχὴ σου!

ΓΙΟΝΝ.

300

ΠΟΛΥΩΜΕΝΗ

— 'Ω! τίποτε...
— Δεν μπορεί, κάτι θάχης μαμά μου, φαίνεται αυτό στο πρόσωπό σου!...
— Μά αφού σου λέγω πως δεν έχω τίποτε!... 'Επέμενε η Μαργαρίτα καταφιλώντας με τρυφερότητα τον γυιό της.
— Καλά, μαμά, σε πιστεύω, αφού μου χαμογέλας. 'Όταν μπήκα, όμως, μου φάνηκε πως σ' είδα να κλαίς... Μήπως σε βασανίζει τίποτε;
— 'Ω! όχι, μικρό μου.
— Καλά, αν όμως, είχες τίποτε θά μου το έλεγες;
— Και άμφιβάλλεις;
— 'Εξέρει, μαμά, δεν είμαι πιά παιδί και πρέπει να μου μιλάς έλεύθερα. Είμαι τώρα δεκάεξη χρονών και σε δυό χρόνια θαμαι εύλειπς, μπορείς λοιπόν, από τώρα να με θεωρήσεις, σαν άνδρα!... 'Ακουσε, θά σε ρωτήσω κάτι!...

— Τι πράγμα...
— Τι συμβαίνει στο σπίτι μας, μαμά;
— Γιατί αυτή η ερώτηση, παιδί μου;
— Νά, είναι τώρα κάμποσος καιρός που μου φαίνονται όλοι παράξενοι εδώ μέσα!... Τό ύφος ακόμη και της Ζοζέττας, έχει αλλάξει... Φαίνονται όλοι σαν λυπημένοι, σαν στενοχωρημένοι... 'Επειτα... δεν βλέπω τώρα τελευταία τον μπαμπά... Τι τρέχει, μητερούλα;
— Μά... τίποτα παιδί μου... Γελιέσαι... Δεν άλλαξε τίποτε και ο πατέρας σου έρχεται τακτικά, μονάχα, είναι απασχολημένος πάρα πολύ με κάτι υποθέσεις του αυτές τις μέρες και δεν βρίσκει ούτε τον καιρό να φάη μαζί μας...
— Και όμως, μαμά, κάτι μου κρύβεις. Νά γθές τό άπόγευμα, περνώντας μέσα από τή γραφεία άκουσα κάποιον ύπάλληλο νά ψιθυρίζη σ' ένα άλλον τήν ώρα που περνούσα από μπροστά του:
— Αυτός θά τή πληρώση όλα... Τί έννοους μ' αυτό μητέρα;
— Δεν θάχουσε καλά, παιδί μου κι' εγώ άλλου, δεν είσαι βέβαιος αν έννοούσαν εμένα... θά μιλούσαν για κανένα άλλον.
— 'Ω! 'Οχι μητέρα, γιατί ως έδειξη τήν στιγμή δεν είχε πη τίποτε... 'Όσον άφορά τήν άπουσία του μπαμπά...
— 'Ω! Σώπα! Σώπα λοιπόν, Ζεράρ!... φώναξε η Μαργαρίτα τρυφερά.
Και άγκαλιάζοντας τον γυιό της προσέθεσε:
— Πώς μπορείς, λοιπόν νά θάζεις με τό νού σου τέτοια πράγματα; Σου λέγω ότι δεν συμβαίνει τίποτε τό σοβαρό και αν παρουσιάσθηκαν και μερικά δυσάρεστα στις δουλειές του πατέρα σου, θά περάσουν σε λίγες μέρες και αυτές και τότε θά βλέπεις όσο θέλεις τον πατέρα σου!...
'Ο Ζεράρ σιωπούσε κοττάζοντας τήν μητέρα του με τό μεγάλη μάτια του, που τήκανε τώρα ακόμη μεγαλύτερα η άπορία και η ψυχική άγωνία από τήν όποία ήταν κυριευμένος ο μικρός.
'Η Μαργαρίτα τον έσφιξε ακόμη περισσότερο στο στήθος της ψιθυρίζοντας:
— Πρόπει ν' αγαπάς και νά σέβασαι πολύ τον πατέρα σου, παιδί μου! Πρόπει νά

Περίληψις τών προηγουμένων

Η Μαργαρίτα Ζενισιέ, μία ώραιότατη κρεολή, κόρη Γάλλου άποίκου και ιθαγενούς τής 'Ιάδας, είχε παντρευτή εδώ και δέκα όκτώ χρόνια τον Γεώργιο ντέ Μπωπρεώ, μοναχογυιό του ιδρυτού ενός μεγάλου όικου έμπορικών και τραπεζιτικών επιχειρήσεων, που είχε τήν έδρα του στην Μπατάβια τής 'Ιάδας. Τόν γάμο αυτό από τόν όποιο είχε γεννηθή ένα χαριτωμένο αγοράκι, ο Ζεράρ, δεν τόν ήθελε η Μαργαρίτα, γιατί αγαπούσε άλλον. Πραγματικά, τήν ίδια έποχή βρίσκονταν στην Μπατάβια κάμνοντας τόν γύρο του κόσμου με τήν ιδιόκτητό του θαλαμηγό «Κορυδαλόν», ο νεαρός και πλουσιώτατος δικηγόρος Ζάν Ντεμά. Αυτός μόλις είδε τήν Μαργαρίτα, πούταν τότε δέκα πέντε μόλις ετών, τήν άγάπησε παράφορα και υ.ά πού κι' έδειξη τόν είχε άγαπήσει, τήν ζήτησε από τόν πατέρα της, που είχε μία σπουδαία θέση στον όικο ντέ Μπωπρεώ. Τήν Μαργαρίτα, όμως, τήν είχε άγαπήσει και ο γυιός του προϊσταμένου του, Γεώργιος και ο Ζενισιέ, μήν μπωρώντας νά κάνει διαφορετικά, πάντρεψε τήν κόρη του με τόν Γεώργιο.

Μετά τόν γάμο του τό ζεύγος έφυγε για τό Παρίσι όπου και μετέφερε ο Γεώργιος τήν έδρα του όικου του, όπου πέθανε ο πατέρας του. Τά πρώτα χρόνια του γάμου των πέρασαν εύτυχισμένα, κατά τά φαίνόμενα τουλάχιστον. 'Η Μαργαρίτα λίγο 'Ασιατίς όπως ήταν, υπέκυψε μοιρολατρικά στην τύχη της και άφωσιώθηκε στον άνδρα της και στο παιδί που γεννήθηκε άργότερα. 'Εν τούτοις τά πράγματα άρχισαν ύστερ' από λίγα χρόνια νά αλλάζουν. 'Ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ, που ήταν τύπος γλεντζέ και γυναικά, και πού εχ' άλλου δεν είχε, άπέχεισημιατικό πνεύμα και τήν ευπορική ιδιοφυία του πατέρα του, παραμελούσε τήν δουλειά του, κατασπαταλώντας ταυτοχρόνως όλα τά κέρδη στα χαρτιά και στις άσωτίες. 'Ετσι σιγά-σιγά, ο πανίσχυρος άλλος όικος ντέ Μπωπρεώ,

προεώ, κατεστράφη και παρ' όλες τής προσπάθειας του Κολλιβέ, ενός πιστού και άφοσιωμένου υπαλλήλου, έφθασε στα πρόθυρα τής χρεωκοπίας. 'Η άστυνομία τώρα καταζητεί τόν Γεώργιο που έχει εξαφανισθή εδώ και όκτώ μέρες. Μία μέρα όμως, εμφανίζεται άπροόπτως σπίτι του για νά κάψη μερικά έγχοποιητικά, γι' αυτόν, έγγραφα. 'Αφού έγινε αυτό, πηγαίνει νά πάρη και κάτι χαρτιά που ήταν στο ιδιαίτερό του δωμάτιο. Περνώντας έξω από τό δωμάτιο τής γυναίκας του, άκούει μέσα όμιλίες. Πλησιάζει και κολλάει τ' αυτί του στην πόρτα.

'Η Μαργαρίτα είχε δειχθή μία άπρόσπτη έπίσκεψη. 'Ο Ζάν Ντεμά, που δεν έπαυσε ποτέ νά τήν αγαπά μολονότι είχαν περάσει τόσα χρόνια, και πού εν τώ μεταξύ, ζούσε μόνον με τήν ανάμνηση του όνείρου που είχε κάνει κάποτε, μόλις έμαθε ότι η άγαπημένη του κινδύνευε νά καταστραφεί, άοίνει κατά μέρος τήν έπιφυλακτικότητα του και τρέχει νά προσφέρει στην Μαργαρίτα τήν βοήθειά του. Αυτή άονιέται στην άρχη νά δειχθή τήν συνδρομή του άλλος έραστού της. Φοβάται μήν παρουσολή από τήν άγάπη της, που δεν έσθυσε και στην δική της τήν καρδιά. 'Ο Ντεμά όμως τήν πείθει νά δειχθή χάριν του παιδιού της. Θά τής εδινε υπό τύπον δανείου ένα εκατομμύριο, για ν' αντιμετώπιση ο σύζυγός της τις πιο έπείγουσες υποχρεώσεις του.

'Ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ πού άκουσε όλην αυτήν τήν συνομιλία, παρουσιάζεται στην γυναίκα του μετά τήν άναχώρηση του Ζάν και θέλει νά τής κάνει σκηνή. Αυτή όμως, ύπεραμύνεται τής τιμής της και του λέγει πως θ' ήκανε, τό έκανε για νά σώση τήν τιμή και τήν ύπόληψή του, που ήταν τιμή και ύπόληψη και του παιδιού των. 'Αν δεν παρουσιαζόταν ο Ντεμά, και δεν εύρισκε άλλον τρόπο για νά προλάβη τήν άτίμωση, θά τόν σκότωνε. 'Εκείνος στα λόγια αυτά έβλεπε τά νέλια.

ΟΤΙΝ ΚΑΡΔΙΑ

σοθ είναι ιερός!... Και πρέπει ακόμη νά τόν εύγνωμονή, γιατί για σένα, για τήν εξασφάλιση του μέλλοντός σου εργάζεται και μοχθεί αυτή τήν στιγμή... Μήν τό ξεχάσης αυτό ποτέ, Ζεράρ!...
— Δεν θά τό ξεχάσω μητέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον ΤΟ ΔΡΑΜΑ

'Αφήνοντας τήν γυναίκα του ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ κατέβηκε στα γραφεία του. Παρουσιάσθηκε μ' όλο τό θάρρος που του εδινε η έστια και προσωρινή εξασφάλιση τής θέσεώς του. Για κάμποσο καιρό δεν θά είχε νά φοβήθη τίποτε και ίσως νά σωζότανε για πάντα. Στην προβάλα του ιδιαίτερού του γραφείου τόν περιμέναν δυό έπισκέπται.

'Ο ένας ήτο τής ηλικίας του Γεωργίου και φαίνονταν νά ανήκε στην ίδια κοινωνική τάξη με αυτόν. 'Ηταν ντυμένος άφλογα και θημάτιζε άνυπόμονα μέσα στο δωμάτιο, παίζοντας νευρικά με τό μπαγιό του. Βλέποντάς τον ο Μπωπρεώ έκανε μία κίνηση άδμονίας.

— 'Όσον άφορά τόν άλλον, αυτός φορούσε τήν στολή του εισπράκτορος του όικου Μπωπρεώ.

'Ο πρώτος όνομάζετο ντέ Κερυνιόν και ο δεύτερος 'Οντικού.

'Ο πρώτος μόλις είδε τόν Γεώργιο, έγινε κάτοχος και προχωρώντας προς τό μέρος του με ύψωμένο τό μπαστούνι του φώναξε:

— Κλέφτη! Νά τί σου αξίζει!...

Και πήγε νά κατεβάση τό μπαστούνι του στο κεφάλι του Μπωπρεώ. Πρόλαβε όμως, αυτός και τό κράτησε με τό ένα χέρι του.

'Ο Κερυνιόν τότε, άσπρε τό μπαστούνι και έπιασε τόν Γεώργιο με τά δυό του χέρια από τά πέτα του σακκακιού: — 'Οκτώ μέρες σε κυνηγούσα, του φώναξε κουνώντας τον με δύναμη, και δεν σε εύρηκα πουθενά! 'Θέλω τά λεπτά μου, άκούε; Τά λεπτά που μου έκλεψες! 'Ο ντέ Μπωπρεώ, άπηλλάγη με μία άπότομη κίνηση από τά χέρια του Κερυνιόν και είπε τακτοποιώντας τά ρούχα του:

— 'Απόψε θά πληρωθής κύριε, και αύριο θά μονομαχήσουμε!

— Νά μονομαχήσω μαζί σου, άπατεώνα; 'Θά σου έκανα πολύ μεγάλη τιμή. 'Εμένα ένα πράγμα μ' ενδιαφέρει τήν στιγμή αυτή, νά με πληρώσης! 'Αλλιώς θά σε καθήσω στο σκαυνί!...

— Σας είπα: απόψε θά πληρωθήςτε.

— Τι ώρα;

— Στις πέντε η' έξ, τό άργότερο...

— Καλά. 'Θαρθώ στας έξ. Πρόσεξε όμως, γιατί άλλοίμονον αν με κοροϊδέσης! 'Εσκόψης πήρε τό μπαστούνι του από κάτω και βγήκε χωρίς νά χαιρετίση.

'Ο Γεώργιος τόν παρακολούθησε με τό βλέμμα καθώς έλεγε μουμουρίζοντας:

— Στις έξη θάμαι πολύ μακριά, φιλαράκο μου!...

Κατόπι στράφηκε άπότομα και βλέποντας ξαφνικά τόν 'Οντικού που του χαμογέλυσε ταπεινά:

— Τι τρέχει 'Οντικού; ρώτησε.

— 'Εγω νά σας μιλήσω, κύριε...
— Δεν μπορεί τώρα.
— Δυό λέξεις, μόνον δυό λέξεις, κύριε, είπε ο 'Οντικού ίκετευτικά, στριφογυρίζοντας τό δίκωχο καπέλλο του στα χέρια του.
'Ο 'Οντικού άνταξε έπλός, κα-

λοκαυωμένος. Εως 45 έτών. Στο στήθος του έλαμπε τό πολεμικό μετάλλιο του 1870.

— Λέγε, αλλά κάνε γρήγορα, έκανε ο Μπωπρεώ.

— Μάλιστα... Λοιπόν, μπήκα στην έπισημία σας εδώ και ένα μήνα, με έγηγύση πέντε χιλιάδων φράγκων. Τά λεπτά αυτά τά έδανείσθηκαν για νά σας τά δώσω...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... γθές με άπέλυσαν από τό γραφείο για λόγους οικονομίας...

— Παρακάτω... έκανε με άδμονία ο Γεώργιος.

— Λοιπόν... λοιπόν, πρέπει τώρα νά πάω πίσω τήν έγγυσή μου.

— Νά πās στο Ταμείο.

— Πήγα αλλά ο ταμίας μ' έστειλε σε σας.

— Κακώς. Τό ζήτημα αυτό δεν είναι ύπόθεσις που άφορά έμένα. Πήγαине νά σου τό κανονίση ο ταμίας.

'Ο 'Οντικού έλασε τό χρώμα του.

— Κύριε, ψιθύρισε σάς είπα ήδη ότι ο ταμίας δά θέλει νά ξερω τίποτε από αυτή τή δουλειά και με παρέμειψε σε σας. Δεν έχει πεντάρο αυτός...

— Σου είπα, φώναξε ο Μπωπρεώ, ότι δεν άσγολούμαι έχω με τέτοιες άνοησίες!...

— Τό λέτε λοιπόν άνοησία τό νά έγω νά παίρνω έγώ, ένας πτωχός άνθρωπος, πέντε χιλιάδες φράγκα από σας; Έκανε ο εισπράκτωρ κατάπληκτος.

— Νά, και σε παρακαλώ νά μ' άφήσεις ήσυχο.

'Ο άλλος ένομισε νά τρέμη. 'Ηταν φανερό ότι η ίστομυή του είχε άργήσει νά εξακληται. 'Εκανε δυό βήματα προς τό μέρος του τώος προϊσταμένου του και άφίνοντάς κατά μέρος τό παρακλητικό ύφος, φώναξε:

— Κύριε, μου φαίνεται ότι ο άνθρωπος που βγήκε από όθυσ ο Μπωπρεώ πολύ δίκωχ νά σας μιλήση όπως σας μιλήσει. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά, τόν τελευταίο αυτό καιρό, που άκούω νά σας λένε κλέφτη!

— 'Αν δεν φύγης μόνος σου, φώναξε κατακόκκινος από θυμό ο Μπωπρεώ θά φωνάξω νά σε πετάξουν έξω με τις κλωτσιές!...

'Εκείνη τήν ώρα, μπήκαν στον προθάλαμο μερικοί υπάλληλοι. Είχαν άκούσει τις φωνές και έσπευσαν νά προλάβουν κανένα δυσάρεστο.

Ένα θριστουργημα
τικό αίσθημα
μυθιστόρημα

του
ΖΟΥ ΜΑΡΟΥ

'Ο 'Οντικού τώος καθυστάσε με με χειρονομία, και παραδόντας διά τής βίας τόν Μπωπρεώ προς τό άλλο άκρο του μεγάλουωματίου του είπε σιγά:

— 'Ακούτε εδώ: σας είπα ότι τά λεπτά αυτά τά χρωστώ και πρέπει νά τά επιστρέψω. Δεν συνήθιζαν, άλλος, στον όικο σας, νά ζητούν έγγυοδοσία από τόν εισπράκτορα. Αυτό έγω δεν τό ήξερα, τώμαθα τελευταία και έξηγώ τώρα τόν λόγο γιατί έλλαξαν οι συνήθειές σας μεμένα. Χρειάζασταν τά λεπτά μου και μου τά πήρατε μ' αυτόν τόν τρόπο, που είναι ένα είδος άπάτης. Σας πληροφορώ, όμως, ότι δεν είμαι έγω άνθρωπος νά με κλέβουν. 'Εχω γυναίκα και παιδιά και

— Τόν σκότωσα!... Τόν σκότωσα!... ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

δεν μπορώ νά χρωστώ για όλη μου τή ζωή. Γιατί θά μου χρεωσθή όλη η ζωή μου για νά μπορέσω νά ξεχωρώ. 'Ενω, λοιπόν, νά με πληρώσετε!...

'Ο 'Οντικού τά είπε όλα αυτά χωρίς νά παύση νά κρατά τόν Μπωπρεώ από τό χέρι. Αυτός τόν κοττάζε για μία στιγμή. 'Η έκκωραση του προσώπου του τόν έπρόσπε. Δεν έλασε, όμως, τήν ψυχραιμία του.

— Πάει καλά, είπε ψυχρά. Όλα στίς πέντε νά πληρωθής.

'Ο 'Οντικού όμως, είχε άκούσει τή

λόγια που ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του ο Μπωπρεώ, την ώρα που έφτανε ο Κεραυνός.

— Στίς πέντε; ψιθύρισε ειρωνικά; Άλλου αυτά κ. ντέ Μπωπρεώ, δεν με γελάτε έμένα όπως τον άλλον που δόθηκε πριν από λίγο απ' εδώ...

Ο Γεώργιος κατάλαβε. Έπρεπε όμως να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Οι υπάλληλοί του τον παρακολουθούσαν. Έκαγε λοιπόν με ύψος εκπληκτικό:

— Δεν σε καταλαβαίνω φίλε μου. Σου είπα όλα στίς πέντε να με γελάσεις!

— Και δεν θά με κοροϊδέψετε;

— Διόλου! Όχι, τα χρήματα που μου χορεύονται ως τότε.

— Πολύ καλά, έκανε ο Ώντικούρ, θά περιμένω ως τας πέντε το απόγευμα, αλλά μην ανησυχήτε δεν θά το κουνήσω απ' εδώ! Θά κάτσω εκεί σ' εκείνο το σκαμνί και θά σάς περιμένω. Άλλοι μόνο σας αν θα ήσαστε να με γελάσετε!...

Και μ' αυτά τα λόγια τον άφησε και πήγε και κάθησε σ' ένα γαμήλο κάθισμα, κοντά στο παράθυρο. Ήταν πράγματι άποφασισμένος να περιμένει έως το θρόνο. Ή ώρα ήταν κιόλας δώδεκα. Οι υπάλληλοι δόθηκαν για να πάνε για φαγητό. Σε λίγο τα γραφεία είχαν άδειάσει. Όλοι είχαν φύγει. Όλοι εκτός από έναν. Σκυμμένος αυτός επάνω από τα βιβλία του εξακολουθούσε να εργάζεται, να γράφει λογαριασμούς, να κάνει άθροίσεις ποσών. Ο πιστός αυτός υπάλληλος ήταν ο Κολλιβέ.

Ο Ώντικούρ έμεινε για λίγο άκίνητος στη θέση του. Κατόπι ξαφνικά σηκώθηκε, ανέβηκε την μικρή σκάλα που ώδηγούσε στο ιδιαίτερο γραφείο του Γεωργίου και γάθηκε.

Όταν ύστερ' από μιά ώρα επέστρεψαν οι υπάλληλοι, δεν τον βρήκαν στον αντίθρονο.

— Δεν είχε την ύπομονή να περιμένει μέχρι το θρόνο, έκανε ο ένας.

— Θα τον έφριξε ή πείνα, άστειτεύθηκε ένας άλλος.

Ο Κολλιβέ τους κύτταξε, έριξε ένα βλέμμα προς την σκάλα—είχε δει τον εισπράκτορα να ανεβαίνει— και δεν είπε τίποτε. Σε λίγο ο δούλες ξανάρχισε.

Από το προσωπικό του οίκου Μπωπρεώ, δεν είχε μείνει σχεδόν ούτε το μισό. Ο Κολλιβέ είχαν απολύσει για λόγους οικονομίας πολλούς υπαλλήλους, οι άλλοι δε που έμειναν, έπρεπε να γάλουν τώρα όλη την δουλειά του γραφείου. Δούλευαν έτσι έντατικά. Στίς τέσσερες ο Κολλιβέ είχε ξαφνικά στο προσωπικό: — Πηγαίνετε, εσείς θά μείνω εγώ για να συνεχίσω.

Οι υπάλληλοι δεν έπεριμέναν να τους το ξαναπεί. Μετά πέντε λεπτά, τὰ γραφεία είχαν και πάλι ερημωθεί. Ο Κολλιβέ σταμάτησε κι' αυτός το γράψιμό του, άφηκε κάτω την πένα του και άργισε να σκέπτεται. Σε λίγο έβγαλε από την τσέπη του την φωτογραφία που είχε δώσει το πρωί της Μαργαρίτας και άργισε να την κυττάζει. Ξαφνικά του σήνθηκε σάν ν' άκουσε κάποιο θόρυβο και ρουαυμένος έκουψε γρήγορα την φωτογραφία στην τσέπη του.

Πέρασαν εν τω μεταξύ ώρες και όμως ο Ώντικούρ δεν φάνηκε να κατεβαίνει.

Ή Μαργαρίτα δεν θέλησε διόλου να βγει εκείνο το απόγευμα. Περιμένει, είτε τον Ζήν Ντενιό τον ίδιο, είτε τον άνθρωπο που θά της έστειλε.

Στίς τέσσερες, ή Ζοζέττα της ανήγαγε ότι κάποιος, τον οποίο δεν είχε ποτέ πριν, ήθελε να την ιδεί εκ μέρους του δικηγόρου.

Ή Μαργαρίτα τον έδεδωκε άμέσως. Σε λίγο παρουσιάστηκε υποσχή της ένας άνθρωπος κρατώντας στο χέρι του

ένα βαλιτσάκι. Χαιρέτησε με πολύ σεβασμό θάζοντας από την τσέπη του ένα γραμμάτιο, το παρέδωσε μαζί με το βαλιτσάκι στην Μαργαρίτα ξαναχαιρέτησε και έφυγε, χωρίς να πει λέξη.

Ή Μαργαρίτα άνοιξε με χέρια που έτρεμαν το σάκελλο και διάβασε τις λίγες αυτές λέξεις:

«Είμαι ευτυχής.

Καμιά υπογραφή, καμιά άλλη έκφραση. Μέσα στο φάκελλο υπήρχε ένα κλειδί. Ή Μαργαρίτα το πήρε και άφου έσπριξε το γραμμάτιο στο στήθος της, άνοιξε το βαλιτσάκι. Ήταν γεμάτο τραπέζογαμμάτια! Τό έκαιτο το χέρι της είχε ύποσχεθί ο Ζάν!

Κατασυγκινημένη ή Μαργαρίτα ψιθύρισε:

— Ή σωτηρία!... Ζεράς, παιδί μου, θά υποσέσης στο εξής να ζήσης με το κέφαλι ψηλά!

Έκλινε διαστικά το βαλιτσάκι, το πήρε και έτρεξε στο γραφείο του συζύγου της.

Ή πόρτα του ήταν άνοιχτή. Ή Μαργαρίτα άφηκε το βαλιτσάκι επάνω στο γραφείο και κατόπι βγήκε κλειδώνοντας το δωμάτιό απ' έξω.

Την ώρα που έβγαίνει, της φάνηκε ότι μιά από τις κουστίες του δάθους είχε κινηθί σάν από κάποιο ρεύμα αέρος. Δεν έδωσε όμως σημασία.

Μόλις, όμως, βγήκε, παραμέρισε ή κουστίνια και κάποιος φάνηκε. Ήταν ο Ώντικούρ, που περίμενε ύπομονετικά την επάνοδο του Μπωπρεώ.

— Νόμιζα πως ήταν αυτός, μουρούρισε άπογοητευμένος. Δεν θάρθι, λοιπόν, καμιά φορά!...

Κατόπι, βλέποντας την βαλίτσα που είχαν αφήσει πάνω στο γραφείο ή νέα γυναίκα:

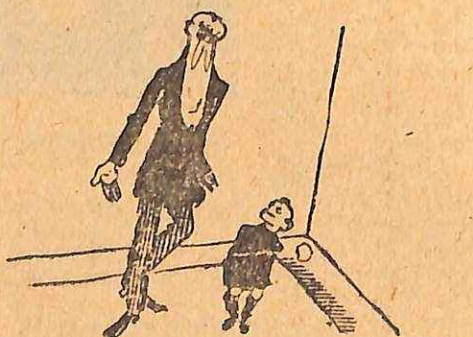
— Ώ! Βλέπω ότι δεν είχα άδικο: ο κύριος ετοιμάζεται να μας το σκάσει. Νά και ή βαλίτσα του που την ετοίμασε ή γυναίκα του. Φαίνεται ότι δεν μείνει πίσω κι' αυτή σε μπαγαποντιά. Άμ' δέ! Μαζί δεν τάχαξαν τα λεπτά του κόσμου; Πλησίασε στο τραπέζι και πήρε στο χέρι του το βαλιτσάκι.

— Ώ! Ώ! είπα... άσχετά είναι!... Δεν μου φαίνεται νάχη μέσα άσπορόσυρα. Νά με πάρη ο διάβολος αν δεν έχω μέσα λεπτά ή γουσταφικά!...

Έκείνη την ώρα άκούστηκαν διαστικά θήματα απ' έξω. Ο Ώντικούρ άφηκε την βαλίτσα στη θέση της και έτρεξε να κουσθί πάλι πίσω από την κουστίνια.

Και υβίς πρόσθεσε, γιατί την ίδια ώρα υπήρχε μέσα στο γραφείο ο Μπωπρεώ. Μόλις έκανε δυο βήματα το βλέμμα του έπεσε άμέσως στο βαλιτσάκι από το οποίο πετού πού ήταν επάνω στο γραφείο του. Στην άογή άπόρρησε, κατόπι όμως, δ-

~~~~~

Η ΑΡΧΗ

Ο παππούς.—Στην ηλικία σου έχω δει έλεος ποτέ ψέμματα.

Ο έγγονός.—Και τότε άρχισες να λές, παππού!

ταν το πήρε στα χέρια του κατάλαβε κι' ένα χαμόγελο θριάμβου φάνηκε στα χείλη του. Περιεργάστηκε από παντού τη βαλίτσα με τον θησαυρό αλλά είδε ότι ήταν καλά κλειδωμένη. Πήρε τότε ένα υπέταλλινο χαρτοκοπήτρα πάνω από το τραπέζι και με αυτό το κατάβρωσε να παραδώσει την κλειδαριά.

— Ώ! Έκανε καταχαρούμενος, μόλις αντίκρισε το περιεχόμενο της. Ο διάβολος χωρίς άλλο με βοηθεί. Και τώρα άς μη γάνωμς καιρό.

— Πήρε από την έταξέρα έναν όδηγό των σιδηροδρόμων και τον συνδουλεύθη.

— Μόλις μου μένει μισή ώρα καιρός, ψιθύρισε, για να προλάβω το τρένο των Βρυξελλών.

Ετοιμάστηκε να κλείσει το βαλιτσάκι δένοντας το μ' ένα δερμάτινο λουρί από εκείνα που χρησιμοποιούν για το δέσιμο των φακέλων για έγγραφα, όποτε άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος έξαλλος.

Ήταν ο Κεραυνός.

— Ετοιμάζομαι λοιπόν για να φύγης; φώναξε ρίχνοντας μιά ματιά στον όδηγό των σιδηροδρόμων και μιά άλλη στο μισοανοιγμένο βαλιτσάκι απ' όπου φαινόταν τα όλοκαίνουργα τραπέζογαμμάτια. Φθάνω λοιπόν στην ώρα!

Και προχωρώντας άκούη περισσότερο.

— Τά λεφτά μου, φώναξε Είναι έξη ή ώρα.

— Σας είπα γι' άπόψε, είπα ο Μπωπρεώ, αλλά θά σάς παρακαλέσω να ξανάρθετε αύριο το πρωί. Θά τάχετε έξαπαντος.

— Για να μου το σκάσης εν τω μεταξύ, φώναξε ο Κεραυνός, ρίχνοντας μιά ματιά στον άνοιχτό σιδηροδρομικό όδηγό και μιά άλλη στο βαλιτσάκι με τα λεπτά. Δεν πάω πουθενά αν δεν μου δώσης τα λεπτά μου!...

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και το διηύθυνε άπειλητικά προς τον Μπωπρεώ. Αυτός τάχασε. Ο Κεραυνός φαινόταν άποφασισμένος για όλα. Άστειλά λοιπόν μ' αυτόν δεν μπορούσε να γίνουν.

— Πόσα σάς όφειλω; τον ρώτησε ψυγιά.

— Έκατόν είκοσι γιλιάνες φράγκα.

Ο Μπωπρεώ άνοιξε το βαλιτσάκι σκεπτόμενος: «Τί να γίνη; Θά μου μείνουν άλλες όκτακόσιες όγδόντα χιλιάδες» Και θάζοντας από το βαλιτσάκι μερικά χαρτονομίσματα, τα πέταξε στα πόδια του Κεραυνός. Αυτός άφηκε το πιστόλι του σ' ένα τραπέζι και άργισε να μαζεύει από κάτω τα τραπέζογαμμάτια.

Άφου τελείωσε και τάχρυσε στην τσέπη του, έβγαλε τὰ χαρτιά και δίνοντας τα στον Μπωπρεώ:

— Πάστε τώρα και τις άποδείξεις της άπάτης σας. Σας τις γαρίζω και βρήτέ το από άλλον! Καλό ταξίδι!... φώναξε ειρωνικά και βγήκε.

Ο Μπωπρεώ έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσως και ετοιμάστηκε πάλι να φύγη όταν φάνηκε πίσω από την κουστίνια ο Ώντικούρ.

— Τί γυρεύεις εδώ εδώ μέσα! του φώναξε ο Μπωπρεώ.

— Σας περίμενα από το πρωί κύριε, άπήντησε ο τώως εισπράκτορας.

— Νά μου άδειάζεις γρήγορα την γωνιά! διέταξε ο Γεώργιος.

— Όχι, ποιοι μου δώσετε πίσω τα λεπτά μου. Και με το δάκτυλο έδειξε το βαλιτσάκι.

Ο Μπωπρεώ είδε ότι ήλθανε το τρένο, αν δεν συνεισφορού άμέσως με την άξίωση του άλλου υπαλλήλου του και θάζοντας πέντε γιλιάνικα τα πέταξε κι' αυτά με περιφρόνηση στα πόδια του Ώντικούρ. Αυτός τὰ μαζέψε και χαιρέ-

τώντας κοροϊδευτικά μ' ένα «Όρεδουάρ κ. προϊστάμενε» έφυγε. Άπληλαγμένος άπό άπό το τελευταίο αυτό εμπόδιο, ο Γεώργιος έσάμανε. Άμέσως σχεδόν, φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας ο Κολλιβέ. Με ένα βλέμμα που έριξε μέσα, άντελήφθη άμέσως την κατάσταση.

— Θά ήθελα έναν κλητήρα, του είπα ο Γεώργιος.

— Έχει φύγει όλο το προσωπικό, αλλά αν θέλετε τίποτε, εύχαρίστως θά σάς έσυμπεροπούσα.

— Τότε φώναξέ μου γρήγορα ένα άμαξί!...

Ο Κολλιβέ ύποκλήθηκε και βγήκε. Άντι όμως, να κατέβη κάτω, διευδυνήθηκε προς τα διαμερίσματα της Μαργαρίτας και είπα της Ζοζέττας την οποία βρήκε στο διάδρομο:

— Είδοποίησε την κυρία σου ότι ο κύριος την περιμένει στο γραφείο του. Νά πάγη άμέσως γιατί ο κύριος διάζειται να φύγη.

Κατόπι ο Κολλιβέ κατέβηκε ήσυχος και άτάραχος στο γραφείο του.

Εν τω μεταξύ ο Γεώργιος, ετοιμάστηκε για έξω. Πήρε από την κρεμάστρα το επανωφόρι και το καπέλλο του, σιάχθηκε πρόετρα, και άρπάζοντας κατόπι το βαλιτσάκι με τα λεπτά διευδυνήθηκε προς την πόρτα την ίδια ώρα, όμως, αυτή άνοιξε και ένεφανίζετο ή Μαργαρίτα. Μόλις είδε τον άνδρα της κατάλαβε άμέσως.

— Όστε φεύγεις! του φώναξε κάτω-χρη.

— Ναι.

— Έτσι, χωρίς να λογαριασθώμς;

— Δεν είναι ώρα για λογαριασμούς!...

— Είχες όμως, την πρόνοια να πάρης μαζί σου τα λεπτά!... έκανε ειρωνικά ή Μαργαρίτα.

— Δεν θά σου δώσω λίγο των πράξεών μου!

— Κι' εγώ σου λέγω ότι δεν θά πᾶς πουθενά αν δεν λογαριασθώμς. Και πρώτα-πρώτα, δός μου πίσω το βαλιτσάκι.

— Όχι.

— Θά μου το δώσεις; φώναξε ή Μαργαρίτα κι' έκανε να πάρη την βαλίτσα από τὰ χέρια του συζύγου της.

Αυτός όμως την άπώθησε και θέλησε να βγή.

— Γεώργιε, φώναξε ή Μαργαρίτα! Δεν θά φύγης έτσι.

— Άφίσε με σου λέγω, ήσυχο!...

Το βλέμμα της Μαργαρίτας έπεσε στο πιστόλι που είχε ξεγάσει φεύγοντας ο Κεραυνός. Μ' ένα πήδημα βρόθηκα κοντά του, το άρπάξε και προτεινοντάς το έναντίον του συζύγου της, φώναξε:

— Δεν θά βγής από εδώ μέσα παρά μόνον όταν θά το θελήσω εγώ!

Ο Γεώργιος όμως κατεπάνω της για να την άσπλησθ. Έκτός αυτούς πια ή Μαργαρίτα, έσυρε την σκανδάλη. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και κατόπι ο γδοῦπος ενός σώματος που έπεφτε.

Ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ, βρισκότανε ύστερ' από δυο δευτερόλεπτα μπροστά της, με το στήθος τρυπημένο από μιά σφαίρα.

Ήταν νεκρός.

Δίπλα του βρισκόταν το φοινικό όπλο, που είχε ξεφύγει εν τω μεταξύ από τὰ χέρια της Μαργαρίτας.

Αυτή κύτταξε για μιά στιγμή το πτώμα χωρίς να θνάλλη λέξη, το πρόσωπό της ήταν φοβερά άλλοιωμένο, ή έκφραση των ματιών της δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

Κατόπι, τα πόδια της κλονίστηκαν, γονάτησε και φέροντας το χέρι στο κεφάλι της, ψιθύρισε:

— Τόν σκότωσα! Τόν σκότωσα!...

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Κάτι σάν παραμύδι

Μιά βασιλοπούλα

Άπ' τον Βορρά

Η Ιστοριούλα μας αυτή που δεν είναι παρά ένας όμορφος θρύλος της χώρας όπου ζουν οι λυερόκορμες Κάρμεν και οι λεοντόκαρδοι τορεάντορ, μπορεί και ν' άρχιση και σάν παραμύθι.

Τόν παλιό καλό καιρό βασιλευσε στην πάντα άθροισμένη χώρα της Άλμέρια ένας καλός και σοφός βασιλιάς, που λεγόταν Λόνθος ο 14ος. Άγαπούσε πολύ τον λαό του ο βασιλιάς αυτός και καθώς ήταν και ο ίδιος καλλιτέχνης, είχε μαζεύσει μέσα στο παλάτι του πολλούς σοφούς και καλλιτέχνες, που φρόντιζαν για το καλό του λαού και για να στολίζουν με όμορφα έργα το παλάτι και τον τόπο.

Ο λαός της Άλμέρια ζούσε πολύ ευτυχισμένος κάτω από τη σοφή διοίκηση του καλού του βασιλιά, γιατί και οι μικρότεροι άρχοντες προσπαθούσαν να φανούν καλοί και μεγαλόμυχοι όπως ο βασιλιάς τους.

Ήταν όμορφοκαμωμένος άνδρας ο βασιλιάς Λόνθος με τὰ μεγάλα βελουδένια μάτια του και το σφιγτομένο του κορμί και πίστευε πως δεν υπήρχε ωραιότερος απ' αυτόν σ' όλο του το βασίλειο.

Ήταν ντυμένος πάντα στο μετάνι και στα δάχτυλά του άστραποβολούσαν τὰ δισεύρετα πετράδια των δαχτυλιδιών του.

Τόν τελευταίο όμως καιρό ο βασιλιάς ο Λόνθος κατατρωγόταν από μεγάλη θλίψη.

Ή γυναίκα του, ή χαριτωμένη Σορέλλα ντ' Έσκαλντόρε, δεν του είχε δώσει διάδοχο για τον θρόνο του. Δεν είχε διαλέξει βέβαια την Σορέλλα για γυναίκα του ο ίδιος ο βασιλιάς. Ήταν πρώτη του εξαδέλφη και οι γονείς τους συνεφώνησαν για το γάμο τους, όταν ακόμη εκείνος κι' εκείνη ήσαν μικρά. Έτσι όταν μεγάλωσαν παντρεύτηκαν.

Ή Σορέλλα ήταν καλή, φρόνιμη, νοικοκυρά κι' άγαπούσε πολύ τον άντρα της. Δεν ήταν διόλου κοκέτα και δεν φρόντιζε για τίποτε άλλο παρά πως να περιποιηθί τον άγαπημένο της άντρούλη, το νοικοκυριό της, τὰ λαουλούδια της, τὰ μικρά έξωτικά πουλάκια του παλατιού της και τους φτωχούς της. Άγαπούσε πολύ το λαό της και ο λαός της λάτρευε τη στοργική του βασίλισσα.

Μεγάλη, όμως, ήταν ή πίκρα της βασιλίσσας που δεν άποκοτούσε παιδί. Όχι μόνον γιατί ήθελε να γίνη μητέρα, αλλά και γιατί έπρεπε να έχη διάδοχο ο βασιλιάς.

Και τί δεν έκανε ή δυστυχισμένη ή Σορέλλα για ν' άποκτήσθ παιδί. Παρεκάλει το Θεό, έκανε γιατρικά και γιατροσόφια, ταξίδευσε σε

μακρινές χώρες για να πιη νερό από θαυματουργές πηγές και έφτασε να δοκιμάσθ ακόμα και των μάγων τὰ ματζούνια. Όλοι οι κόποι της όμως πήγαν χαμένοι. Τὰ χρόνια περνούσαν και στο εύτυχισμένο κι' όμορφο παλάτι δεν άκούσαν το κλάψιμο και το γέλιο του μικρού παιδιού. Ή βασίλισσα ήταν στείαρα.

Το κακό ήταν ακόμα μεγαλύτερο γιατί σύμφωνα μ' ένα πανάρχαιο νόμο που υπήρχε στη χώρα της Άλμέρια, αν περνούσαν δώδεκα χρόνια χωρίς ή βασίλισσα ν' άποκτήσθ παιδί, ο βασιλιάς έπρεπε να την διώξη και να παντρευθί μιάν άλλην που θά του έχριζε διάδοχο για το θρόνο του.

Τὰ δώδεκα αυτά χρόνια είχαν κυλίσει γρήγορα κι' ο βασιλιάς ο Λόνθος ήταν ύποχρεωμένος σύμφωνα με τον πατροπαράδοτο νόμο, που αν και ήταν βασιλιάς δεν μπορούσε να παραβεί, να χωρίσθ την άγαπημένη του γυναίκουλα και να παντρευθί άλλην.

Έτσι κάποιο πρωί, ή Σορέλλα πνιγμένη από τὰ δάκρυα έγκατέλειψε το μεγαλόπρεπο παλάτι της και τον άγαπημένο της σύζυγο και πήγε να κλεισθί σε κάποιο μοναστήρι. Ο βασιλιάς ο Λόνθος με τη μαύρη θλίψη στην ψυχή, έστειλε στίς μακρινές χώρες του βορρά άπεσταλμένους για να φροντίσουν να έρθη

—Παρακάλεσε το Θεό να κάνει παιδί.

τη βασιλοπούλα που θα ταίριαζε να γίνει γυναίκα του.

Ζήτησε από τις μακρινές αυτές χώρες γυναίκα ο βασιλιάς, γιατί ο πύος σφός από τους σοφούς του του είπε πως αν ήθελε ν' αποκτήσει παιδί, έπρεπε να παντρευτεί γυναίκα από ξένο αίμα.

Πρώτος από όλους τους άπεισταλμένους του, γύρισε πίσω στο παλάτι του Λόνθου, ο Ντόριο, ο πύος δμορφος και πύος γενναίος από όλους τους νέους ιππότες της 'Αλμέρια. Αυτός είχε πάει στο βασίλειο της Λάγκενμαρκ. Στή μακρινή εκείνη και μαγευμένη χώρα, ζούσε η Νείγκελιν, μονάκριβη θυγατέρα του βασιλιά της χώρας αυτής που δέχτηκε, μία και την πρόσταξε ο πατέρας της, να γίνει γυναίκα του βασιλιά του Λόνθου.

Μόλις ο βασιλιάς της 'Αλμέρια αντίκρυσε την εικόνα της Νείγκελιν που του έφερε ο Ντόριο, έμεινε καταμαγευμένος. 'Η κόρη αυτή ήταν πραγματική νεράιδα του Βορρά. Χωρίς να περιμένη λοιπόν να επιστρέψουν οι άλλοι άπεισταλμένοι, διέταξε τον Ντόριο να γυρίσει πίσω στην Λάγκενμαρκ, να παντρευτεί ως πληρεξούσιος του την όμορφη Νείγκελιν και να την οδηγήσει ο ίδιος με την άκολουθία του στην 'Αλμέρια.

"Εφυγε λοιπόν ο Ντόριο να εκτελέσει την προσταγή του βασιλιά του, κι' ο Λόνθος άρχισε μεγάλες προετοιμασίες για την ύποδοχή της όμορφης βασιλοπούλας.

Οι μήνες όμως περνούσαν κι' ο Ντόριο με την Νείγκελιν δεν παρουσιαζόταν. 'Ο βασιλιάς άρχισε ν' ανησυχή και δεν ήξερε τί να σκεφθεί για την άργοπορία αυτή. "Αρχισε μάλιστα να φοβάται μήπως συνέβη στους νέους κανένα δυστύχημα, όταν έπειτα από όχτω μήνες σχεδόν άγώνας, του ανήγγειλαν κάποια μέρα πως η Νείγκελιν, με τον Ντόριο και την άκολουθία της πλησίαζαν στην πόλη. Γεμάτος χαρά ο βασιλιάς, έτρεξε να ύποδεχθεί την νέα βασιλοπούλα, και την ώδηγησε ο ίδιος στην μεγάλη αίθουσα του παλατιού, όπου περίμεναν οι άρχοντες να την καλωσωρίσουν. "Επλεσε σε πέλαγος εύτυχίας ο βασιλιάς. 'Η Νείγκελιν, ήταν πύος όμορφη και πύος άπύος ό,τι φαινόταν στην εικόνα. "Ωστόσο έμεινε ψυχρή κι' αδιάφορη σ' όσα συνέβαιναν γύρω της, ώσαν τή πλούτη του Λόνθου και η σκέψη πως σε λίγο θα γινόταν μία εύτυχισμένη βασίλισσα να μην την ένθουσίαζαν καθόλου. Κάποιο σαράκι φαίνεται της βασάνιζε τή σωθική. "Απογοητευμένος ο καλός βασιλιάς, έσπευσε να της προσφέρει ένα σπάνιο άνατολίτικο δώρο, που ξεπότηδες προμηθεύτηκε γι' αυτήν με μεγάλη έξοδα. 'Η όμορφη βασιλοπούλα άντηκε σάν να χάρηκε. "Εκείνη άκριβώς τή στιγμή μπήκε στο παλάτι λαχανιασμένος ένως άπεισταλμένος από τή μοναστήρι που είχε κλειστή η πρώτη βασίλισσα, κι' ανήγγειλε στόν άποσβολωμένο βασιλιά πως η Σορέλλα, η πρώτη του γυναίκα, γέννησε ένα παιδί, άκριβώς εκείνη την ήμέρα.

Τάχασε ο βασιλιάς. 'Η άγνότης της Σορέλλας ήταν σ' όλους γνωστή και δεν μπορούσε κανείς ν' άμφισβήτησει πως τή παιδί ήταν δικό του, άφύος άλλωστε δεν είχαν περάσει άκόμα έννη μήνες που η βασίλισσα είχε έξοριστή από τή παλάτι. "Επρεπε λοιπόν να την πάρη πίσω και να δώξη την Νείγκελιν. Πώς θα έηγούσε όμως στόν πατέρα της τή πράγμα; Δεν ήταν και τόσο εύκολο. 'Ο βασιλιάς εκείνος μπορούσε να προσβλήθει και να τή κηρύξη τόν πόλεμο. Κι' ο βασιλιάς ο Λόνθος δεν ήθελε να χυθεί αίμα για χάρη του.

Προσπάθησε, λοιπόν, να εξηγήσει στην Νείγκελιν τή πράγμα. "Εκείνη τόν ήκουσε με ήρεμία και δεν φάνηκε να παραξενεύτηκε καθόλου. "Όταν ο καλός ο βασιλιάς τέλειωσε, η νεραϊδόπλαστη βασιλοπούλα τού είπε: —Μην στενοχωριέσαι καθόλου, βασιλιά μου. 'Ο πατέρας μου είναι καλός σάν και σένα και δεν πρόκειται να πικραθεί για όσα συνέβησαν. "Επειτα δεν κληρονομώ ένώ τή θρόνο του κι' επομένως μπορώ να παντρευτώ όποιον ήθελε. Κρατώ, λοιπόν, για άντρα μου τόν Ντόριο, που με παντρεύτηκε σάν πληρεξούσιός σου. "Ετσι όλα φτιάχνουν.

'Ο βασιλιάς πειράχτηκε στην άρχη για τή λύση τή έδωκε στο δύσκολο πρόβλημα η Νείγκελιν, μα άναγκάστηκε να συμφωνήσει μαζί της, γιατί δεν μπορούσε να κάνει κι' άλλως.

"Όταν, όμως, έμεινε μόνος του κι' άρχισε να συλλογίζεται πύος ψύχραιμα όσα συνέβησαν, δεν μύορεσε να μην χαμογελάσει.

Θυμήθηκε την άργοπορία του Ντόριο και της Νείγκελιν, συλλογίστηκε με πόση προθυμία ο Ντόριο δέχτηκε να πάη να την φέρη, λογάρισε τούς μήνες που άπουσίασε ο Ντόριο τή δεύτερη φορά, σκέφθηκε τή γεγονός ότι την είδηση πως η Σορέλλα γέννησε, την έφεραν την ήμέρα που έφτασε στο παλάτι η νεαρά βασιλοπούλα, πως άκόμα ό,τι δεν τόν είχαν ειδοποιήσει για την έγκυμοσύνη της πρώτης του γυναίκας, άναλογίστηκε τέλος πως η όμορφη βασιλοπούλα τού βορρά ήταν μόλις 18 χρόνων, ένώ εκείνος ήταν πνήντα και ψιθύρισε, καθώς έτρεβε τή ουτιδωμένο μέτωπό του:

—Διάβολε! "Αρεκά φτηνά τή γλύττωσα..

ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΣΩΡΕ

Σκέψεις για τή γυναίκα

Για να κρίνης τις άρετες μύος γυναίκας, περίμενε να πάη να είναι ώραία.

—'Η γυναίκα δεν πρέπει να κρίνει τόν άνδρα από τή ρουά του. Οι δανήδες είναι οι χειρότεροι άνδρες.

—Κουράζεται κανείς όχι από τή ζωή, αλλά από τόν έαυτό του.

—"Όλη μας η ζωή είναι μία περιπλάνηση γύρω από τόν τάφο μας.

—Οι άνδρες φθονούν τή πνεύμα, όσο οι γυναίκες τή όμορφη.

—Πλανώμεθα, όταν λέμε ότι ο καιρός περνά. 'Ο καιρός στέκεται έμείς περνούμε.

—'Η ανθρώπινη καρδιά είναι λύρα με έπττα χορδές. Οι έξη είναι για τή λύπη και μία που δονείται πύος σπώνια για τή χαρά.

Νέα βιβλία

«Σορπράϊζ- πάρτυ»

Τού κ. 'Αγγ. Δόξα

Ο καλός συνάδελφος και έκλεκτός συνεργάτης της «Εβδομάδος» κ. 'Αγγελος Δόξας, έκυκλοφόρησε νέον τόν του έξ ύπερδιακοσίων σελίδων με τόν τίτλον «Σορπράϊζ-πάρτυ». Είναι γνωστή η μέγρι τούδε έργασία τού γνωστού συγγραφέως εις τή έπίπεδον της κομπολιτικής πεζογραφίας, δείγματα της οποίας μύς έδωσε με σειράν προγενεστέρων του βιβλίων, γραμμένων εις αυτό τή στύλ: «Γκαρσόν ένα ούισκυ», «Απόδύς στις 8 1/2», «Γυρίστε τόν διακόπτη...», κ.λ.π. Και με τή «Σορπράϊζ-πάρτυ», τή όποιον περιέχει πνήν της πρώτης εκείνης νουθέλλας με τόν τίτλον αυτόν, και άλλα τέσσερα μικρότερα διηγήματα, ο έκλεκτός συγγραφέας συνεχίζει τήν παράδοση των προηγούμενων του τόνων. Είς ένα ύφος χαριτωμένο και παιγνιδιάρικο, σκιτσάρε τυπούς άνδρικούς και γυναικείους της ζωής, σατυρίζει ήθη και έθιμα της εποής μας, καυστικός και άδυσώπητος, προκειμένου περί προσώπων με ψεύτικη ήθική, πλαστή εύγένεια και άνομολόγητους κοινωνικούς σκοπούς. 'Η πρώτη έντύπωση τού άναγνώστη, είναι ότι ο συγγραφέας προσπαθεί να τόν ζαλίση με όνόματα λικέρ, κοκτέιλ, φαγιών, πόλεων τού έξωτερικού, μεγάλων ξενοδοχείων, και διεθνών όρων. "Αμα τελείωση όμως κάθε κομμάτι κι' εξέταση τήν ψυχής του, θά δη ότι μέσα της έμεινε, σάν «έζιμα», η λεπτή μελαγχολία για τή άγνωση τού έδύλλιο της Βέρας και τού Σορπράϊζ-πάρτυ με άλτινόν μαίτη, η συγκίνηση για τούς δυό άποκλήρους της στοργής, τή Σπαρέντη και τή Νάντια, που άποφασίζουν να ένώσουν τις χωρίς ένδιαφέρον ζωές τους μέσα στο τρεμούλιασμα τών κερών της 'Αναστάσεως σ' ένα χωριούδάκι της 'Αττικής, ο θαυμασμός για τόν Πέτρο του «Τί έτσι, τί άλλοι...», πύος, μαθημένος στην μεγάλη ζωή τού έξωτερικού, στή πάρτυ τών μεγάλων λουτροπόλεων και στίς έκδρομές επάνω στίς κορυφές θαλαμηγούς έχει παρ' όλ' αυτά, τόν ήρωισμό κατεστραμμένος πύος, να ζήσει άξίμαχτορήςως κάτω άπ' ένα αντίσκηνο στή Βόρεια, στο πλευρό της Πιπίτσας, κόρης τού κλητήρα Γιακουμή Σταυρακάρα, η έκπληξη γι' αυτή τήν «πετυχημένη» Τζίν, που ως πύος τοσευανίστηκε, έννευστική και ιδιότροπη στο «Γυρίστε τόν διακόπτη» και τέλος, η συμπάθεια για τή καύσο ντύοιο με τ' άσπρα νάντια, που υπέκει υιά νύγη άποκοχής σε μία πεοιπέτεια, για να τήν ήσει έμεις στή μέση από έξιοπέτεια, έπειδή κάτω από τή μάσκα, κούβει «ένα φοικτό στυάδι στο πρόσωπο, και μία τεράστια πληγή στην ψυχή...».

— 25 —

Τό «Σορπράϊζ-πάρτυ», τυπωμένο πολυτελώς, και στολισμένο με καλλιτεχνικά σχέσια τού κ. Φ. Δημητριάδη, θά ύπορούσε να όνομασθή «μελαγχολικό εύθυμο γράμμα με μοντέρνα σάλτσα». Κι' έπειδή οι άντιθέσεις άρέσουν φοβερά στην εποή μας, και τή κοκτέιλ είναι πάντα της μόδας, τόσο στή πύος, όσο και στή φιλολογία, τή καινολόγιο βιβλίο τού κ. 'Αγγέλου Δόξα δεν είναι δυνατό παρ' να γνωρίσει τήν επιτυχία—όπως άλλωστε, και τή προηγούμενά του.

ΧΑΙΡ.—

ΣΤΑ 1858, γεννήθηκε στο Ρόττερταμ, ο Αύγουστος — Γουλιέλμος — 'Ερρίκος Ντέτερτιγκ, γιός ενός πλοίαρχου, που έκανε από δεκαετίας τή ταξίδι τών 'Ολλανδικών 'Ινδών. 'Ο καπετάνιος, όμως, πύος πέθανε πολύ πρόωρα, και ο γιός του άναγκάστηκε να φροντίσει από παιδί άκόμα, για τή ψωμιά του.

Στήν άρχη, ο μικρός Ντέτερτιγκ προσελήφθη ως βοηθός γραφέως στην Τουέντες Μπανκφρίνγκιγκ, μία μεγάλη Τράπεζα με άπειρα ύποκαταστήματα. Οι προϊστάμενοί του όυτε τούδιναν σημασία. Στο «φύλλο ποιότητος» του, είναι γραμμένη η εξής παρατήρηση: «Νούς μέτριος, αντίληψη περιορισμένη». Σιγά-σιγά, όμως, ο μέτριος αυτός νους άρχισε να δίνει δείγματα εύρηττης αντίληψης και όταν χρειάστηκε να σταλή κάποιος υπάλληλος της Τραπεζής στας 'Ολλανδικές 'Ινδίας, για να επιθεωρήσει τή έξέ ύποκαταστήματα, τόν Ντέτερτιγκ σκέφθηκαν οι προϊστάμενοί του.

Στας 'Ολλανδικές 'Ινδίας, ο Ντέτερτιγκ έφθασε στή 1888. Δεν έμεινε, όμως, για πολλή καιρό στην ύπηρεσία της Τραπεζής. 'Η γνωριμία του με τόν Αύγουστο Κέσλερ τόν μεγάλο έπιχειρηματία των πετρελαίων, τόν έκανε ν' άφιση τή λογιστική βιβλία και να ένδιαφερθή για τή πολύτιμο αυτό ύγρό, που έμελε ύστερ' από λίγα χρόνια να κατακτήσει τόν κόσμο.

Πολύ γρήγορα, ο Ντέτερτιγκ άπεδείχθη μεγαλοφυία στή διεξαγωγή των έπιχειρήσεων αυτών. Και ο Κέσλερ, κατενθουσιασμένος για τήν έκλογή του, διόρισε τόν πρώην τραπεζίτη υπάλληλο, γενικόν διευθυντή των έπιχειρήσεων του. Και όχι μόνον αυτό. Βλέποντας ο Κέσλερ ότι πολύ γρήγορα θά υπέκυπτε στή βασανιστική άρρώστεια από τήν όποίαν υπέφερε, έγραψε τή εξής στή διαθήκη του: «Μέχρις ένληκτικώσεως τού υιού μου, τήν άνωτάτην διεύθυνση όλων έν γένει των έπιχειρήσεών μου, θά τήν έχη ο κ. Αύγουστος-Γουλιέλμος- 'Ερρίκος Ντέτερτιγκ».

— 26 —

Και νά, σε λίγο, ο Ντέτερτιγκ έπι κεφαλής μύος μεγάλης εταιρίας έκμεταλλεύσεως των πετρελαίων των 'Ολλανδικών 'Ινδών, τής όποίας τή κεφάλαια άνήγοντο εις 6.000.000 φιορίνια.

Τήν εποχή εκείνη, ο 'Αμερικανός βασιλεύς των πετρελαίων Ροκφέλλερ, κυριεύθηκε από μία μεγάλη φιλοδοξία. Να πλασάσει τή άμερικανική πετρέλεια σ' όλον τόν κόσμο, εις τρόπον ώστε ν' αποκτήσει ένα είδος παγκοσμίου μονοπωλίου! 'Αλλ' ο Ντέτερτιγκ δεν τούήθηκε από τή μεγαλεπήβολα σχέδια τού επικινδύνου αυτού συναγωνιστού. Συνέχασε λοιπόν τή μέλη της εταιρίας του σε μία γενική συνέλευση και τούς είπε:

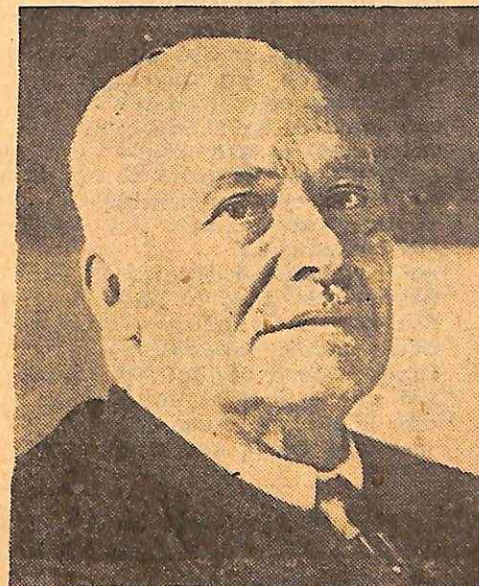
—'Ο Ροκφέλλερ δεν ποίει να μύς τρομάζει. Μπορούμε κι' έμεις αν θέλουμε να κατακτήσουμε τόν κόσμο. Τό πετρέλαιο δεν βρίσκεται μονάχα στας 'Ηνωμένες Πολιτείας, στή Ρωσία και στή Ρουμανία. Μπορούμε να τή βρούμε και στή Βαγενόουλα, και στή Μεξικό, και στας 'Ινδίας και στην Τουρκία, και στή Νότιο 'Αμερική. "Από υς έξοστάται να βάλουμε τή γρηγορότερο γέρι στίς πλούσιες αυτές πετρελαιοπηγές.

Οι συνεταίροι, στο άκουσμα της τολμηράς αυτής προτάσεως, γέλασαν. Πώς ή-

Στο περιθώριο τής έπικαιρότητας

Ο πόλεμος του πετρελαίου

Η ίλιγγιώδης σταδιοδρομία

ΤΟΥ ΣΕΡ ΝΤΕΤΕΡΝΤΙΚ

ταν δυνατόν, με εξ εκατομμύρια φιορίνια, να κηρύξει κανείς τόν πόλεμο κατά τών δισεκατομμυρίων τού Ροκφέλλερ; 'Εν τούτοις τή έπιχειρήματα τού Ντέτερτιγκ ήταν τόσο πιστικά, ώστε όλοι συνεφώνησαν μαζί του. Και σε λίγο, άργισε ένας άμελικτος πόλεμος, που κατέληξε, άρεκά γρήγορα, σε πλήρη θύαμβο τού «άσημάντου» τραπεζίτικου υπαλλήλου.

Τό πρώτο που έκανε ο Ντέτερτιγκ, για να υή καμωθή από τόν συναγωνισμό τού Ροκφέλλερ, ήταν να ζήτηση τήν προστασία των άγγλικών κεφαλαίων. Συνελήφθη, λοιπόν, με τόν 'Αγγλοεθραίο Μάρκον Σάμουελ, ο όποιος ανέλαβε τήν μεταφορά των όλλανδικών πετρελαίων στην 'Ασία—όπου ήδη είχε θέσει τή πύος τής η «Στάνταρ 'Οйл» τού Ροκφέλλερ.

'Ο Σάμουελ αυτός ήταν πανίσχυρος. Διευθυντής της μεγάλης άγγλικής εταιρίας «Σέλλ Τράνσπορτ έντ Τράνιτιγκ Κόμπανυ», είχε στή διάθεσή του πνήθη άτμοπλοίων, που μετέφεραν μονοπωλιακά στή τρία τέσσερα της οικουμένης όλα τή άγγλικά προϊόντα. 'Η συνεργασία του με τόν Ντέτερτιγκ προώδευσε άματωδώς και στή 1907 οι δυό μεγάλες έπιχειρηματίες ίδρυσαν τή μεγάλη εταιρία «Ρόγιαλ Ντάτς έντ Σέλλ Κόμπανυ».

Με τις πλάτες της 'Αγγλίας τώρα—γιατί Σέλλ σημαίνει 'Αγγλία—ο Ντέτερτιγκ ανέλαβε ένα τίτάνιο άγώνα κατά τού Ροκφέλλερ. 'Αγόρασε τις πε-

τρελαιοπηγές τού Καυκάσου, συνειργάσθη με τούς Ρότσιλντ, έδωλε γέρι στή πετρελαιοφόρα κοιτάσματα των Ουράλιων, κατέκτησε τή Ρουμανία, τήν Αίγυπτο, τήν Περσία, τήν Κεντρική 'Αμερική. Και διαρκώς μεγάλωνε τις έπιχειρήσεις του, άγοράζοντας εκτάσεις και προνόμια στή Σιάμ, στήν Κίνα, στας Φιλιππίνες, στή Τουρκία.

"Όταν ο Ντέτερτιγκ έγινε πρόεδρος της Ρόγιαλ Ντάτς, έλα τή φορητά πλοία τή μεταφέροντα πετρέλαιο, ήταν άμερικανικά. Σήμερα, που τή έν δέκατον τού παγκοσμίου έκτοπισματος, ήτοι (8.000.000 τόννοι) άποτελείται από τέτοια πλοία, τή 721 των πλοίων αυτών άνήκουν

και από τόν Μάρκον Σάμουελ.

Τά πετρελαιοφόρα αυτά έναυπηγήθηκαν από τόν Μάρκο Σάμουελ. 'Ο Ντέτερτιγκ συνεδέετο διά φιλίας με τόν λόρδο Φίσερ. 'Ο τελευταίος αυτός, κατάρθωσε να πείσει τή άγγλική ναυαρχείον περί της σημασίας που είχε τή πετρέλαιο για τόν ισχυρότερο στόλο τού κόσμου, τόν βρετανικό.

— Τό κάρβουνο, έτόνισε στούς άρμόδιους, άναγκάζει τή ένά τρίτο των πολεμικών μας σκαφών να βρίσκεται διαρκώς σε μία βάση άνθρακώσεως. "Ενας στόλος όμως, κιούμενος με πετρέλαιο, είναι δυνατόν να άνεφοδιασθή και εις τή πέλαγος, άνεαροτήτως της παρουσίας ή μη λιμένων. 'Εξ άλλου, συνέχισε ο λόρδος Φίσερ, εάν πάρουμε τώρα δύο όμοιου τύπου ντρεντωτ, ή ταχύτης τού ντρεντωτ, τή όποία χρησιμοποιεί τή πετρέλαιο ως κινητήριο δύναμι, θά είναι μεγαλύτερα τή άλλου που θά ένινεϊτο με άνθρακα.

Τά έπιχειρήματα αυτά υπήρξαν πιστικά. Τόσο περισσότερο, όσο η κίνηση με τή πετρέλαιο θά είχε και ένα άλλο σπουδαίον πλεονέκτημα, τήν έλάττωση κατά εξήντα τοις εκατόν τού ειδικού προσωπικού (θερμαστών).

'Ο ίδιος ο λόρδος Φίσερ, έγραψε άργότερα σε μία έπίσημο έκθεση:

«'Ο κ. Ντέτερτιγκ είναι ένας Ναπολέων ως προς τή θάρρος και ένας Κρόμγουελ ως προς τή βάθος της σκέψης...».

— 27 —

Τώρα, ο Ντέτερτιγκ είναι προσκεκολλημένος ψυχής τε και σώματι στην πανίσχυρη Βρετανική αυτοκρατορία. 'Ο σκοπός του έπέτυχε. Τό μέλλον τού άγγλικού τράστ των πετρελαίων είναι εξησφαλισμένο. 'Ο 'Ολλανδός Αύγουστος-Γουλιέλμος- 'Ερρίκος Ντέτερτιγκ έγινε Σέρ Χένρι Ντέτερτιγκ, σύμβουλος τού βασιλέως της 'Αγγλίας. 'Ο 'Εβραίος συνεταίρος τού Μάρκον Σάμουελ έγινε λόρδος Μπέρσταντ, λόρδος δήμαρχος τού Λονδίνου και ύποκόμης της 'Αγγλίας. 'Αλλ' η γιγαντομαχία μεταξύ των δυό μεγάλων εταιριών, της άμερικανικής «Στάνταρ 'Οйл Κόμπανυ» και της άγγλικής «Ρόγιαλ Ντάτς Σέλλ Κόμπανυ», συνεχίζεται.

ΕΥΓ. ΠΗΤΤΕΡΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Έγραφε κάποτε ο Σουρής πώς «Κατά θεϊον νόμον, ακολουθούν τὰ πράγματα τῆς φύσεως τὸν δρόμον... Καὶ δι' αὐτὸ δὲν βλέπομε νὰ γεννηθῇ γαϊδούρι μὲ δυὸ ποδάρια μοναχὰ καὶ μὲ ἀνθρώπου μούρη, ἐνῶ στῆς μαύρης μας ζωῆς τὰ τόσα νταθατούρια, πολλοὺς ἀνθρώπους βλέπομε νὰ γίνωνται γαϊδούρια...»

Αὐτὰ μὲν ἔνοαφε ὁ Σουρής κι' ἡ ἔμμετρός του ἐφημερίς χαριτολόγως μᾶλλον γιὰ τέρψη ἀπλῶς τῶν ἄλλων!... Ἐμεῖς, ἐκ λόγων... πειρασμοῦ ἂν καὶ πολὺ ἀθῶα εἰς ζῶνας παραλληλισμοῦ, ἀνθρώπους τε καὶ ζῶα, πρόκειται νὰ συγκρίνωμεν καὶ ἀφορμὴ θὰ γίνωμεν ἄνευ πολυλογίας στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος. Νὰ ἰδουθῇ καὶ κλάδος

συντόμως κι' ἐξ ἀπίνης νέας ζωολογίας τελειῶς... ἀνθρωπίνης!

Τὸ γαϊδούρι

Τὸ γαϊδούρι πρῶτα-πρῶτα ἔχει ὑπερμεγέθη ὄτα. Ἡ οὐρά του, μιὰ-δυὸ πῆχες, εἰς τὴν ἄκρην ἔχει τρίχες... Πόδια τέσσερα καὶ ράχη πού σηκώνει κάθε βάρος καὶ καπούλια—ζωὴ νάχη—(καὶ παρντὸν γι' αὐτὸ τὸ πού ἀντέχουν σέ... θωπείας πάντοτε καρτερικὰ καὶ ὑπομονητικὰ καὶ μετ' ἀξιοπρέπειας!... Λέγουν πὺς αὐτὸ τὸ ζῷ ἐλαφρῶς εἶναι γαζό, ἄξιον παντός δαρμοῦ... Πάντοτε φορᾷ σαμάρι καὶ μᾶς δείχνει μὲ καμάρι σὰν κυρία τοῦ συρμοῦ, πὺς στὴν ἐποχὴ μας τοῦτη,

ἔχει καί... σαμαροσκοῦτι! Εἶναι ζῶον, τὸ καῦμένο, εὐγενές, πολιτισμένο καὶ γιὰ λόγους ποικιλίας, ὅταν ὄνους δὴ θηλείας, τότε τὸν καῦμένο ὄνον τὸν νικᾷ ὁ πειρασμός καὶ δικαίως καμαρώνων, μᾶλλον ἀγενῶς ἀρχίζει δυνατὰ νὰ ὀγκανίζῃ πού καθ' ἓνας πιά νομίζει ὅτι γίνεται σεισμός!... Τὰ γαϊδούρια, ὠρισμένως κι' ὅπως τῶχο κατὰ τὸν καὶ στὸ ἀνθρώπινο τὸ γένος πάντα ὑπεραφθονοῦν!... Κι' ὅσο τις κι' ἂν συμπαθῇ τὸ καῦμένο τὸ γαϊδούρι, ὅταν ἔχη γεννηθῇ, ἓνας ἀνθρώπος γι' ἀχοῦρι, ὅσο κι' ἂν εὐνοηθῇ, μὲ ἀνθρώπινη ἀθάντα, ἂν γαϊδούρι γεννηθῇ, γαϊδαρος θὰ εἶναι πάντα!...

ΓΙΑΝΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΔΒΟΜΑΔΟΣ

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΔΡΙΒΑΡΙΣΕ

Αντζέλικα φίδρο μου, Ντουνκουε νάμαι καὶ στὴν Ἀθήνα τὴν πρωτεύουσα. Τσῆ Ἑλλάδας παναπῆ, μὲ τὰ μαυραρένια τσῆ τὰ μέγαλα, μὲ τὰ καμπαναρία τσῆ καὶ τσῆ ὁμορφες κοπελλοῦδες τσῆ ρούνες τσῆ!...

Ὡγου ζαλάδες φίδρο μου, ντολτσέταες καὶ πειρασμοὶ τῶν πειρασμῶν!...

Τὸ παπόρο μας, σὲ οὐλο τὸ ταξίδι ἐχούναε περικολοζαμέντε καὶ ὄντας ἀροιδάραμε στὸν Περσία, εἶγα τὰ μαῦρα μου τὰ γάλια, τζόγια μου. Εὐευπαρκάρια σουμπιτο, καὶ μιὰ καὶ δύο μὲ τὸ τσάινο τὸ ἐλεγκτοῦχ ἐπάτησα λά τέσσα τσῆ Ἀθήνας, ἀπληροκάπελλος καὶ μὲ τὸ βελαδόνι μου διδωσμένον τζόγια μου καὶ τὸ μαυτολίνο κορυμασμένον στὴν πλάτη μου.

Τί νὰ σοῦ πῶ, τζογοῦλα μου Ἀντζέλικα καὶ τί νὰ μὴ σοῦ πῶ ἀπὸ οὐλα τὰ μαράχολα τσῆ Ἀθήνας;

Σὰν τὰ σταυόλια μάτια μου στὸ πατητῆρι σεργιανίζει τὸ πόπολο τσῆ οὐγες, τσῆ πιάτσες καὶ στὰ καντούνια τσῆ πόλης. Οἱ γυναῖκες, φίδρο μου καὶ ὡς τσῆ φυγούλας μου, σὲ κιαλάρουνε κατὰματα πού σοῦρχεται σκαμπανέδασμα ἀπὸ τὴν τριχυμία τσῆ καρδιάς, μὰ τὸν Ἀγιο!...

Οἱ λοκάντες, ἔχουνε διτρίνες μὲ λογιῆς-λογιῆς φαγητὰ, πού σοῦ σκαρτάρει τὸ τσερβέλο.

Σοῦ γράφω τοῦτο τὸ γράμμα, κοντέσσα μου, ἀπὸ τὸν Τζαντιώτικο καφενὲ τοῦ Νιονίου τοῦ Νιονιάκη, πού τοῦδωσα ἀδίζο ποῖος εἶμαι καὶ μοῦκανε καὶ τὸ τραταμέντο.

Ταῦτα καὶ μένω, τζογοῦλα μου Ἀντζέλικα, καὶ δῶσε τσοῦ ἀσπαρισούς μου τσῆ θείας σου τσῆ Κάντιτας.

Σὲ γλυκοφιλῶ φίδρο μου

ΝΙΟΝΙΟΣ

Υ. Γ. Στείλε μου μὲ τὴν πῶστα λιγουλάκι μαντολάτο νὰ γλυκαίνωμαι ἀμῶρε μου τὰ μομέντα πού εἶσαι ἀλάργα μου.

ΒΕΓΓΕΡΕΣΙ!...

Μουσιου Ἀγκόπ ἱφιλο ντικό μου καὶ μαντάμ Σουρπούι ὀναῖκα ντικό του καλεσμένο ἱκάνανε, ἐμένα ἱστὲ ὀναῖκα μου Ταχοῦ, ἱστίτι τους.

Ἐπῆαμε μὲ Ταχοῦ ἁνασάπλ, καὶ Ἀγκόπ καλωσωρισμένον ἔκανε. Σουρπούι εἶπε:

— Εἰαῶνας ἔνεται, μουσιου Καραμπέτ, ἱστὲ βενγέρες τὰ ἱκάνουε...

— Βενγέρες-μεινέρες σιλάν-φιστίχ, ἐγκὼ ντέν ἡσσέρω, ἀμὰ ἡσῆτα μὲ ὀναῖκα μου.

— Χαοτιά, τζάνουα! Τοάπουλα οσομένο τὰ κάνω, ἱστὲ πόκερ-μόκερ, ἱσσοῦ-ἱγλωρὴ πρόφα ἱκαπίκια παινιμένο τὰ κάνουε.

— Ἱκαπίκια-ἱκαπίκια ντέν ἡσσέρω ἐγκὼ—Ἄνα ὅτι τὰ πῆς τὰ ἔνεται.

— Ἱπαῖζουε πινάκλ; εἶπε Σουρπούι.

— Πινάκλ! Ἱπαῖννίδι ὀντας ἔνεται!

— Μόντα-νόντα σιλάν φιστίχ, ἐγκὼ ντέν ἡσσέρω, ἀμὰ τέλεις ἱπινάκλ, ἱπινάκλ τὰ παίζουε...

Καλεσμένο ἔκει ἦτανε μουσιου Πίπη μὲ ὀναῖκα του Ἑλένη... Κατισμένο ἔκάνανε, ἀμὰ ἐγκὼ μαντάμ Ἑλένη ἐκὼτταζα, ἱστὲ μαντάμ Ἑλένη ντικό μου πόντι πατημένο ἔκανε καὶ ἐγκὼ γαμμένο ἔνδιουνα.

Ἀμὰ μουσιου Πίπη μὲ Ἑλένη ὀναῖκα του ἐφύανε, φίλο ντικό μου Ἀγκόπ ἐμένα εἶπε:

— Χαμένο ἔνομαι, ἀμὰ μαντάμ Ἑλένη, οἶλο ντικό μου πόντι ἐπάταε...

— Καὶ ντικό σου πόντι; Ἀμὰ ντικό μου; Κάλο ἐγαλμένο ἔκανε πόντι ντικό μου, εἶπα!...

Ἄ μουσιου Πίπη! Καταλαβεσμένο ἔκάνανε ἐμένα! Βαλμένο κάνεις μαντάμ Ἑλένη πόντια πατάει, ἱστὲ προσοῦ ντέν ντινίουε, παράντες ντικό μας μαζέμενο ἱκάνεις...

Γιόχ βεγγέρα ξανά! Ἱστὲ γιόχ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Οικονομία

Ὁ σὺζυγος. — Τὸν περασμένο μῆνα πλήρωσα στὴν ράφτρα δυὸ χιλιάδες δραχμές. Αὐτὸ τὸν μῆνα ζητᾷ ἄλλες χιλίες διακόσιες... Ἡ σὺζυγος. — Καὶ δὲν χαίρεισαι; Βλέπεις! Ὅσο πάει καὶ μετριάζω τὰ ἐξοδά μου...

Ἀνταπόδοση

Ὁ κ. Μπρέν ἀπὸ τῆς Λυὼν βρίσκεται προσωρινὰ στὴ Μασσαλία καὶ στοὺς δρόμους γυρίζει, φορώντας κάτι τεράστιες μπότες. Τὸν συναντᾷ ὁ Μάριος: —Γιὰ ποῖο λόγο, κ. Μπρέν, φορᾶτε τέτοιες μπότες; τὸν ρωτᾷ. —Τί θέλετε νὰ κάμω μέσα σὲ τέτοια λάσπη; ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ὁ Μάριος θίνεται, διότι προσβάλλει τὴν γενέτειρά του, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ. Σὲ λίγον καιρὸ, ταξιδεύει ὁ ἴδιος στὴ Λυὼν. Δὲν ξεχνᾷ νὰ πάρῃ

μαζί του κι' ἓνα... σωσσίδιο.

Στὴ Λυὼν τὸν συναντᾷ ὁ κ. Μπρέν καὶ τὸν ρωτᾷ γιὰ ποῖο λόγο σέρνει μαζί του τὸ σωσσίδιο.

—Τί θέλετε νὰ κάμω; ἀπαντᾷ θριαμβευτικὰ ὁ Μάριος. Ἐδῶ στὴν πόλη σας, ὅλο πλημμυρίζει ὁ Ροδανὸς καὶ κινδυνεύει ὁ κόσμος νὰ πνιγῇ!...

Ἡ περμανάντ τῆς...περρούκας

Ἡ περηντάρ κ. Ρουντουτῶ κάμνει τὴν κομψευόμενη καὶ διαρκῶς ἐκθειάζει τὰ κατὰξανθα μαλλιά της, τὰ ὁποῖα — εἰρήσθω ἐν παρόδῳ — εἶναι ψεύτικα, γιὰτὶ φορεῖ περρούκα.

—Σήμερα, λέει, ἀναγκάστηκα νὰ μείνω τρεῖς ὥρες στὸ κομμωτήριο γιὰ τὴν περμανάντ μου.

Καὶ μιὰ φίλη της, πού δὲν τὴν χωνεύει, προσθέτει μὲ ἀθωότητα:

—Καὶ δὲν πηγαίνατε, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, νὰ κάμετε κανέναν περπάτο;

Ἐξήγηση

Ὁ κύριος, ἐπιστρέφοντας σπῆτι του, συλλαμβάνει τὸν ὑπηρέτη του, τὸν Μάριο, νὰ πίνῃ τὸ κρασί ἀπὸ τὸ μπουκάλι.

Ὁ Μάριος δὲν τὰ χάνει!

—Δὲν πίνω, κύριε, τὸ κρασί σας, λέει. Ἀπλῶς, ἡ τάπα εἶχε πέσει στὸν πάτο τοῦ μπουκαλιῶ, καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν βγάλω μὲ τὴ γλῶσσά μου...

Ὁ πῶθ θείος

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ διηγούνται τίς δυσκολίες πού πέρασαν στὴ ζωὴ των:

—Εγώ, λέει ὁ Ὀλίβ, μπηκα στὴ ζωὴ χωρὶς νάχω δέκα φράγκα στὴν τσέπη μου.

—Κι' ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ Μάριος, μπηκα στὴ ζωὴ χωρὶς νάχω οὔτε τσέπη...

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Βάγγο, στὴν Αἴτνα πανικός, μοῦ τῶπαν ἐμπιστευτικῶς, πὺς κάνει κρότους διαρκῶς καὶ συνεχῶς καπνίζει... Βλέπεις, ἐθῶμασε κι' αὐτὴ καὶ πρὶν καλά νὰ τὸ σκεφτῇ τρέχει κι' ἡ λάβα της καφτὶ καὶ κόσμου τσουρουφλίζει!

Εἶναι ἡφαίστειο βαρὺ καὶ ὕστερ' ἀπ' τῆς Σαντορί— νὰ ἐκραγῇ κι' αὐτὸ μπορεῖ, χωρὶς ἡξεις—ἀφήξεις... Δὲν μᾶς ἀρκοῦνε οἱ λαοί, πού πολεμοῦν βράδυ-πρωτὶ μὰ πρέπει νάχωμε βοή κι' ἀπὸ τὴ γῆ ἐκρήξεις;

Ἄκου το αὐτό, βρε Βαγγελή, εἶναι σπουδαία συμβουλή καὶ σκέψου τὴν καλά πολὺ μὲ τὴν κουτὴ σου γκλάβα... Καὶ ἂν τυχὸν δὲν μοῦ γενῆς καὶ βολικός τε κι' εὐγενής θὰ γίνω ἡφαιστειογενής καί... βάρδα ἀπὸ τὴ λάβα!

Η ΜΑΝΙΩ

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Εγώ, ἀμῶρε μου χρυσό, αὐτὲς τίς λάβες τίς μασσῶ κι' οὔτε λογάκι σου μισὸ κατὰκαρδα δὲν παίρνω. Βρε δὲν μὲ πιάνουν ἀπειλαί, γιὰτὶ τὸ ξέρεις: εἶσαι καλὲ ἡφαίστειο, σκληρὸ ὡ λαί, ὅταν κοντὰ σου γέρνω!

Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐσο δὲν φταῖς, ὅλες τίς λάβες σου αὐτὲς μοῦ τίς περνοῦσες γιὰ καφτὲς σὰν ὑπουργὸς Ἱάγος, ἐνῶ, στὸ λέω καθαρά, καὶ χῶνεψ' το, καμμιὰ φορὰ εἶσαι γυναῖκα παγερό καὶ σὰν κολῶνα πάγος!

Ἄσ' τα, ρε ἄκαρδη γυνή, τίποτα δὲν μὲ συγκινεῖ, γι' αὐτὸ σοῦ δίνω τὸ πανί καὶ νάβρης ἄλλον φίλο, βαρέθηκα καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζῶ μὲ πλῆγμα παγερό, ἐφ' ὅ κι' ἐγώ... ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο!

Ο ΒΑΠΤΟΣ

Οι Έρασται της Βερόνας

Τό αδάντο ειδύλλιο

ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο Ρομέο Μοντέκκι πίνει μεταμφιεσμένος σ' ένα χορό που δίνουν οι θανάσιμοι έχθροι της οικογενείας του, οι Καπελέτι. Εκεί συναντά την μοναχοκόρη των Καπελέτι, την Ιουλιέττα, και την ερωτεύεται παράφορα. Κατορθώνει και την συναντά κάθε βράδυ. Είναι ευτυχισμένοι όπως μια μέρα ένας μεγάλος άρχοντας, ο Πιέτρο Ροτζολόνι, ζητάει την Ιουλιέττα για γυναίκα του. Αυτή αρνείται. Ο πατέρας της όμως επιμένει, μιλάει άγρια και δίνει τής κόρης του προθεσμία λίγων ημερών για να απαντήσει οριστικά. Η Ιουλιέττα είναι απελπισμένη, δεν ξέρει τί να κάνει. Ένα πρωί παρουσιάζεται στην πόρτα του μεγάλου της ένας νέος πραγματευτής από την Βενετία, που τον μπάδουν μέσα για να ιδή η Ιουλιέττα τις προαμύγιες του. Ο έμπορος αυτός είναι ο Ρομέο μεταμφιεσμένος με τέγνη. Η Ιουλιέττα παίρνει θάρρος. Υποκρίνεται πως θέλει να ψωνίσει και παρακαλεί την μητέρα της να αφήσει τον έμπορο να ξαναβεί».

13ον

Χ ΑΡΟΥΜΕΝΗ από τα λόγια αυτά της κόρης της, η μαντόννα Καπελέτι απήντησε:

— Πολύ καλά. Άς ξανάρθει και αύριο, για να διαλέξεις ό,τι θέλεις. Μη λυπάσαι τα έξοδα. Πρέπει να στολισθής όπως σου αξίζει, σαν αληθινή κόρη των Καπελέτι.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΙΛΗΜΑ

Εκείνο το βράδυ, η Ιουλιέττα άκουσε έναν ελαφρό χτύπο στο παράθυρό της. Στην αρχή, νόμισε μήπως ήταν καμιά νυχτερίδα, που την τράβηξε το φως του δωματίου. Σε λίγο, όμως, άκουσθηκε νέος κρότος, σαν να είχαν ρίξει από τον δρόμο κάποιο πετραδάκι. Κατέδρε, λοιπόν, άμέσως από το κρεβάτι της, βγήκε στο μπαλκόνι κι έσκυψε να δει ποιος ήταν.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Μια γλυκειά φωνή άκουσθηκε μέσα στο σκοτάδι:

— Ιουλιέττα!..

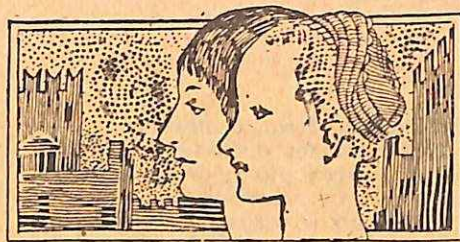
Η Ιουλιέττα ετοιμάσθηκε να απαντήσει: «Εσύ είσαι Ρομέο;» Άλλο το ένστικτό της την έκανε προσεκτική. Όταν, όμως, ξανάκουσε για δεύτερη φορά το θνομά της και γνώρισε τη φωνή του άγαπημένου της, οι δισταγμοί της εξηφανίσθησαν.

— Ιουλιέττα, ξανάψε η φωνή. Ποτέ η νύχτα δεν ήταν τόσο μαύρη... Έλα... Πάμε να βγούμε περίπατο... Μην αρνείσαι... Ιουλιέττα, σε εξορκίζω να έλθεις...

— Πώς να κατέβω; είπε η Ιουλιέττα.

— Θα σε βοηθήσω... Έφερα μια ανεμόσκαλα... Νά την...

Και την ίδια στιγμή, της πέταξε την ανεμόσκαλα.

— Δέσε την γερά, Ιουλιέττα, στα σίδερα του μπαλκονιού... Δεν θα φαίνεται καθόλου, γιατί θα την κρύβουν τα κλαδιά της γλυστίνας... Θα σε περιμένω και θα σε δεχθώ στην άγκαλιά μου...

Η Ιουλιέττα φόρεσε μια μαύρη μακρυά ρόμπα κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

— Ρομέο, είσαι εκεί; Θοδάμαι...

— Μη φοβάσαι καθόλου.

Η Ιουλιέττα κατέβηκε και τα τελευταία σκαλοπάτια. Κι έπεδη η σκάλα δεν έφτανε ως το έδαφος, ο Ρομέο άνοιξε την άγκαλιά του και δέχτηκε την άγαπημένη του με ανείπωτη λαχτάρα.

— Ρομέο! ψιθύρισε η άγνη κοπέλα, μόλις βρέθηκε κοντά του.

— Έλα, ψιθύρισε εκείνος. Όλα ησυχάζουν αυτή τη στιγμή. Έλα να πάμε στην όχθη του ποταμού. Ω! Πόσον καιρό περίμενα αυτή τη μεγάλη ευτυχία, να σε έχω κοντά μου...

Εκείνη αφέθηκε στη διάθεσή του. Ο Ρομέο την πήρε από το χέρι και σε λίγο οι δυο άγνωστοί έρασται έτρεχαν σαν δυο μικρά παιδιά προς τη έξοχη.

Τώρα, η Ιουλιέττα άρχισε να συνηθίζει μέσα στο νυκτερινό σκοτάδι. Και δεν φοβόταν καθόλου.

— Έλα, της έλεγε ο Ρομέο. Η γέφυρα δεν φρουρείται. Από κει και πέρα αρχίζουν τα χωράφια. Έχουμε ακόμα δυο ώρες μπροστά μας, όσο να ξεμερώσει, δυο ώρες που είναι ολόκληρες δικές μας.

Και προχώρησαν χειροπιασμένοι ανάμεσα στα χωράφια, μιλώντας για την αγάπη τους και κάνοντας διάφορα σχέδια για την ένωση τους.

— Ο Θεός δεν θα μας αφήσει να υποφέρουμε έλεγε η Ιουλιέττα. Θα μās ένωση. Θοδάμαι, όμως, μήπως η μέρα της παντοτεινής ένωσης μας άργήσει να έλθει.

— Ναι, απαντούσε ο Ρομέο. Αυτών τον φόβο έχω κι εγώ. Τα μίση που χωρίζουν τις δυο οικογένειές μας... Άλλά μη χάνεις τις ελπίδες σου, Ιουλιέττα μου. Όπως το φως της αούγης διαλύει τα σκοτάδια της νύχτας, έτσι και οι ταρινές αγωνίες μας θα άφίσουν τη θέση τους σε μια μεγάλη χαρά.

— Τι μορφα που είναι τώρα, που αρχίζει να ροδίζει η αύγη!.. Έλεγε η Ιουλιέττα έκστατική.

— Έξαφνα, όμως, η κοπέλλα έρριγησε.

— Τι έχεις, Ρομέο; είπε με φόβο. Κλάις; Αισθάνθηκα δάκρυα στο μάγουλό μου.

— (Συνέχεια στο επόμενο)

πού ενέπνευσε τον Σαίξπηρ

«Άλλά δεν ήταν δάκρυα. Ήταν σταγόνες βροχής, μιας σιγανής βροχής που σιγά-σιγά, δυνάμωσε.

— Τι άτυχία! φώναξε ο Ρομέο. Και που θα πάμε τώρα να φυλαχτούμε; Άνοιξε τον μανδύα του και τύλιξε μέσα την Ιουλιέττα. Τα σώματά τους είχαν τώρα κολλήσει το ένα κοντά στο άλλο και οι καρδιές τους χτυπούσαν με τον ίδιο γρήγορο παλμό.

— Τι τρέλλα έκανα, που σε παρέσυρα εγώ! Έλεγε ο Ρομέο με απόγνωση. Άν ήξερα ότι θάβρεχε...

Μια λάμψη διέσχισε τους αιθέρας και μια τρομερή βροντή έπληκλούθησε, που συνετάραξε τα πέριξ.

— Καταιγίς! είπε η Ιουλιέττα έντρομη.

— Άς εulογήσουμε αυτή την άσπρη, έλεγε ο Ρομέο, με άναπτωμένο το θάρρος του. Χάρης σ' αυτή, διέκρινα μέσα στο σκοτάδι ένα δέντρο που θα μπορέσει να μās προστατέψει.

Κι έτρεξαν κάτω από το δέντρο, χωρίς να συλλογισθούν ότι έκινδύνευαν από τ' άστροπελέκια.

— Μήπως κρύνεις, καρδούλα μου; ρώτησε κάποια στιγμή ο Ρομέο, βλέποντας ότι η Ιουλιέττα έτρεμε.

— Όχι απήντησε εκείνη ψέμματα, για να μη τον φοβίσει.

Και σφιγγόταν στην άγκαλιά του, για να ζεσταθώ. Τα δάχτυλά τους είχαν σχηματίσει ένα σφιχτό σύμπλεγμα. Και προσπαθούσαν να ζεσταθούν με τις ανάσες τους.

Σιγά-σιγά, η βροχή σταμάτησε. Τα μαύρα σύννεφα άρχισαν να διαλύονται και κεί κάτω φάνηκαν μερικά άστέρια που τρεμόσβυναν.

— Σε λίγο, θα ξεμερώσει, ψιθύρισε ο Ρομέο.

Εκείνη άποσπάσθηκε άνησυχία από την άγκαλιά του.

— Ναι, πρέπει να έπιστρέψουμε... Άν μās ιδώ κανείς...

Και ξαναγύρισαν στη Βερόνα, με την καρδιά βαρεία.

— Γιατί να ξαναπάμε στην πόλη; Έλεγε η Ιουλιέττα. Δεν θάταν καλλίτερα να φύγουμε μακριά και να ζήσουμε ο ένας κοντά στον άλλον μακριά από τους ανθρώπους;

— Θα ένιωθουμε, Ιουλιέττα μου, σου το όρκίζομαι. Μην άνησυχής. Νά έχης πεποίθηση σε μένα.

Μόλις έφτασαν στο μέγαρο των Καπελέτι, ο Ρομέο την άφισε από την άγκαλιά του για να πιασθώ από την μεταξωτή ανεμόσκαλα. Και άφου άνέβηκε, κρεμάσθηκε σαν άκροβάτης από τα πόδια του και με τα χέρια του βοήθησε την άγαπημένη του να άνεβή.

Μόλις οι δυο έρασται έφθασαν στο μπαλκόνι, η Ιουλιέττα είπε με ραγισμένη φωνή:

— (Συνέχεια στο επόμενο)

ΜΑΝΟΥΕΛ,

ο Ισπανός βιολίστης

Αννλική νουβέλλα

του Α. ΜΑΣΟΝ

Ε ΝΩ έπαιζε το βιολί του μέσα στους δρόμους του Λονδίνου, ο Μανουέλ προσπαθούσε να μη σκέπτεται το κατάντημά του. Δεν ήθελε να θυμάται τα μαρτύρια που υπέφερε στην έπαναστατημένη πατρίδα του, την Ισπανία, ούτε τους κινδύνους που πέρασε με την άγαπημένη του γυναίκα, τη Ζουανίτα, ως ότου σωθή και φθάση στην Άγγλια.

Εδώ βέβαια ήταν άσφαλισμένος. Έπαιζε όλη την ημέρα στους δρόμους του Λονδίνου, και έβγαζε έτσι το ψωμί του. Μά η ταπεινή αυτή εργασία τον έκανε να υποφέρει, αυτόν, που ήταν άλλοτε ο πρώτος βιολίστης στην μεγαλειότερη όρχήστρα της Ισπανίας.

Ενώ έπαιζε προσπαθούσε να συλλογισθώ το μέλλον μονάχα, την εποχή που αυτός και η Ζουανίτα θα εύτουσαν πάλι, όταν αυτός θα εύρισκε μια αξιόλογη θέση ώστε να μπορέσει να δημιουργήσώ να σπιτικό για την γυναίκα του. Καμιά φορά ένας βαρύς φόβος πνίξε την ψυχή του, όταν σκεπτόταν ότι θα τελείωνε η άδεια της παραμονής των. Άν δεν μπορούσε ως τότε να άποδείξει ότι ήταν ικανός να συντηρούνται μόνοι των, θα τους έδιωχναν απ' την Άγγλια. Άλλά άσφαλώς, κάτι θα του παρουσιάζταν ως τότε, κάποια θέση θα βρισκόταν γι' αυτόν.

Ισως η γοησινή νύχτα να ήταν ένα προμήνυμα. Βρισκόταν σ' αυτόν τον δρόμο άκοιθώς και έπαιζε το βιολί του, όταν ένα παράθυρο άνοιξε και μια γυναίκα—μια γυναίκα σαν εκείνες που έβλεπε στα εικονογραφημένα περιοδικά της δανειστικής βιβλιοθήκης— έσκυψε από το παράθυρο και του έριξε ένα τσαπεζογοαυμάτιο μισής λίρας, κουβαριασμένο σ' ένα σφιγτό υπαλλάκι.

Μισή λίρα μονομιάς! Σπανίως κέρδιζε τόσα πολλά στο διάστημα όλης της ή μέρας. Τα άτια του Μανουέλ έλαμπαν καθώς ξετύλιζε το γαρτί. το δίπλωσε προσεκτικά και το έκουψε στην τσέπη του. Θα μπορούσε σήμερα να αγοράσει ένα δογείο με έλθες, που τότε τις άγαπούσαν κι' αυτός και η Ζουανίτα.

Ναι, ήταν αυτός ο δόμος άκοιθώς και το σπίτι ήταν αυτό που ε νε υποσά του. Χθες το βράδυ, άπάνω στην ύγνωμοσύνη του, είχε προσέξει τον άρθρο. Δίστασε και κίνησε να φύγει. Του φαινόταν ότι θα ήταν άτοπο να ξαναπαίξει στην ίδια θέση, τόσο σύντομα. Θα ήταν σαν να περίμενε ότι κάθε βράδυ θα του έριγναν από το ίδιο παράθυρο ένα τυλιγμένο τσαπεζογοαυμάτιο της μισής λίρας. Προτού όμως, προλάβει να άπομακρυνθώ δέκα βήματα, μια πόρτα άνοιξε ρίχνοντας μια φωτεινή ραυμή στο πεζοδρόμιο. Ένας υπηρέτης με ούροστολή βγήκε στο δόμο. έπευσε ξοπίσω του και τον γτόπησε στον ώμο:

— Στάσου, μια στιγμή, άνθρωπέ μου. Η Μίς Σέρλεϋ σε καλ'ί να έοθης στο σπίτι της για να σου μιλήσει.

Ο υπηρέτης έμεινε με τόνο δυσχερείας, σαν να είχε προσβληθώ με την διαταγή που είχε λάβει. Ο Μανουέλ κατένευσε σιωπηλά και τον άκολούθησε. Η Μίς Σέρλεϋ ήταν μια γυναίκα λεπτής όμορφας και τα μαλλιά της σχημάτιζαν πολλές μικρές μπούκλες στην κορυφή του κεφαλιού της. Ήταν νέα και μελαγχρινή και φορούσε ένα ζωηρό κόκκινο φόρεμα του σπιτιού. Η όμορφιά της είχε κάτι το έξωτικό.

— Καθίστε, του είπε. Θέλω να σε μιλήσω. Γιατί παίζετε βιολί στους δρόμους; Σας άκουσα και άντελήφθη ότι είστε καλλιτέχνης, γι' αυτό άπόρησα. Άν όμως δεν θέλετε να μου άπαντήσετε, δεν πειράζει, μη μου πείτε τίποτε. Δεν είμαι έλεγκτής της κοινωνίας, ούτε άνήκω σε καμιά θρησκευτική όργάνωση ή σύλλογο. Άπλως πλήττω τρυφερά και ο χειρότερος έχθρός μου δεν θα μπορούσε να πώ ότι είμαι άνθρωπος των τύπων. Έτσι σκέσθηκα να σε καλέσω στο σπίτι μου. Δεν το βρίσκετε αυτό ως κάτι πολύ περίεργο;

— Καθόλου, είπε ο Μανουέλ και δίχως να θέλει παρατηρούσε τις χαριτωμένες έκείνες μουγκιλιές που πλασιάναν το όμορφο κεφάλι της.

— Όποτε έμιλείτε άγγλικά, τον ρώτησε ζωηρά. Όταν ο ύπηρέτης μου σε έβγαλε στο σπίτι, υπέθεσα ότι ίσως είστε κανένας από εκείνους τους πρόσφυγες που δεν έξορουν άλλη γλώσσα από την δική τους.

Η φωνή της ήταν λεπτή, ώμιλουσε γρήγορα και με ζωηρότητα.

— Ο Μανουέλ χαμογέλασε.

— Πραγματικώς, άποκρίθηκε ήρεμα, είμαι ένας από εκείνους τους πρόσφυγες, αλλά όμιλώ τα γαλλικά και τα άγγλικά από μικρό παιδί.

— Η Σέρλεϋ τον άτένισε με κατάπληξη.

— Φαίνεται άνθρωπος με μόρφωση, είπε. Τι έκάνετε λοιπόν; Έννοώ, προτού έρθατε στην Άγγλια.

— Καθίστε, του είπε. Θέλω να σε μιλήσω. Γιατί παίζετε βιολί στους δρόμους; Σας άκουσα και άντελήφθη ότι είστε καλλιτέχνης, γι' αυτό άπόρησα. Άν όμως δεν θέλετε να μου άπαντήσετε, δεν πειράζει, μη μου πείτε τίποτε. Δεν είμαι έλεγκτής της κοινωνίας, ούτε άνήκω σε καμιά θρησκευτική όργάνωση ή σύλλογο. Άπλως πλήττω τρυφερά και ο χειρότερος έχθρός μου δεν θα μπορούσε να πώ ότι είμαι άνθρωπος των τύπων. Έτσι σκέσθηκα να σε καλέσω στο σπίτι μου. Δεν το βρίσκετε αυτό ως κάτι πολύ περίεργο;

— Καθόλου, είπε ο Μανουέλ και δίχως να θέλει παρατηρούσε τις χαριτωμένες έκείνες μουγκιλιές που πλασιάναν το όμορφο κεφάλι της.

— Όποτε έμιλείτε άγγλικά, τον ρώτησε ζωηρά. Όταν ο ύπηρέτης μου σε έβγαλε στο σπίτι, υπέθεσα ότι ίσως είστε κανένας από εκείνους τους πρόσφυγες που δεν έξορουν άλλη γλώσσα από την δική τους.

Η φωνή της ήταν λεπτή, ώμιλουσε γρήγορα και με ζωηρότητα.

— Ο Μανουέλ χαμογέλασε.

— Πραγματικώς, άποκρίθηκε ήρεμα, είμαι ένας από εκείνους τους πρόσφυγες, αλλά όμιλώ τα γαλλικά και τα άγγλικά από μικρό παιδί.

— Η Σέρλεϋ τον άτένισε με κατάπληξη.

— Φαίνεται άνθρωπος με μόρφωση, είπε. Τι έκάνετε λοιπόν; Έννοώ, προτού έρθατε στην Άγγλια.

— Καθίστε, του είπε. Θέλω να σε μιλήσω. Γιατί παίζετε βιολί στους δρόμους; Σας άκουσα και άντελήφθη ότι είστε καλλιτέχνης, γι' αυτό άπόρησα. Άν όμως δεν θέλετε να μου άπαντήσετε, δεν πειράζει, μη μου πείτε τίποτε. Δεν είμαι έλεγκτής της κοινωνίας, ούτε άνήκω σε καμιά θρησκευτική όργάνωση ή σύλλογο. Άπλως πλήττω τρυφερά και ο χειρότερος έχθρός μου δεν θα μπορούσε να πώ ότι είμαι άνθρωπος των τύπων. Έτσι σκέσθηκα να σε καλέσω στο σπίτι μου. Δεν το βρίσκετε αυτό ως κάτι πολύ περίεργο;

— Καθόλου, είπε ο Μανουέλ και δίχως να θέλει παρατηρούσε τις χαριτωμένες έκείνες μουγκιλιές που πλασιάναν το όμορφο κεφάλι της.

— Όποτε έμιλείτε άγγλικά, τον ρώτησε ζωηρά. Όταν ο ύπηρέτης μου σε έβγαλε στο σπίτι, υπέθεσα ότι ίσως είστε κανένας από εκείνους τους πρόσφυγες που δεν έξορουν άλλη γλώσσα από την δική τους.

Η φωνή της ήταν λεπτή, ώμιλουσε γρήγορα και με ζωηρότητα.

— Ο Μανουέλ χαμογέλασε.

— Πραγματικώς, άποκρίθηκε ήρεμα, είμαι ένας από εκείνους τους πρόσφυγες, αλλά όμιλώ τα γαλλικά και τα άγγλικά από μικρό παιδί.

— Η Σέρλεϋ τον άτένισε με κατάπληξη.

— Φαίνεται άνθρωπος με μόρφωση, είπε. Τι έκάνετε λοιπόν; Έννοώ, προτού έρθατε στην Άγγλια.

— Ο Μανουέλ άνώρθωσε ελαφρά το σώμα του.

— Ήμουν το πρώτο βιολί στην μεγάλη όρχήστρα της Ισπανίας, είπε περήφανα. Η Σέρλεϋ ζάρωσε τα φρύδια της.

— Μυ! καλά το κατάλαβα εγώ ότι είστε ένας καλλιτέχνης, ένα είδος Κράϊσλερ.

Ένα χαμόγελο πλανήθηκε στο όμορφο πρόσωπο του Μανουέλ. Η συνομιλήτριά του παρατήρησε πόσο έλκυστικός ήταν με την μελαγχρινή έπιδερμίδα του, τα γυαλιστερά μαλλιά του, τα μεγάλα καστανά μάτια του. Σκέσθηκε πόσο θα του πήγαινε ώραία μια καλορραμμένη βραδυνη φορεσιά.

— Δεν μπορώ να παραβλώ μ' έναν Κράϊσλερ, άποκρίθηκε ο Μανουέλ. Ελπίζω όμως ότι το παίξιμό μου είναι άρκετά καλό ώστε να μου εξασφαλίσει εργασία στην Άγγλια.

— Σε καμιά όρχήστρα ή ως καθηγητής;

— Ό,τι μπορέσω να έπιτύχω. Άλλά χρειάζεται καιρός. Κι' όμως έχω άνάγκη από χρήματα... τώρα άμέσως. Όχι μετά ένα μήνα ή ένα χρόνο...

Η Σέρλεϋ κατένευσε.

— Θέλετε να φέρετε εδώ έκείνο τον δίσκο με τα σάντουιτς και τα ποτά; του είπε. Θα τα βρήτε εκεί, πίσω σας, στο τσαπεζάκι.

Ο Μανουέλ πήρε τον δίσκο και τον έφερε κοντά της. Τα όρεκτικά έκείνα σάντουιτς του θυμίσαν την πείνα του, αλλά έπεβλήθηκε στον εαυτό του να μην άννίσει τίποτε προτού του το προτείνει ή ίδια.

Η Σέρλεϋ του σερβίρισε ένα ποτήρι ούισκυ και έσπρωξε την σόδα προς το μέρος του.

— Δεν παίρνετε ένα σάντουιτς, του είπε. Ήγώ δεν τρώγω, έπειδή κάνω δίαιτα γάιν της σιλουέτας μου.

Η Σέρλεϋ έγειρε πίσω στην πολυθρό-

Το χέρι της Σέρλεϋ ύψώθηκε και έπεσε στο μάγουλο της Ζουανίτας.

να της μέ το ποτήρι της στο χέρι, και πνίζοντας το ένα σιγαρέτο κατόπιν του άλλου, ενώ παρατηρούσε τον νέο δίχως να φαίνεται.

Είχε εξαιρετικά καλούς τρόπους ο άτυχος αυτός. Θά ήταν τρομερά πεινασμένος ο φτωχός, δεν το έδειχνε όμως, εκτός από τις ανήσυχες ματιές που άθελά του έριχνε κάθε τόσο στο δίσκο.

Διηγείτο στη Σέρλεϋ μερικά άστεια, συγκινητικά έπεισόδια που του έτυχαν ενώ έπαιζε βιολί στους δρόμους, αλλά εκείνη δεν πρόσεχε πραγματικά σ' αυτά που της έλεγε. Ένα καταπληκτικό, θαυμάσιο σχέδιο σχηματιζόταν στο μπουκλαρισμένο κεφαλάκι της.

— — —

«Ο προτεστάμενος της Σέρλεϋ». Έτσι θά τον φώναζε η παρέα της. Θαρούσε πως άκουγε τους φίλους της να λένε: «Τί λαμπρά σκέψεις και τί ωραίος άνδρας! Δεν θα πιστεύαμε ότι είναι τόσο ωραίος αν δεν τον βλέπαμε. Αυτή η Σέρλεϋ, σου έχει μια τύχη!»

Ναί, ήταν πράγματι λαμπρά η ιδέα της. Γιατί αν κατώρθωνε να προσληφθή στην ορχήστρα του «Ουέστερ»—και έπρεπε να της κάμουν αυτή την χάρη έπειτα από έσα εξώδους εκεί κάθε χρόνο—, τότε, θά μπορούσε και να τον παντρευθή ακόμα όταν θά γινόταν έακουστός μέσα στο Λονδίνο. Ήταν καιρός πιά να γίνει λόγος γι' αυτήν, να θριαμβεύσει, έπειτα από την περυσινή διάλυση της μνηστείας της, για την όποια όλοι ήξεραν ότι είχε προέλθει από τον Ρόμπερτ και όχι από αυτήν την ίδια.

Είστε παντρεμένοι; τον ρώτησε απότομα.

Ο Μανουέλ την παρατήρησε με απορία.

Μά... βέβαια, αποκρίθηκε. Η γυναίκα μου κατώρθωσε να διαφύγει μαζί μου.

Κοίμα, σκέφθηκε η Σέρλεϋ. Άλλά κάτι θά μηχανεύονταν για να τον χωρίσει από την γυναίκα του. Όταν θά γινόταν έακουστός μέσα στο Λονδίνο, άσφαλώς δεν θά ήθελε να έλθι στο πλευρό του μια παγουλή, μικρή Ισπανίδα χωριάτισσα.

Η Σέρλεϋ φανταζόταν όλους τους Ισπανούς πόσοφους ως χωρικούς. Είχε λησμονήσει κιόλας την καλλιτεχνική ύπωση του Μανουέλ προτού δυστυχήσει. Έοριζε το σιγαρέτο της στη φωτιά, έγειρε υποστά και ένωσε τα χέρια της μπροστά της.

Άκούσατε, είπε: θά σάς δωώ εγώ μια θέση, στο «Ουέστερ». Δεν μπορούν να μου άνηθουν όταν τ'ό ζητήσω. Εγώ είμαι η ψυχή του κέντρου εκείνου. Αν δεν πήγαινα εκεί τρεις φορές την εβδομάδα, το μισό Λονδίνο δεν θά σύγναζε εκεί. Αν είσατε καλός καλλιτέχνης, θά σάς προσλάβουν.

Ο Μανουέλ σηκώθηκε κι' άμέσως από την συγκίνησή του ξανάπεσε στη πολυθρόνα του.

Τό λέτε... σοβαρά; ψιθύρισε. Θά τ'ό κάμετε αυτό για μένα;

Μά βέβαια...

Ο Μανουέλ γονάτισε τότε μπροστά της και της φίλησε το χέρι, λέγοντας με όριση:

Ο Θεός να σάς εύλογήσει!

— — —

Ζουανίτα, αγαπημένη μου! φώναξε με συγκίνηση ο Μανουέλ όταν έπέστρεψε στο δωμάτιό του, τ'ό θάσάνά μας τελείωσαν! Βοήθη έργασία για μένα, Δηλαδή, όχι ακόμα, αλλά θά μου δοθή συντόμως μάλιστα.

Μανουέλ! Άλήθεια; Πώς συνέβη αυτό; Πές μου τί θέση επέτυχες;

Ενώ μιλούσε, η νεαρή γυναίκα τον άνάγκασε να καθίσει στη μοναδική, παλιή πολυθρόνα και θρονιαστική στα γόνατά του σαν άφοδος σπουρίτης.

Μία γυναίκα βρέθηκε να με προστατεύσει, είπε ο νέος. Μία καλή ώραία, θαυμασία γυναίκα, Ζουανίτα μου!

Εκείνη τον τσίμπησε χαϊδευτικά στο αυτί ενώ εκείνος εξακολουθούσε:

Θυμάσαι την γυναίκα που μου έδωρε μισή λίρα από τ'ό παραθύρο της, γής το βράδυ; Αυτή η ίδια είναι. Άποψε με κάλεσε μέσα στο σπίτι της...

Η Ζουανίτα σηκώθηκε άργά από τ'ό γόνατά του και πήγε και έσεκίπασε την κατσαρόλα για να ιδή αν έζεσάθηκε τ'ό φτωχικό φαγητό τους.

Μ' έρώτησε για τόν έαυτόν μου και για την έργασία μου και αυτή μου ύποσέθηκε ότι θά με συστήσει στο «Ουέστερ», για να προσληφθώ στην ορχήστρα του. Και πρέπει να έέρης αγαπήτη μου, ότι το «Ουέστερ» είναι το πιο σίχ ξενοδοχείον του Λονδίνου.

Η Ζουανίτα σεβήρισε προσεκτικά τ'ό φαγητό στη πινατέλλα.

Γιατί, ρώτησε άργά, δείχνει τόσο ενδιαφέρον για σένα, Μανουέλ; Είναι γυναίκα ήλικιωμένη, η νέα; πρόσθεσε με κάποιο κρυφό φόβο, βέβαιη εκ τών προτέρων για την άπάντησή.

Είμαι νέα, αποκρίθηκε ο άνδρας της, όπως τ'ό φοδόταν η Ζουανίτα. Νέα είκοσιπέντε χρόνων ή ίσως κάτι περισσότερο. Τ'ό κανει από καλωσύνη, φυσικά. Για ποιόν άλλο λόγο να ενδιαφερόμαι; Οι Άγγλοι είναι πολύ πονόψυχοι άνθρωποι.

Η Ζουανίτα έσκυψε χαμηλά τ'ό κεφάλι της καθώς με προσοχή άράδιαζε μερικές πατάτες γύρω στο κοίμας. Ήλπιζε ότι ο άνδρας της δεν θά παρατηρούσε τ'ό άλλαγμαμένο πρόσωπό της.

Ναί, είπε ήρεμα, είναι πολύ καλοί άνθρωποι οι Άγγλοι...

Κάτι όμως είχε χαθή έαφνικά μέσα άπό τ'ό φτωχικό δωμάτιο. Κάτι πολύτιμο και εύχαριστο. Αυτό τ'ό κάτι που έως τώρα έκαμε την φτώχεια τους να φαίνεται άσημαντη και την πείνα τους ένα θέμα για εύθυμη συζήτηση και γέλια. Ένα άόριστο προαίτημα έκανε τ'ό Ζουανίτα να ζαρώνη τ'α φρούδια της...

— — —

Ούτε λιγότεψε ή στενοχώρια της, όταν τρεις ήμέρες κατόπιν ο άνδρας της, έπέστρεψε από τ'ό ρεσιτάλ που είχε δώσει στο «Ουέστερ», με τ'ό χέρια του φορτωμένα λουλούδια, με τις τσέπες του γεμάτες από διάφορα μικρά δέματα και γλυκίσματα.

Μου δόθηκε ή θέση τ'ό πρώτου βιολιού! ξεφώνισε άπό την σκάλα. Είναι άδύνατο να φαντασθής τί θά πληρώνωμαι! Είκοσι λίρες την εβδομάδα στην αρχή. Τ'ό άκουσες αυτό, είπα «στην αρχή», άγαπημένη μου!

Και σου έδωσαν προκαταβολή μισέτρο; τον ρώτησε βλέποντας τ'α δέματα, τ'α τριαντάφυλλα και μια υποτίλττα τ'ό κρασιού.

Πλησίασε και τόν φίλησε.

Όχι, αποκρίθηκε ο νέος, αλλά πήγα να ευχαριστήσω την δ)νίδα Σέρλεϋ Μένρο και αυτή μου δάνεισε λίγα χρήματα.

Η Ζουανίτα άνοιξε διάπλατα τ'α μάτια της.

Μανουέλ! φώναξε, τραλλάθηκες μήπως, για να καταδενθής να δανεισθής γόνηματα από μια γυναίκα;

Εκείνος γέλασε ενώ άδειάζε μία-μία τις τσέπες του.

Όχι, έντελως, αποκρίθηκε ντροπιασμένος κάπως. Άλλά ή δ)νίς Μένρο μου ύπέδειξε ότι έπρεπε να έχω μια φορεσιά

βραδυή και επέμεινε να μου δανείσει τ'α χρημάτα, για να την αγοράσω. Μου κόστισε λιγότερα από τ'ό ποσόν που μου έδωσε κι' έτσι έώδεσα σ' αυτά τ'α υπόλοιπα. Δεν μπορούσα υποθέτω, να πάω να την επισκεφθώ στο σπίτι της για να της πω: «Ίδου, σάς έφερα τ'α ρέστα, δέκα πέντε σελλινία και τρεις πέννες και σάς ευχαριστώ πολύ, δ)νίς Μένρο». Δεν είναι έτσι;

Εαφνικά, δίχως καμμία προειδοποίηση, ή Ζουανίτα ξεσπάσε σε κλάμματα.

Μανουέλ, έκτεσε ανάμεσα στους λυγμούς της, μή τ'ό κάμης αυτό. Σε παρακαλώ, μη δελθής την θέση που σου δίνουν. Πέστοις ότι δεν θέλεις να έργασθής εκεί...

Εκείνος την παρατηρούσε με κατ'απλήρη.

Είμαι στά συγκαλά σου Ζουανίτα, ή παραλογίζεσαι; την ρώτησε ψυχρά, νοιώθοντας μια έαφνική έαφρότητα έναντιόν της. έπειδή τ'ό κατέστρεψε την θαυμασία αυτή βραδυά. Νά περιφρονήσω είκοσι λίρες την εβδομάδα; Άλλά Ζουανίτα, μη κρούλα μου, δεν σκέπτεσαι ότι ή θέση αυτή είναι τ'ό τέλος των βασάνων μας;

Τ'α θάσάνά μας, τ'ό άπήνησε με κακία, τώρα μόλις αρχίζουν...

— — —

Η Ζουανίτα είχε άπολύτως δίκιο.

Τ'ό κακό άρχισε με τ'α φορέματα της Ζουανίτας.

Ο Μανουέλ της έδωσε χρήματα, ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν: δέκα λίρες, και της είπε:

Πήγαινε ν' αγοράσής καινούργιο ρουχισμό, δεν θέλω να σε βλέπω πιά μ' αυτά τ'α κορόιλια που φορείς.

Ο Μανουέλ ένοουσε να έοδευθουν οι δέκα αυτές λίρες για τ'α φορέματά της. Πέριμενε να ιδή την γυναίκα του στολισμένη άν την Σέρλεϋ, όταν θά έπέστρεφε τ'ό βράδυ στο σπίτι του. Ήθελε να την βλέπη όπως ήταν άλλοτε, τις εύτυχισμένες ήμέρες στην Ισπανία.

Η Ζουανίτα όμως, τ'ό παρουσιάστηκε νοικοκυρεμένη άπλως. Εκείνος κατέλαβε άμέσως ότι τ'ό φόρεμά της δεν είχε πληρωθή περισσότερο από μία λίρα, τ'α παπούτσια της δέκα σελλινία ίσως, και ζήτησε να μάθι τόν λόγο της είκονομίας αυτής.

Η Ζουανίτα προσπάθησε να τ'ό εξηγήσει:

Είχε ζήση τόσο καιρό φτωχικά, ώστε είχε συνήλθι πιά και τώρα δυσκολευόταν ν' αλλάξει σύστημα ζωής.

Κατόπιν άρχισε ή συζήτηση για τ'ό ζήτημα της κατοικίας.

Ο Μανουέλ έπιθυμούσε πολύ να έγκατασταθουν σ' ένα διαμέρισμα μιάς νέας οικοδομής που έόλεπε στο Πάρκο, όταν όμως ή Ζουανίτα έμαθε τ'ό ένοίκιο, στάθηκε άμετάπειστη. Τ'ό είπε ότι είχε άνάγκη από έξη λίρες τ'ούλάχιστον, την εβδομάδα για τ'ό νοικοκυριό της, εκτός άν ο Μανουέλ ένοουσε να τ'ούγρη βραστό σ' έλο τ'ό υπόλοιπο της ζωής του.

Δεν τόλμησε να τόν κυτάξει κατ'α πρόσωπο όταν τ'ό είπε αυτό, αλλά ήξερε ότι ο μόνος τρόπος ν' αποταμιεύσει γοήματα ήταν να τ'ό ζητήσει πολλά. Ο Μανουέλ δεν ήξερε ποιά ήταν τ'ό κόστος της ζωής. Θά πίστευε, ότιδήποτε κι' άν τ'ό έλεγε εκείνη.

Άπόρησε ώστόσο, για τ'ό μεγάλο χρηματικό ποσόν που γαζιόταν για να τ'α φούν με περισσότερη ποικιλία από τ'ό άπελτιστικό εκείνο βραστό, ύπέθεσε όμως ότι ή Ζουανίτα ήξερε καλύτερα άπ' αυτόν ποιές ήταν οι άνάγκες ενός σπιτιού.

— — —

Πέρασαν άκορετοί μήνες, προτού ή νεα-

ρή γυναίκα αντίληφθι πόσο άργούσε ο άνδρας της να επιστρέφει τ'α βράδυ. Είχε πάρει την συνήθεια να πλαγιάζει ένωρίς για να μη γίνεται σπατάλη στο φως και συνήθως, κοιμόταν βαθιά όταν εκείνος έπέστρεφε πατώντας στις μύτες των ποδιών του.

Μιά νύχτα, όμως, ή Ζουανίτα ζύπνησε και καθώς τ'ό φεγγάρι έριχνε τ'ό φως του επάνω στο μάγουρο τ'ό τζακιού όπου ήταν τ'ό έακρεμές, διέκρινε ότι οι δείχτες του έδειχναν τρεις περασμένες.

Τον ρώτησε μέσα στη κουβέντα, την έπομένη τ'ό πρωί, ως ποιά ώρα έπαιζε ή ορχήστρα στο «Ουέστερ» και ένοουσε μια μαγαίρια στην καρδιά της όταν της άπήνησε: ως τ'ή νύχτα.

Πικρά λόγια άνέδθηκαν στα χείλη της αλλά τ'α συγκράτησε. Ήθελε να τόν ρωτήσει:

Τότε λοιπόν, τί κάνεις ως τις τρεις σήμιση που γυρίζεις στο σπίτι; Μή τ'ό χόν μου κάνεις άπ'τίες, Μανουέλ;

Αντί αυτών των ερωτήσεων, άρχισε να όμιλη με ζωηρότητα για πράγματα άδιάφορα, ώστε να άποφύγη να τ'ό κάμη παραπονα.

Τ'ό γεγονός ήταν ότι ο Μανουέλ δεν είχε άπιστήση στη γυναίκα του. Όχι με την έννοια που δίνει ο κόσμος στη λέξη αυτή. Είχε δώσει όμως στην Σέρλεϋ Μένρο τ'α φιλία του και τις σκέψεις του και κάποιο μέρος της καρδιάς του.

Ο ίδιος δεν ήξερε αν ήταν έρωτευμένος μαζί της ή όχι. Δεν στάθηκε ποτέ να ρωτήσει τόν έαυτό του. Άπέφευγε την λύση της άπορίας αυτής σαν γνήσιος Ισπανός... Η γυναίκα του εργόταν πρώτη.

Τ'όν γοήτευε ή Σέρλεϋ, αυτό τ'ό παραδεχόταν. Ήταν τόσο ωραία, τόσο ποθητή. Ήταν μια τόσο ζωηρή αντίθεση με την μικρή Ζουανίτα, με τ'α ταπεινά φορέματά της της μιάς λίρας, με τ'α φθηνά, πρακτικά παπούτσια που φορούσε.

— — —

Άφοϋ, έφυγε ο Μανουέλ εκείνο τ'ό βράδυ, ή Ζουανίτα κάθισε και μελέτησε την κατάστασή. Έπρεπε ν' άγωνισθι, αυτό τ'ό ήξερε. Δεν είχε δραπέτευσι μαζι τ'ό από την Ισπανία για να της τόν πάρη τώρα κάποια κοκορόμυαλη Έγγλεζοπούλα.

Πώς να πολεμήσει όμως; Με τ'α ίδια όπλα της Σέρλεϋ Μένρο, προφανώς. Με τουαλέττες, ωραία κέντημα... ναί, βέβαια. Τί είχε ή Σέρλεϋ περισσότερο από αυτήν για να γίνεται τόσο έλκυστική; Η ίδια καθωοίστηκε έαφνικά στη σκέψη της Ζουανίτας. Θά έρευνούσε να μάθι. Θά πήγαινε στο «Ουέστερ» μόνη της, κανένα βράδυ, θά έπιτηρούσε την Σέρλεϋ Μένρο και θά μάθαινε την άλήθεια.

Όταν όμως δοέθηκε καθισμένη στο τραπέζι: που είχε κοατήσει εκ των προτέρων στην μεγάλη αίθουσα τ'ό «Ουέστερ», κι' άφοϋ ξενώρισε την Σέρλεϋ Μένρο άνάμεσα στο πλήθος των ωραίων γυναικών, κι' αυτό άπλως και μόνον από την διαίσθησή της, τότε, ή Ζουανίτα κατέλαβε ότι δεν άκούσε ν' μάθι, έπρεπε να... δώσει.

Έπρεπε να μιλήσει σ' αυτήν... την γυναίκα και ν' άπαιτήσει να παραιτηθι από τόν Μανουέλ. Σηκώθηκε λοιπόν, άργά άπό την θέση της: προνόησε άνάμεσα στα τραπέζια, όπότου έόλασε στής Σέρλεϋ. Τ'ήν ίδια πεινιά, ο Μανουέλ τ'ήν είδε, και για ένα δευτερόλεπτο, τ'ό δοξάει έρευνε στη νύχτα του.

Ήταν δυνατόν; Δεν τόν γελούσαν τ'α μάτια του; Η θαυμασία, ή κομψή ντυμένη εκείνη γυναίκα ήταν ή σύζυγός του; Τί μεταμόρφωση ήταν αυτή και—για τ'

δνομα τ'ό Θεο—γιατί πήγε και κάθισε κοντά στην Σέρλεϋ;

Ο Μανουέλ προχώρησε πρὸς τ'ό μέρος εκείνο ώστε να μωρη ν' άκούση και να παρακολουθι τί γινόταν στο τραπέζι εκείνο.

Ένοιωθε τ'ό αίμα να χτυπά στους κρατούς του. Αισθανόταν μια ζάλη. Η Ζουανίτα του... τί ώραία που ήταν! Όραία όπως ήταν άλλοτε. Όλη ή άγάπη και ο πόθος του ζωντάνεψαν μέσα στη καρδιά του.

Η Ζουανίτα είχε καθίσει σε μια καρέκλα, δίπλα στη Σέρλεϋ, δίχως να την καλέσει κανείς εκεί.

Είστε ή Σέρλεϋ Μένρο; είπε, όχι ως μια έρώτηση αλλά ως ένα γεγονός.

Η Σέρλεϋ χαμογέλασε έλαφρά. Ποιά να ήταν τάχα ή ώραία αυτή νέα, και πού να την είχε συναντήσει τάχα άλλοτε; Δεν μπορούσε να θυμηθι.

Με συγχωρείτε, είπε αλλά δεν έχω καθόλου καλό μνημονικό και μου είναι άδύνατο αυτή την στιγμή να θυμηθώ τ'ό νομά σας.

Είμαι ή Σενόρα Πιατζέλο, είπε ή Ζουανίτα ήρεμα. Η γυναίκα τ'ό Μανουέλ...

Α, έτσι, τραύλισε ή Σέρλεϋ, που για πρώτη φορά στην άνετη, άσκοπη ζωή της, είχε σαστίσει και δεν ήξερε τί να πη.

Ένα άδιόρατο γαμόγελο πλανήθηκε στα χείλη της Ζουανίτας.

...και ένοου να μείνω σύζυγός του, εξακολουθής στον ίδιο ήρεμο τόνο, όποιάδήποτε σχέδια κι' άν έκάματε έσεις για τ'ό μέλον, δ)νίς Μένρο.

Η Ζουανίτα είχε την άόριστη αντίληψη ότι ίσως αυτός δεν θά ήταν ο τρόπος πού θά μεταγυιόζονταν μια Άγγλίς για να λύση τ'ό πρόβλημα. Άλλά αυτή ήταν Ισπανίς και όχι Άγγλίς, και στην πατρίδα της οι γυναίκες άγωνίζονται για να σώσουν τόν άνδρα τους.

Ο Άδάμ Μέρσαντ, ο συνοδός της Σέρλεϋ, κάγγασε έλαφρά.

Ένοου και έπιμένω στα λεγόμενά μου, δ)νίς Μένρο, εξακολουθής ή Ζουανίτα. Δεν νομίζω να υπήρξε άπιστος σ' έμένα ο Μανουέλ, νομίζω είμαι βέβαιη ότι τ'ό λάθος δεν είναι δικό σας. Σας προειδοποιώ όμως, ότι δεν άνέχομαι να επιστρέψη ο άνδρας μου, μαζί σας, στο σπίτι σας, να κάθεται εκεί ως τις τοιςήμισι

μου, δ)νίς Μένρο, εξακολουθής ή Ζουανίτα. Δεν νομίζω να υπήρξε άπιστος σ' έμένα ο Μανουέλ, νομίζω είμαι βέβαιη ότι τ'ό λάθος δεν είναι δικό σας. Σας προειδοποιώ όμως, ότι δεν άνέχομαι να επιστρέψη ο άνδρας μου, μαζί σας, στο σπίτι σας, να κάθεται εκεί ως τις τοιςήμισι

—Δεν μου λές, κυρά, οι πατάτες σου είναι ντόπιες ή από την Αίγυπτο;

—Γιατί ρωτάς, κυρία μου; Μήπως θέλεις να τούς μιλήσεις;

τ'ό πρωί και τότε μόνον να επιστρέψη κοντά μου.

Με μια γρήγορη κίνηση, τ'ό χέρι της Σέρλεϋ ύψώθηκε και έπεσε βαρέα επάνω στο ροδαλό μάγουλο της Ζουανίτας.

Πώς τολμάει! ξεφώνισε σχεδόν, συαμένη Ισπανίδα...

Εαφνικά όμως, έμπηξε τις φωνές, έπειδή ή Ζουανίτα ήξερε καλά ν' άμυνθι. Αυτά ήταν πράγματα γνωστά γι' αυτήν, όταν τ'ό αίμα άνάφη και ο θυμός έεσπάζη.

Με την σειρά της σήκωσε τ'ό χέρι της και άνταπέδωσε τ'ό ράπισμα στη Σέρλεϋ μ' όλη την δύναμη και την όρη της φυλής της.

Μία έαφνική στιγμή άπλώθηκε στην άπέραντη αίθουσα τ'ό ξενοδοχείου κι' ο μόνος θόρυβος πού άκούόταν ήταν τ'ό σπρώξιμο των καρεκλών, και τ'ό θρόισμα των φορεμάτων, καθώς όλος εκείνος ο κόσμος στράφηκε με περιέργεια για να παρακολουθήση την συνέχεια τ'ό έπεισοδίου.

Τ'ό βιολί τ'ό Μανουέλ σώπασε άπότομα και ο καλλιτέχνης βρέθηκε στη στιγμή στο πλευρό της Ζουανίτας. Τ'α μάτια του άστράψαν από άγάπη και περηφάνεια. Έσπευσε όμως να έπιμει έπειδή ήξερε καλά τόν χαρακτήρα της γυναίκας του και δεν έπιθυμούσε να την ιδή να συμπλαχί με την αντίζηλό της, να την ιδή να συρθι μαζί της στο δάπεδο με τις κλωστές και με δαγκωματιές σαν άγριεμένη τίγρις.

Τ'ήν πήρε στην άγκαλιά του και την κράτησε σφιγμένα κοντά του.

Ήσύχασε, μικρούλα μου, της ψιθύρισε, μην έξάπτεσαι, δεν ύπάρχει λόγος. Περιφρόνησε την.

Κατόπιν στράφηκε πρὸς τόν κόσμο πού τόν περιτριγύριζε και με άναίδεια φώναξε:

Χαίρετε, κυρίες και κύριοι! Δε θά λάβατε την εύχαρίστηση να με ξαναδείτε εδώ!

Και παίρνοντας τ'ή γυναίκα του από τ'ό μπράτσο, βγήκε έξω με τ'ό κεφάλι ψηλά.

— — —

Εξώ, ήταν άστροφεγγιά. Τ'ό χέρι τ'ό Μανουέλ σφίχτηκε γύρω στη μέση της κι' ο νέος γέλασε. Η ζωή είχε γίνει πάλι, έαφνικά, μια θαυμαστή περιπέτεια...

Ήσαν πάλι νέοι και ήσαν μαζί.

Η Ζουανίτα έστριψε τ'ό μάγουλό της επάνω στον ώμο τ'ό σαν γατούλα. Όλη ή μανία της είχε διαλυθι.

Αυτούμαι Μανουέλ, τ'ό είπε με μεταμέλεια, πού εξ αιτίας μου έχασες την λαμπρά θέση σου.

Μη τ'ό σκέπτεσαι καθόλου, της είπε κουπαστικά. Οι προηγείς έφημερίδες θά περιγράφουν όλο τ'ό έπεισόδιο τ'ό «Ουέστερ» όπως συνέβη, και άσφαλώς θά μου γίνουν προτάσεις για την οργάνωση κανενός θεάτρου με διπλάσια άμοιβή.

Εκείνη σφίχτηκε πύ κοντά του.

Άλλά κι' άν δεν σου άνη τέτοια πρόταση, αγαπημένε μου, τ'ό είπε, απορούμε να συντηρηθής για πολλούς μήνες. Σε γελούσα τόσο καιρό Μανουέλ. Μόνο τριάντα σελλινία την εβδομάδα ήσαν τ'α έόδα της προφής μας και όν έξι λίρες. Τ'α υπόλοιπα τ'α αποταμίευα. Κι' έπειτα από μήνες, συνεπέσαμε άνυψώνοντας τούς ώμους της, ποιος έόσει τί μπορεί να συμβή. Ν' αλλάξει όριστικά, ή ζωή μας.

Τουφερά ο νέος πήρε τ'ό χέρι της και τ'ό φίλησε.

Πόσο δίκιο έχωτε λατρευτή μου, της είπε. Ας άσίσουμε τις έγνοιές μας ως αύριο. Και τ'όσα, φίλησέ με Ζουανίτα, γιατί σ' αγαπώ τόσο πολύ.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζενκρίξ ένας μυστηριώδης αριστοκράτης που έχει οργανώσει υπό το όνομα Πάτερ-Ζιγκώ, όλους τους επαίτες του Παρισιού, περιβάλλει στο σπίτι του έναν τρελλό, τον Πολωνό ζωγράφο Ρολάνδο Ροζίνσκου, του οποίου προσπαθεί να βρει την κόρη, για να σφετερισθεί μέρος της την μεγάλη περιουσία που της άφησε ένας φίλος του Ρολάνδου. Την θεραπεία του τρελλού έχει αναλάβει ο περίφημος φρενολόγος, δωρ Λιεβέρ, φίλος του βαρώνου. Ο γιατρός έχει ένα γιο, τον Άδριανό, ο οποίος αγαπά τρελλά την οικοδομική-λίσσα της ασθениκής αδελφής του Ιουλιέττας. Λευκή, μια όρφανη, για την οποία ενδιαφέρεται ζωηρά η σύζυγος του γιατρού Ι-νές. Την ίδια κόρη, αγαπούσε και ο γιος του βαρώνου Έκτωρ, ο οποίος μάλιστα είχε αποπειραθεί να θάψει να την απαγάγει.

Ο Άδριανός μ'ήν μ'ηρωόνας να ζήσει χωρίς την Λευκή, αποφασίζει να την ζητήσει από τους γονείς του σε γάμο.

Ο πατέρας του δίδει την συγκατάθεση του σχεδόν χωρίς συζήτηση. Η Κα Λιεβέρ, όμως, προσπαθεί να ματαιώσει τον γάμο αυτό. Έν τούτοις στο τέλος αναγκάζεται να τον δεχθεί και αυτή. Φωνάζουν λοιπόν, την Λευκή και της ανακοινώνουν την ευχάριστη είδηση. Η Λευκή είναι πολύ ευτυχισμένη. Εξονικά όμως θυμάται ότι η μητέρα της, Κα Βερτιέ, της είχε εμπιστευθεί προτού πεθάνει, μέσα σε μια κασσετίνα κάτι έγγραφα με την εντολή να μην τα δι-αδύσει παρά μόνον όταν θα αγαπούσε και θα αγαπιόταν από το νέο της έλλογής της. Περιεργη να διαβάσει τί της έγραψε η μητέρα της τρέχει στο δωμάτιό της και ανοίγει την κασσετίνα. Περιείχε ένα γράμμα και ένα έγγραφο. Και τα δυο άφορσσαν την καταγωγή της. Η Λευκή διαβάζει το γράμμα και κατάπληκτη μαθαίνει ότι η Κα Βερτιέ δεν ήταν μητέρα της, αλλά την είχε μαζέψει από τα σκαλιά της εκκλησίας του χωριού Βουαλερουά, όπου την είχε εγκαταλείψει η μητέρα της. Μόστους της σκληνής της εγκαταλείψεως της υπήκοε η υπηρέτρια του εφημερίου Ζιζορά. Μαγαδαληνή, η οποία όμως ωρίσθηκε στην άγνοση να μη φανερώσει το όνομά της σε κανένα.

Η Λευκή, ύστερ' από την αποκαλύψη αυτή, βλέπει ότι δεν μπορεί πια να παντρευτεί τον Άδριανό. Την άλλη μέρα, πηγαίνει στο Βουαλερουά να βρει την Μαγαδαληνή. Θέλει να μάθει αυτό που δεν της αποκάλυψε το γράμμα. Η Μαγαδαληνή όμως, έκανε πως δεν ξέρει τίποτε. Συγκινημένη έντονα, ωδήγησε την νέα σ' ένα κάθισμα και κάθησε κι' αυτή δίπλα της.

15ον

ΣΤΟ πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη όλη η αγωνία την οποία ένιωθε κι' αυτή εκείνη στιγμή. Μια μεγάλη πλά-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

λη γινόταν μέσα της: πάλι μεταξύ του καθήκοντος και της καρδιάς της.

—Κόρη μου, είπε τέλος άργά, με φωνή σοβαρή, την οποία προσπαθούσε να γλυκάνη, ήλθε η στιγμή που προέβλεπα. Άκουσέ με και φανού λογική και ψυχραιμία. Άργα ή γρήγορα περιμένα την εξέγερση αυτή. Μόνον ότι νόμιζα ότι εγώ πρώτη θα σου έκαμνα λόγο γι' αυτή την υπόθεση...

—Αναστέναξε και έπειτα ρώτησε: —Ποιός, όμως, σε έπληροφόρησε; —Εκείνη την οποία νόμιζα για μητέρα μου!

—Πώς; —Πρίν πεθάνη, μου είχε εμπιστευθεί ένα κασσετινάκι, το οποίο με ώρκισε να μην το άνοιξω, παρά μόνον... αν παρουσιαζέτο καμιά ώρισμένη περίπτωση...

Σώπασε λίγο και έπειτα με μεγαλύτερη συγκίνηση πρόσθεσε: —Χθές άνοιξα το κασσετινάκι αυτό και βρήκα μέσα, αυτά τα δυο χαρτιά...

Και έδωσε στην Μαγαδαληνή το γράμμα και το έγγραφο με τις πληροφορίες που ξέρουμε.

Η γραία πήρε ζωηρά τα χαρτιά αυτά και τα διάβασε, σκουπίζοντας από καιρού εις καιρόν τα δάκρυά της

—Ναί... ναί... ψιθύρισε, όταν τα τελείωσε. Πόσο να υπέφερε η άγια εκείνη γυναίκα, γράφοντας το γράμμα αυτό!...

—Ωστε είναι αλήθεια; ψιθύρισε η νέα.

—Λευκή, πρέπει ν' αντιμετωπίσεις με θάρρος την αλήθεια. Σκέψου, κόρη μου, το τί θα ήσουν σήμερα, αν δεν βρισκόταν η καλή εκείνη γυναίκα να σε προστατεύει...

—Τό λες αυτό, γιατί δεν ξέρεις... Θα προτιμούσα να μ' άφινε τότε στο δρόμο, παρά να δεχθώ σήμερα το χτύπημα αυτό.

—Έν τούτοις, πρέπει νάχης θάρρος...

—Δεν διάβασες, λοιπόν, δεν κατάλαβες το γράμμα αυτό; Δεν μαντεύεις, τίποτε;

—Ναί, καταλαβαίνω. Έπρόκειτο για τον γάμο σου...

—Να ήταν μόνον αυτό...

—Τί άλλο είναι, λοιπόν;

—Αγαπώ, Μαγαδαληνή! ρώναζε η Λευκή με απόγνωση, αγαπώ μ' όλη την δύναμη της ψυχής μου. Τώρα, όμως, όλα τελείωσαν!... Όλα με χωρίζουν από εκείνον...

—Μου φαίνεται ότι μεγαλοποιείς την δυστυχία σου, Λευκή, είπε η Μαγαδαληνή, προσπαθώντας να κρύψει ότι είχε προειδοποιηθεί.

—Όταν θα μάθης πούος είναι εκείνος που αγαπώ, εκείνος τον οποίο δέχθηκαν να μου δώσουν ως σύζυ-

ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

γον τότε... Μαγαδαληνή, είναι ο Άδριανός και μ' αγαπά σαν τρελλός! Αυτός ήταν που άδιαφορώντας για όλα, μη δειλιάζοντας μπροστά σε τίποτε, ζήτησε από τον πατέρα του να με παντρευτεί και έπέτυχε την συγκατάθεσή του. Ήταν ένα όνειρο για μένα η στιγμή εκείνη!... Πόσο σκληρό, όμως, πόσο φοβερό υπήρξε το ξύπνημα!...

—Γιατί; Τι έγινε;

—Γιατί; Και με ρωτάς ακόμη, Μαγαδαληνή; Γιατί δεν είναι πια δυνατόν να δεχθώ εγώ αυτόν τον γάμον. Έως τώρα θεωρούσα τον έαυτό μου άξιο να γίνω γυναίκα του Άδριανού, γιατί νόμιζα πως ήμουν ένα κορίτσι κι' εγώ σαν όλα τα άλλα, με οικογένεια, με δνομα, τώρα, όμως, βλέπω ότι δεν ήμουν παρά ένα παιδί πεταγμένο, μιά νόθος, ένα πλάσμα ταπεινό και δίχως σημασία. Θα μπορούσα να τα κρύψω όλα αυτά από τον Άδριανό και να πραγματοποιήσω τα όνειρά μου, αλλά αυτό θα ήταν άκατη και δεν θέλω να γελάσω τον Άδριανό. Ποιός, όμως, μου λέγει ότι θα με θαλήση, όταν θα μάθω ποιά είμαι; Ω!... Είμαι δυστυχισμένη, πολύ δυστυχισμένη, Μαγαδαληνή!...

—Καθμένα παιδί, έκανε η Μαγαδαληνή, συγκινημένη από την απελπισία.

—Και σ' τα ξέρεις όλα αυτά και δεν μου έλεγες τίποτα!...

—Δεν είχα το δικαίωμα να μιλήσω, Λευκή!

—Είχες, λοιπόν, το δικαίωμα να με αφήσης να αγαπήσω, για να μου σπαρραχθώ έτσι η καρδιά;

Η Μαγαδαληνή κύτταξε την Λευκή πολύ ταραγμένη. Τό ύφος της, η παραφορά της, την έτρόμαξαν.

—Τώρα, όμως, συνέχισε η Λευκή, θέλω την αλήθεια, όλην την αλήθεια! Θα μου πής το όνομα της μητέρας μου, της αληθινής μου μητέρας, που με άφηκε έκθετη, στο έλεος των ξένων ανθρώπων!...

—Δεν... δεν το ξέρω..., ψιθύρισε η Μαγαδαληνή.

—Δεν ωφελεί τίποτε να λες ψέμα, Μαγαδαληνή! φώναξε η Λευκή. Δεν διάβασες, λοιπόν, το γράμμα αυτό; Ήσουν έν τούτοις εκεί κοντά στην εκκλησία την ώρα που η μητέρα μου με άφινε... Την είδες; Την ξέρεις... Της απέσπασες το όνομά της...

—Λευκή, σε έξορκίζω...

—Ω! μην άρνῃσαι!... Διαφορετικά θα παραδεχθώ ότι με μισείς, ότι είσαι ο χειρότερος έχθρός μου!...

—Πώς μπορείς να τό λες αυτό για μένα, Λευκή; Ξέρεις πόσο σ' αγαπά...

—Λευκή, σε έξορκίζω...

—Ω! μην άρνῃσαι!... Διαφορετικά θα παραδεχθώ ότι με μισείς, ότι είσαι ο χειρότερος έχθρός μου!...

—Πώς μπορείς να τό λες αυτό για μένα, Λευκή; Ξέρεις πόσο σ' αγαπά...

—Αν μ' αγαπάς, θα μου πής το όνομά της! Πές μου το λοιπόν. Πώς

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

την έλεγαν; Ποιά ήταν;

—Μη με ρωτάς, δεν μπορώ να σου τό πω... Έκαμε με την απελπισία στην ψυχή η Μαγαδαληνή.

Η Λευκή τότε έτρεξε κοντά της και πέφτοντας στα γόνατα, άρχισε να την παρακαλεί:

—Μαγαδαληνή, σε αγαπώ σαν μητέρα μου και αν είναι αλήθεια ότι και σ' μ' αγαπάς, μη με βασανίζεις άλλο! Πές μου το όνομα της αληθινής μου μητέρας! Δεν βλέπεις, λοιπόν, πόσο υποφέρω; Πρέπει να ξέρω...

—Ίσως κι' εκείνη να είναι δυστυχισμένη αυτή τη στιγμή σαν κι' έμένα, ίσως κι' αυτή να υποφέρει. Πές μου, λοιπόν, ποιά είναι, που βρίσκεται, να τρέξω κοντά της, να πέσω στην άγκαλιά της. Γιατί μου στερείς αυτή την χαρά; Γιατί μου παίρνεις την μητέρα μου;

Η Μαγαδαληνή έσκυψε το κεφάλι χωρίς να άπαντήσει.

—Σκύβεις το κεφάλι σου; Άποφεύγεις να με κυττάξεις; Σιωπάς; Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!... Μήπως, το όνομα που άρνείσαι να μου φανερώσης, πρόκειται να μου δώση ακόμη μεγαλύτερη ντροπή;...

—Σώπα! Σώπα, Λευκή! Έκανε η Μαγαδαληνή, άνασπώνοντας την νεαρά κόρη. Δεν σημαίνει διόλου αυτό το πράγμα η σιωπή μου.

—Τότε, τί άλλο σημαίνει;

Η Μαγαδαληνή σώπασε για λίγες στιγμές. Μιά φοβερή πάλη γινόταν μέσα της. Τέλος, πήρε την απόφασή της. Σήκωσε το κεφάλι της με το θάρρος που της έδιδε η συναίσθηση της εκπληρώσεως του καθήκοντος, ενός καθήκοντος Ιερού, και είπε:

—Λευκή, ώρκίσθηκα να μη φανερώσω το όνομα της μητέρας σου!

—Και σε μένα ακόμη;

—Ίδιως σε σένα!

—Ω! Μά είναι φρικτό αυτό... Έν τούτοις, Μαγαδαληνή, όταν ξδινες τον όρκο σου εκείνο, εγώ ήμουν ένα βρέφος, δεν είχες μπροστά σου την δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα που βλέπεις τώρα, δεν μπορούσες τότε να φαντασθής ότι θα έρχότανε μιά μέρα που θα μ' έβλεπες βυθισμένη σε τόση απελπισία!...

—Ακριβώς, Λευκή, η σημερινή σου δυστυχία άποτελεί ένα λόγο ακόμη για να κρατήσω τον όρκο μου. Δεν θέλω να γίνης περισσότερο δυστυχισμένη, παρ' ό,τι φαντάζεσαι ότι είσαι!...

—Ωστε, Μαγαδαληνή, άρνείσαι;

—Ωρκίσθηκα!...

—Ζή, λοιπόν, η μητέρα μου, για να φοβόσαι τόσο πολύ μην την γνωρίσω;

—Ναί, ζή.

—Και θα είναι, χωρίς άλλο, ευτυχισμένη...

—Αυτό είναι ζήτημα μεταξύ αυτής και της συνειδήσεώς της...

—Είναι παντρεμένη;

Η Μαγαδαληνή δεν άπάντησε.

—Έχει κι' άλλα παιδιά;

Η Μαγαδαληνή και πάλι έσιώπησε.

—Και αυτά, λοιπόν, δεν μπορώ να τό μάθω; φώναξε η Λευκή.

—Κόρη μου, άποκρίθηκε γλυκά η Μαγαδαληνή, ξέρεις ό,τι έπρεπε να ξέρης, μη ζητάς περισσότερα...

—Ω! Είναι φοβερό!... Πόσο συχαίνομαι αυτή την στιγμή την ζωή μου!...

Η Μαγαδαληνή έσφιξε την νέα επάνω στο γεροντικό στήθος της και είπε:

—Και όμως, Λευκή μου, δεν έχεις το δικαίωμα να τό λες αυτό. Σού τό λέω αυτό, εγώ, που ξέρω την ζωή σου, και ξέρω και την ζωή εκείνης. Λοιπόν, πιστέψέ με, και μάρτυς μου ό Θεός που μάς άκούει, αν ήτανε να διαλέξω μεταξύ της δικής σου θέσεως και της δικής της, δεν θάθελα ποτέ να μουν στη θέση της. Κλαίς, έσύ, υποφέρεις, αλλά δεν έχεις τίποτε να μεμψήδης στον έαυτό σου και μπορείς να βλέπης τον έαυτό σου και τους άλλους, χωρίς φόβο, χωρίς τύψη καμιά!...

Η Λευκή έμεινε για μιά στιγμή άκίνητη.

Έπειτα σήκωσε το κεφάλι.

Στό πρόσωπό της δεν φαινόταν πια τα ίχνη των δακρύων.

—Εύχαριστώ, Μαγαδαληνή, είπε. Μολονότι η έμμονή σου στον όρκο που έδωκες με βασανίζει, έν τούτοις άναγνωρίζω ότι έχεις δίκιο. Πρέπει να σεβασθώ τον όρκο σου. Ξέρω τώρα πού είσαι το καθήκόν μου!

Και με τό λόγια αυτά, στράφηκε πρὸς την πόρτα.

—Φεύγεις; ρώτησε η Μαγαδαληνή.

—Ναί.

—Μην άπελπίζεσαι, Λευκή, και μην άπελπίσης εκείνους που αγαπάς. Είσαι νέα, έχεις ευγενική καρδιά, είσαι όμορφη. Η σημερινή σου δυστυχία, όπως την λες έσύ, δεν πρέπει ποτέ να σε κόνη να στερηθής την χαρά που σού αξίζει.

Εκείνοι που σε συνεπάθησαν, δεν πρέπει να σε χάσουν.

—Δεν ξέρω τί θα άποφασίσουν αυτοί, άποκρίθηκε η Λευκή, ξέρω μόνον τό τί άποφάσισα εγώ. Αντίο, Μαγαδαληνή.

—Πού πας;

—Στον τάφο της Καs

Βερτιέ... Θέλω νά προσευχηθώ,

—Θέλεις νάρθω μαζί σου;

—Αν έπιμένης, θέλω...

—Πώς μιλάς έτσι, Λευκή; Μήπως είσαι θυμωμένη μαζί μου; Μήπως δεν μ' αγαπάς πιά;

Η όρφανή δίστασε για μιά στιγμή και κατόπιν, πέφτοντας στην άγκαλιά της γραίας γυναίκας, ψιθύρισε:

—Συχώρεσέ με, υποφέρω τόσο πολύ! Αυτό με κάνει κάποτε σκληρή και άδικη. Ναί, σ' αγαπώ πάντοτε, και σε εύχαριστώ για όσα έκανες για μένα.

Λίγα λεπτά πύ ύστερα, οι δυο γυναίκες ήταν τό κοιμητήριο του Βουαλερουά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Ήταν ακόμη νωρίς, όταν η Λευκή επέστρεψε στο μέγαρο του Λιεβέρ.

Τό πρώτο πρόσωπο που συνήντησε στο σπίτι του γιατρού ήταν η γυναίκα του, η Ίνές. Τό γεγονός αυτό ήταν, ήδη, άρκετή ένίσχυση για την Λευκή. Δεν θάθελε με κανένα τρόπο να συναντήση τη στιγμή αυτή τον Άδριανό. Μπροστά του θάχανε όλο της τό θάρρος.

Η Κα Λιεβέρ, μόλις την είδε, έ-

— Πές μου, λοιπόν, ποιά είναι, που βρίσκεται, να τρέξω κοντά της;

ρεξε κοντά της με ζωηρότητα.

—Λευκή, ηλθες;...

—Ναί. Έκαμα τὸ καθήκόν μου καὶ τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου πὶδ ἥσυχο...

—Θά εἶδες, βέβαια, καὶ τὴν Μαγδαληνή;

—Ναί, τὴν εἶδα...

—Καί... τὴς εἶπες...

—Τὴς εἶπα... ἀποκρίθηκε ἡ Λευκή, λείνοντας τὰ μάτια.

Ἡ Κα Λιεθέρ σάπασε γιὰ λίγο, σὰν νὰ περίμενε περισσότερα, βλέποντας, ὅμως, ὅτι ἡ νέα δὲν πρόσθεσε τίποτε ἄλλο, ἐξηκολούθησε:

—Θά ἀπόρησε, βέβαια, καὶ θά εὐαριστήθηκε πολὺ.

—Ναί, πολὺ... εἶπε διφορούμενα ἡ Λευκή.

Ἡ εἰσοδος τῆς Ἰουλιέττας, διέκοψε τὴν ὀχι εὐχάριστη αὐτὴ συνομιλία μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν.

—Μπράβο σου, Λευκή! φώναξε ἡ Ἰουλιέττα, τρέχοντας πρὸς τὴν νέα.

Ἡ νέα μὴδ' ἀνέκρινε. Ἐφυγε, ὡς νὰ μὴ πῆς τίποτε!... Τί κακὴ τοῦ εἶσαι!...

Καὶ λέγοντας αὐτά, τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

Ἦταν πολὺ πρωτὶ, εἶπε χαμογεώντας μετ' ἐπιμονῆς ἡ Λευκή, καὶ δὲν θέλησα νὰ σὲ ἀνησυχήσω.

—Πολὺ ἄσχημα ἔκανες. Ἄν τὸ ξανακάνης θά σοὶ κακιώσω...

—Σοὺ ζητῶ συγγνώμην, Ἰουλιέττα...

—Ἐσο συγκεχωρημένη!... ἔκανε μετ' ἐπιμονῆς ὁ ἄνθρωπος.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... ἔβλεπε, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἄνδρα.

—Ἄς εἶναι. Πῶς πέρασες στὸ ταξίδι σου; Εὐχαριστήθηκες;

—Δὲν πῆγα γιὰ ἀναψυχή, Ἰουλιέττα, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἐπ' αὐτὸν ὅτι...

τὴν σκάλα πρὸς τὸ δωμάτιό της, δὲς μου τὸ θάρρος πού μου χρειαζόταν!

—Καί, ἔχει ἡ Λευκή, μαμά. Ἐλεγε τὴν ἴδια ὥρα στὴν Ἰνὲς ἡ Ἰουλιέττα.

—Τί θέλεις νάχη, κόρη μου; Εἶναι ἀπὸ τίς συγκινήσεις πού ἐδοκίμασε ἀπὸ χθές, εἶπε ἡ Ἰνὲς καὶ βιάστηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, σὰν νὰ φοβόταν νὰ μείνῃ περισσότερο μόνη μετ' αὐτήν.

Μισή ὥρα ἀργότερα, ἡ Λευκή ἐμπαινε στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόταν ὁ Ἀδριανός.

—Ἐπὶ τέλους, Λευκή μου! φώναξε μετ' ἐπιμονῆς ὁ νέος, τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος της. Σ' ἔχασα σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νόμισα ὅτι σὲ ἔχασα μὴνεις!... Κι' ἤθελα τόσο νὰ σὲ ἴδω.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ἡ Λευκή. Πρέπει νὰ μιλήσωμε, Ἀδριανέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΙ

Εἶχε ἔλθει, λοιπόν, ἡ φοβερὴ στιγμή πού τόσο ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ἡ Λευκή.

Θὰ μιλοῦσε τώρα σ' ἐκείνον πού ἀγαποῦσε, καὶ πού τὴν λάτρευε κι' αὐτός, γιὰ κάτι πού οὔτε καν τὸ ὑποπτεύετο. Πῶς θὰ τῷ παῖρνε ἀραγε τὸ πρᾶγμα; Τί θὰ τῆς ἔλεγε ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν πού θὰ τῆς ἔκανε;

Ἡ ἀπάντησή του θὰ ἦταν ζωὴ ἢ θάνατος γιὰ τὴν Λευκή;

Ὁ νέος πῆρε τὰ χέρια της νέας καὶ κυττάζοντας τὴν τρομαγμένην, ἀπὸ τὸ πρόσωπο:

—Ἀλλὰ τί ἔχεις, Λευκή; Εἶσαι χλωμὴ καὶ τὰ χέρια σου τρέμουν...

—Πραγματικά, δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλὰ, ψιθύρισε ἡ Λευκή.

—Ἰσως νᾶναι ἀπὸ τὸν πρωτὶν σου περίπατο. Μοῦ εἶπε ἡ μαμά γιὰ τὴν ἐκδρομὴ σου στὸ Βουαλερουά.

—Ναί, εἶχα ἀνάγκη νὰ προσευχηθῶ σὲ κάποιον τάφο... Ἐπειτα, ἦθελα νὰ ρωτήσω καὶ γιὰ κάτι τὴν Μαγδαληνή.

—Κι' ἐγὼ, ὅμως, δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου, εἶπε ὁ Ἀδριανός. Ἀσχολήθηκα ὅλη τὴν ἡμέρα μετ' αὐτὴν καὶ τὴν νέα μας ζωὴ...

Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴν Λευκή, τὴν ἔσφιξε ἀπαλὰ στὸ στήθος του.

Ἡ νέα, ὅμως, τὸν ἀπόησε ἐλαφρά.

—Ἀκουσε, Ἀδριανέ, τοῦ ψιθύρισε, δὲν εἶναι καμμιά ἀνάγκη νὰ βιάζομαστε τόσο.

Ὁ Ἀδριανός τὴν κύτταξε κατὰ πλῆκτος:

—Τί ἐννοεῖς; ρώτησε.

Ἡ Λευκή μετάνοιωσε γιὰ τὸν λόγο πού εἶπε, ἀλλὰ ἦταν πιά ἀργά γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Συγκέντρωσε λοιπὸν ὅλες τὰς δυνάμεις καὶ εἶπε ἀποφασιστικά:

—Ἀδριανέ, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!...

—Δὲν μπορεῖ; Τί σημαίνει αὐτό; Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά;

—Ὁ, ἔκανε ἡ Λευκή, ὑψώνοντας ἐπάνω του τὰ ὠραία της μάτια.

—Τότε... Τί τρέχει, λοιπόν; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ;... Ἡ ψυχρότης;... Ἡ μελαγχολία;... Τί ἔχεις ἀπὸ χθές, ὥστε νὰ μοῦ μιλάς σήμερα ἔτσι;

—Ἀδριανέ, ἀπήντησε ἡ Λευκή,

πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς θάρρος καὶ δύναμη, ἀκόμη καὶ σὲ πῶς ἀπρόοπτες δυστυχίες τῆς ζωῆς του ὅσο δὲ πῶς μεγάλα εἶναι τὰ ἀτυχήματα πού μᾶς βρίσκουν, τόσο μεγαλύτερο θάρρος χρειαζέται. Πρέπει, λοιπόν, καὶ σὺ ν' ἀντιμετωπίσῃς τὴν κατάστασιν μετ' ἐπιμονῆς καὶ θάρρους. Σοὺ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ γάμος μας δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Σοὺ δίνω, λοιπόν, πίσω τὸν λόγο μου καὶ σὲ ἀποχαιρετῶ... γιὰ πάντα!...

Ὁ νέος ἀκούγε μετ' ἐπιμονῆς τὰς λέξεις αὐτὰς ἀνομιγνύμενα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε.

—Μὰ εἶναι ἀπίστευτο αὐτό!... φώναξε. Σοβαρά, λοιπόν, λές ὅτι θὰ φύγῃς; Ἀλλὰ γιατί; Τί συμβαίνει, λοιπόν;...

Ἡ Λευκή ἐκλείσε τὰ μάτια της χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ἀδριανός ἀρπάξε τότε τὰ χέρια της καὶ ἐξηκολούθησε:

—Πές μου, λοιπόν, Λευκή. Πές μου τί τρέχει; Μιλήσέ μου! Γιατὶ με βαρύνεις; Δὲν βλέπεις πόσο ὑποφέρω;

—Πίστατέ με, Ἀδριανέ, ψιθύρισε ἡ νεαρὴ κόρη, ὅτι ἐγὼ ὑποφέρω περισσότερο ἀπὸ σένα...

—Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ μοῦ ἐξηγηθῇς.

—Δὲν μπορῶ...

—Λευκή. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω!... φώναξε ἔξαλλος ὁ Ἀδριανός, καθὼς ἔτρεμε δόλοκληρος.

Ἡ Λευκή ὅμως σιωποῦσε ἀκίνητη.

—Καὶ ὅμως, Λευκή, ἄρχισε τώρα νὰ παρακαλῇ ὁ Ἀδριανός, ἂν δὲν λυπᾶσαι τὸν ἑαυτό σου, λυπᾶσαι ἐμένα! Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ ἐκείνον στὸν ὁποῖο χάρισε τὴν ζωὴν, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ τοῦ λέγῃ καὶ τὴν αἰτία.

Ὁ χειρότερος κακοῦργος ἂν ἦμουν, δὲν θὰ με κατεδίκάζες, ἂν δὲν μοῦ ἔλεγε προηγουμένως γιατί με καταδικάζεις καὶ ἂν δὲν ἀκούγες τὴν ἀπολογία μου...

—Ἀδριανέ, ἀγαπημένε μου, ψιθύρισε ἡ Λευκή, καὶ ἐγὼ σὲ θερμὰ παρακαλῶ, λυπᾶσαι με καὶ μὴν ἐπιμένῃς. Μὴ με ἀναγκάζῃς νὰ πῶ κάτι πού δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξέρω οὔτε κι' ἐγὼ ἡ ἴδια...

—Εἶναι, λοιπόν, τόσο τρομερὸ αὐτὸ πού μοῦ κρύβεις;

—Ναί... ναί, πολὺ...

—Ἄ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Ἀδριανός μετ' ἐπιμονῆς πού ἔλαμπαν ἀπὸ θυμό. Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω!...

Τί καταλαβαίνει, λοιπόν; Τί φαντάζεσαι; ἔκανε ἡ Λευκή, κυττάζοντας τὸν μετ' ἐπιμονῆς κατὰ πλῆκτος.

—Φαντάζομαι αὐτὸ πού θάπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή: ὅτι δὲν θέλεις νὰ γίνῃς γυναικὴ μου, γιατί δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. Καὶ ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷς, σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλον!...

—Ἐγὼ!... ἔκανε κατὰ πλῆκτος ἡ Λευκή.

—Ναί, ἐσύ, ἐσύ, Λευκή! Ὁ, εἶναι τρομερό... Τρομερό!... Τόσο, λοιπόν, ἀκαρπύει εἶσαι;... Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα!...

Ἡ Λευκή κύτταξε τὸν νέο τρομαγμένην.

—Ἀδριανέ, φώναξε, τί φαντάζεσαι, λοιπόν;

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΝΕΑ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο

"Αδικο κατηγοροῦν τοὺς ἀστέρας"

Λέγει ἡ Κόνστανς Μπέννεντ

καμμία πόλις τοῦ κόσμου δὲν ἔχει κατηγορηθῇ τόσο ὅσο τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ χαριτωμένη στὰρ Κόνστανς Μπέννεντ, ἀναλαμβάνει μετ' ἐπιμονῆς τὸν λόγον τοῦ καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς ὁδοῦ... συκοφαντικῆς πρῶτης τοῦ σινεμά.

Ἄρρω πὼς κανένα μέρος τῆς ὑφελίου δὲν ἔχει κριθῇ τόσο αὐστηρὰ ὅσο τὸ Χόλλυγουντ. Καὶ τί δὲν τοῦ ἔχουν σῶρι τοῦ ταλαίρου!... Τὸ εἶπαν αἱ πῶς παρδαλὴ πόλις τοῦ κόσμου, τὸ εἶπαν αἱ πόλεις τῆς ἀμαρτίας, τὸ ἀπεκάλεσαν ἀσελ-λοκουμε τοῦ πλούτου, τὸ εἶπαν ἀ-κόμη ἀνεώτερα Σόδομα καὶ Γόμορρα. Σὲ μερικὰς ἐφημερίδας ἐδημοσιεύθη-καν περιγραφὲς παραξένων καὶ αὐ-τότοπων ὀργιστικῶν ἐορτῶν, πού ἔ-χουν δώσει οἱ διάφοροι ἀστέρες στὰ σπίτια των, πού περιγράφοντο, πε-ρίπου, ὡς ἄντρες πάσης κραιπλῆς καὶ ἀκολασίας.

Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ γραφόμε-να τῶν ἰδίων ἐφημερίδων, οἱ στὰρ περνοῦν τὸν καιρὸ τους περίπου ὡς ἔξῃς:

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ στούντιο, συν-

κεντρώνονται σ' ἓνα μπάρ τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι εἶναι ἐπενδεδυ-μένοι μετ' ἐπιμονῆς τῆς Καρράρας καὶ στὸ ὁποῖο γορῶνται φορῶν-τας σόρτες καὶ κολυμβοῦν στὴν πι-σίνα τοῦ φορῶντος γουναρὶ καὶ ἀ-πὸ ἐρμύνα. Κατόπι πίνουσι ἀτε-λείωτα κοκταίηλς μιλώντας γιὰ τὰ τελευταῖα σκάνδαλα τοῦ κι-νηματογράφου, καὶ ἐπιστρέφουσι τὴν μικρὰς ὥρας τῶρα στὸ με-θῶσι σπῖτι τους... ἡ κάπου ἄλ-λου. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἴδια ἱ-στορία στὰ ἴδια ὑπᾶτο ἡ σὺ σπῖ-τι καμμίας ὁμορφῆς θεντέας πού ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πιετὸ γορῶσι γυνὴν μπροστὰ τοῦς καλεσμένους τῆς, ζητώντας νὰ τὴν ἀνακηρύξουν «μὴς Χόλλυ-γουντ». Ἐπακολουθοῦν συδαι-ρητικὰ ὁδοὶ πού κρατοῦν ὡς τὸ πρῶτ' ἡ ἄλλης μέρας!

Ἰσχυρίσθησαν ἀκόμη ὅτι ὁ-λοὶ στὸ Χόλλυγουντ ἐξοδεύουν τρελλὰ, ὅτι συζυγικὴ πίστις δὲν ὑπάρχει, οὔτε ὀνιγνέσια, οὔτε κανενὸς εἶδους ἠθικῆς.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀνα-γνώσται μοῦ νὰ τοὺς διαβεβαιώ-σω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύ-θια. Οἱ καλλιτέχναι τοῦ κινη-ματογράφου δὲν διασκεδάζουσι στὸ Χόλλυγουντ περισσότερον ἀ-πὸ ὅτι διασκεδάζει ὅλος ὁ ἄλ-λος κόσμος στὸ Χόλλυγουντ, ὅ-ταν ἔχη τὰ μέσα. Τὰ περὶ ἀνυ-παρκτοῦ συζυγικοῦ βίου εἶναι ἐ-πίσης παραμύθια. Ὅταν δύο «ἀστέρες» ταιριάζουν, εἶναι τὸ πῶς ἀγαπημένον καὶ ἀχώριστον ἀνδρόγυνον τοῦ κόσμου. Ἐκδί-δονται βέβαια διαζύγια στὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ τόσο δύσκο-λα, ὥστε ὅσοι διαζύγια νὰ χω-ρίσουν, καταγγέλλουσι τὴν θου-λικὴν πιά γιὰ ὅλη τὴν Ἀμε-ρικὴν διαζυγιοῦπολη, τὸ Ρένο.

Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ διαζύγια στὸ Χόλλυγουντ τὰ προκα-λεῖ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη.

Ἄν ὑπάρχῃ κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὸ Χόλλυγουντ, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπλότης του, ὁ ἀπαισιόμορφος του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔχει τὸν λόγον του καὶ δὲν εἶναι διόλου ἐκκεντρικότης.

Σὰς δίνω ἓνα παράδειγμα.

Ὁ δῆμος τοῦ Χόλλυγουντ ἐκτείνε-ται εἰς μῆκος ἑξήντα περίπου γίλιο-μέτρων. Σαδβαίνει, λοιπόν, σπινά, νὰ εἶναι κανεὶς τὴν ἴδια μέρα στὴν Πα-σαδένα γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἓνα ἐνδιαφέρον ἀνταθλόν τένις καὶ γὰ ἔχη καὶ μιὰ πρόσκλησιν σὲ ὑποδοχὴ στὴν Σάντα Μόνικα. Ἄν λάβετε ὑπόψιν—ὅσοι δὲν ξέρετε τὸ Χόλλυγουντ—ὅτι τὸ ἓνα μέρος εἶναι ἀκριβὲς—στοὺς ἀντιπῶδες τοῦ ἄλλου, θὰ κρί-νατε ἂν ἔχη κανεὶς ὅλο τὸν ἀπαιτού-μενον καιρὸ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τένις μετ' ἐπιμονῆς σπῖτι καὶ κατόπι νὰ παραστῇ στὴν δεξιὴν φορῶν-τας τὸ σῶμα ἢ τὴν τουαλέτταν του!

Ἐκτὸς ἂν εἶναι κανεὶς, νεώτερος Φρέγκολι καὶ ἀλλάξῃ κοστοῦνι μέ-σα στὸ αὐτοκίνητό του!...

Ἔτσι, δηλ. στὴν πρώτη περίπτωση οἱ ἐξῆς κατὰ πλῆκτος ἐλέγουσι

δεξιότητες τὰ φράκα νὰ συμφῶν-ται μετ' ἐπιμονῆς σπῖτι καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἀκούη!...

Ἄλλ' αὐτὸ ἔς εἶναι ἡ πῶς μεγάλη ἀμαρτία μας!...

ΚΟΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΝΕΤ

Κορίτσια... νίναντες!

Ἡ σημερινὴ τάση τῶν κοριτσι-ῶν πρὸς τὸ ὕψος συνεχισθῇ, λέ-γει ὁ περιφημὸς κινηματογραφι-κὸς παραγωγὸς Μάξ Φάκτορ, θὰ κα-ταντήσῃ τὸ κορίτσι τοῦ 1950 νὰ ἔχη ὕψος 1.80! Ὁ Φάκτορ κρίνει ἀπὸ τὰ κορίτσια πού παρουσιάζονται στὰ στούντιο πρὸς... ἀστεροποίηση.

Στὰ 1929 τὰ κορίτσια αὐτὰ εἶχαν ὕψος 1 μ. 62.

Στὰ 1934 τὸ ὕψος των ἔφθανε τὸ 1. μ. 64.

Καὶ σήμερα φθάνει τὸ 1. μ. 70.

Ἄν αὐτὸ ἐξακολουθήσῃ, ὁ ἀντιπρο-σωπευτικὸς τύπος τῶν κοριτσιῶν τοῦ 1950, θὰ εἴη ὕψος 1 μ. 80'.

Μιὰ σταδιοδρομία σὲ δολάρια

Ἄν θέλαμε νὰ ἔχουμε τὴν σταδιο-δρομίαν τῆς γοητευτικῆς Τζόαν Κρά-ουφορντ σὲ δολάρια, δηλ. σὲ ἐπαγ-γέλματα καὶ ἐβδομα

BILNA,

ή πόλις όπου αναπαύεται ή καρδιά του Πιλσουδσκι

ΒΙΛΝΑ ή Βίλνο, κατά τους Πολωνούς, ή Βίλνους, κατά τους Λιθουανούς.

Είναι ή πόλις που δοκίμασε τις πιο μεγάλες συγκινήσεις τον τελευταίο αυτό καιρό, αφού σ'ε διάστημα λίγων μόνον μηνών γνώρισε τρεις κυριάρχους.

Είναι γνωστά τὰ γεγονότα.

Πολωνική πόλις από τις πιο ανθηρές, κατελήφθη από τους Ρώσους, όταν αυτοί επενέβησαν στα πολωνο-γερμανικά, και παρεχωρήθη τελειοτάτα από αυτούς τους Λιθουανούς, που την διεκδικούσαν από τὰ παλαιά χρόνια, εις αντάλλαγμα ωρισμένων παραχωρήσεων των Λιθουανών προς τους Ρώσους.

Η τελευταία αυτή περιπέτεια της Βίλνας, επλήγωσε διπλά τους Πολωνούς, για τους οποίους ή πόλις αυτή ήταν ή εθνική τους πανεπιστημιο-πόλις, ένα είδος 'Αιδελέργης και το σπουδαιότερο, γιατί αναπαύεται σ' αυτήν μέσα στη λήκυθό της, ή καρδιά ενός μεγάλου τέκνου της Πολωνίας, του στρατάρχου Πιλσουδσκι.

—□□—

Προτού, όμως, έναποτεθεί εκεί δίπλα στον τάφο της μητέρας του, ή καρδιά του Πιλσουδσκι, ή Βίλνα ήταν ήδη φημισμένη για το αρχαιότατο Πανεπιστήμιό της.

Έχει ιδρυθεί από τον 16ο αιώνα από ένα Πολωνό βασιλέα, και έχει εξελιχθεί σ' ένα εθνικό όρμητήριο για τους Πολωνούς, των οποίων τα παιδιά μαζί με την κλασική και άλλη μόρφωση που έπαιρναν σ' αυτό, άκουγαν και τὰ πατριωτικά κηρύγματα που κρυφά διωργανώνοντο εκεί μέσα κατά της τσαρικής κυριαρχίας.

Έτσι, σιγά-σιγά, το Πανεπιστήμιο της Βίλνας και ολόκληρη ή πόλις μετεβλήθησαν σ'ε κέντρο της έ-

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο άνθρωπος που πουλιέται, όσο λίγα κι' αν του δώσουν, πληρώνεται πάντα περισσότερο από ό,τι αξίζει.

ΒΟΒΕΝΑΡΓΚ

Η ψυχική πτώχεια είναι χειρότερη από την ύλη.

Κα ΝΤΕ ΛΑΜΠΕΡ

Ένας ελεύθερος άνθρωπος μπορεί καμιά φορά να γίνει αλχμάλωτος, σκλάβος όμως ποτέ.

ΑΜΥΟ

Δεν άρκεί να είναι κανείς δυνατός, πρέπει νάναι και δίκαιος.

Α. ΣΙΝΚΛΑΙΡ

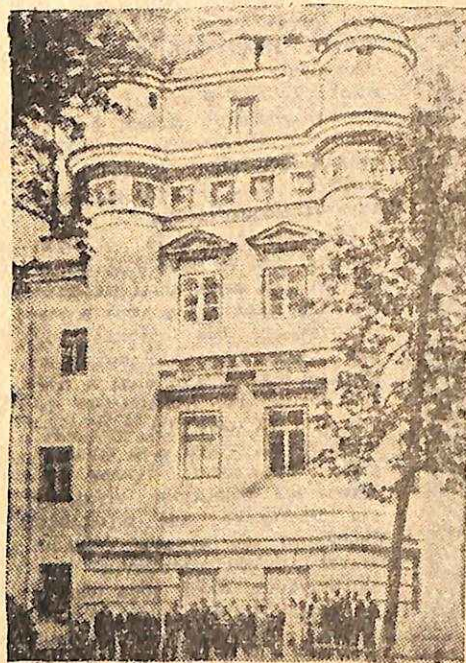
Ο τεμπέλης είναι άδελφός του ζητιά-νου.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΜΑΡΟΙΜΙΑ

παναστατικής κινήσεως των Πολωνών.

Στο Πανεπιστήμιο αυτό έσπούδα-σε και έφανατίσθη εθνικώς, ο μεγάλος Πολωνός ποιητής και πατριώτης, 'Αδάμ Μικιέβιτς, ο οποίος εξόριστος κατέφυγε αργότερα στην Κωνσταντινούπολη, όπου και πέθανε.

Η τσαρική, όμως, αστυνομία, άγρυπνούσε και ύστερ' από λίγο καιρό, το Πανεπιστήμιο της Βίλνας έ-

Το Πανεπιστήμιον της Βίλνας.

κλειε, κατά διαταγήν του Αυτοκράτορος της Ρωσίας.

—□□—

Η επίσημη Λιθουανική αξίωση επί της Βίλνας, χρονολογείται από τον 'Οκτώβριον του 1920. Οι Λιθουανοί, που είχαν ήδη γνωρίσει την ανεξαρτησία, χάρις στην ειρήνη που επέβαλαν οι Σύμμαχοι στους τότε ήττημένους, επωφθαλμιούσαν την Βίλνα, ως την μεγάλη μητρόπολη της χώρας των. Την θεωρούσαν ως τη μη-μα ανάσπαστον του νεαρού κράτους των, επικαλούμενοι το γεγονός ότι από του 14ου μέχρι του 17ου αιώ-νος, ή πόλις αποτελούσε μέρος του Πολωνολιθουανικού κράτους που ύ-πηρχε τότε.

Οι Πολωνοί, όμως, δεν έννοοι-σαν να την άφισουν, για τους Ιστορικούς και εθνικούς λόγους τους οποίους άναφέραμε ήδη. Το ισχυρότερο δέ επι-χείρημά τους ήταν, μετά τον θάνατο του Πιλσουδσκι, το ότι στην πόλη αυτή υπήρχε ή καρδιά του μεγάλου εκείνου τέκνου της Πολωνίας, του ό-ποιου ή οικογένεια ήταν από την Βίλνα.

Και πράγματι, ή πόλις αυτή, ή

όποια αριθμεί σήμερα διακόσιες χι-λιάδες κατοίκων και κατοικείται κα-τά το πλείστον από Πολωνούς, έν-ω οι Ρώσοι και οι Λιθουανοί δεν άπο-τελούν παρά μιά άσήμαντο μάλλον μειοψηφία, υπήρξε ή κοιτίς των με-γάλων πατριωτών Πιλσουδσκι, των οποίων τελευταίος δράσας άπόγονος υπήρξε ο στρατάρχης και κατόπιν πρώτος Πρόεδρος της Πολωνικής δημοκρατίας.

—□□—

Έν τούτοις, παρ' όλα αυτά, ή Βίλ-να, ή ή Βίλνο των Πολωνών έγινε έ-δω και λίγες μέρες ή Βίλνους των Λιθουανών. Έτσι το εθνικό όνειρο των τελευταίων αυτόν έπραγματο-ποιήθη, έν-ω, αντίθετως, φούσκωσε ά-κόμη περισσότερο ο πόνος των Πο-λωνών μέσα στή στήθη των.

Υπάρχουν βέβαια αί υποσχέσεις των προστάτων και συμμάχων τους να τους κάνουν να έλπιζουν στην άναθίωση της εθνικής των άνεξαρ-τησίας, στην άποκατάσταση δηλαδή της χώρας των ως κράτους, αλλά ύ-πάρχει και ή σπουδαία περιπλοκή της ρωσικής άναμίξεως στην ύπό-θεση. Αν την Βίλνα την κατελάμβα-ναν άσθαιρέτως οι Λιθουανοί, έπω-φελούμενοι της καταστάσεως δεν θά υπήρχε ζήτημα για τους Πολω-νούς, την πόλη, όμως, την παρέδω-σαν στους Λιθουανούς οι Ρώσοι που την είχαν καταλάβει προηγουμένως και όπως έδωκαν να καταλάβουν οι Σύμμαχοι στους Πολωνούς, δεν θά ήτο δυνατόν να κηρυχθεί ο πόλεμος και κατά της Ρωσίας για την άνα-κατάληψη των έδαφών που πήραν οι Ρώσοι από τους Πολωνούς.

Κατά πάσαν πιθανότητα, λοιπόν, ή Βίλνα θά μείνη στους Λιθουανούς, έκτός αν αυτοί την παραχωρήσουν μόνοι των στους Πολωνούς. Πρώμα επί του παρόντος πολύ άπιθανον.

ΣΚΙΨΕΙΣ

Τίποτε δεν είναι πιο επικίνδυνο από ένα άνθρωπο κακό που περνά για καλός.

ΒΟΚΑΚΙΟΣ

Ο θάνατος μάς απογυμνώνει από τὰ άγαθά μας και μάς ντύνει με τὰς πρά-ξεις μας.

Ζ. ΠΤΙ-ΣΕΝ

Δυνατός είναι εκείνος που κατορθώνει να νικήση πρώτα-πρώτα τον έαυτό του.

ΜΩΑΜΕΘ

Η ζωή ποέπει να έγη και αυτή το ρεύμα της. Το νερό που δεν τρέχει σα-πίζει.

ΛΑΜΑΡΙΝΟΣ

Τίποτε το έξαιρετικό δεν γίνεται με την βία.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ

Κι' όταν εκείνος έφυγε...

Αισθηματικό διήγημα
της 'Υβόννης Λαρτουά

ΕΪΧΕ άρχισει νά σουρπώνη, Κι' ο 'Υβ, αφού διέσχισε την Πλατεία των 'Οπλων, έφθασε στην Αύλη των Μαρμάρων, όπου είχε ραντεβού με την 'Αννι.

Έφθασε πρώτος. Και για να τον δει άμέσως ή 'Αννι, μόλις θάρχόταν, κάθησε στη βάση του αγάλματος του Αίόλου. Το ίδιο βράδυ, τὰ μεσά-νυχτα άκριβώς, θά έφευγε για το Μέτωπο. Και γι' αυτό παρεκάλεσε την αγαπημένη του να του άφιερώ-ση το τελευταίο αυτό άπογνεύμα. Η 'Αννι, όμως, είχε να κάνει προηγου-μένως μιάν έπίσκεψη σ'ε μιά εξαδέλ-φη της. Μιάν έπίσκεψη που την έκα-νε μιά φορά τον χρόνο και που έτυ-χε να συμπέσει εκείνη άκριβώς τη μέρα. Θά μπορούσε βέβαια να την άναβάλει αν τόθελε, αλλά δεν τό-κανε, γιατί δεν της άρεσε ν' άθετη τις υποσχέσεις της. Έξ άλλου το αί-σθημά της για τον 'Υβ δεν ήταν τέ-τοιο, ώστε να την κάνει ν' άδιαφορή για τις άλλες κοινωνικές υποχρεώ-σεις της. Ο 'Υβ ήταν γι' αυτήν ένας φίλος, ένας σύντροφος και τίποτε πε-ρισσότερο. Την προηγούμενη μέρα, της είχε κάνει μιά πολύωρη έπίσκε-ψη άποχαριετισμού. Και ξαφνικά, την ώρα που σηκώθηκε να φύγη, της είπε: «Αν μπορούσαμε να συναντη-θούμε και αύριο...» «Αύριο θά πάω στις Βερσαλλίες», άπάντησε εκείνη. «Αφήστέ με να σας ξαναδώ...»

Ο 'Υβ είχε νομίζει προς στιγμήν ότι θά μπορούσε να φύγη, χωρίς να της έκμυστηρευθεί τον έρωτά του. Μπροστά στον έπικείμενον όμως, χωριστά, αίσθανθηκε τον έαυτό του άνίκανον να φύγη, χωρίς να της άπο-σπάση μιάν ύπόσχεση, μιάν έλπίδα... Θά δεχότανε να τον περιμένη και να γίνη γυναίκα του, όταν θά γύριζε από το Μέτωπο;

Και κυττάζοντας διαρκώς προς το βάθος της πλατείας, ο 'Υβ άναπο-λούσε τὰ περασμένα και ξανάφερνε στο νοῦ του όλη την Ιστορία της γνωριμίας του με την 'Αννι.

—□□—

Την είχε προσέξει από την πρώτη στιγμή που την είδε. Και πολύ γρή-γορα, έγινε οικογενειακός της φί-λος, χάρις στη στενή φιλία του με τον άντρα της, τον μακαρίτη Φραν-σίς Ιορράνζ. Τί ώραιος άντρας, ο καυμένος ο Φρανσίς. Και τί πρόσχα-ρος χαρακτήρας. Μιά πλευριτίδα, ό-μως, δεν έστειλε πρόωρα στον τάφο και ή 'Αννι έμεινε χήρα στα είκοσι δύο της χρόνια, ύστερ' από συζυγική ζωή δέκα όχτώ μόλις μηνών. Από τη μέρα της χηρείας της, είχαν πε-ράσει τέσσερα χρόνια.

Η 'Αννι τον έίλαψε πολύ τον άν-τρα της. Αν ήξερε, όμως... Γιατί, ο Φρανσίς, μ' όλο που ήταν καλός σύ-ζυγος και αγαπούσε την γυναίκα του, πρόσχε και τις άλλες γυναί-κες. 'Επιπόλαιος, δέ, όπως ήταν, ου-τε φυλαγότανε καν και όλοι οι γνω-στοί του ήξεραν τις άπιστίες του. Πώς ή 'Αννι δεν είχε υποπτευθεί τις έλαφρότητες του συζύγου της; Νά τί έκανε τον 'Υβ νά άπορή. 'Ωστόσο, σεβόμενος τη μνήμη του νεκρού, πο-τέ του δεν έκανε στην 'Αννι ύπαιγι-μό, για τις τρέλλες του μακαρίτη.

Την πρώτη φορά που την είδε ο 'Υβ, μετά τον θάνατο του συζύγου της, έπίεσθη ότι ή αγάπη της για

κες. 'Επιπόλαιος, δέ, όπως ήταν, ου-τε φυλαγότανε καν και όλοι οι γνω-στοί του ήξεραν τις άπιστίες του. Πώς ή 'Αννι δεν είχε υποπτευθεί τις έλαφρότητες του συζύγου της; Νά τί έκανε τον 'Υβ νά άπορή. 'Ωστόσο, σεβόμενος τη μνήμη του νεκρού, πο-τέ του δεν έκανε στην 'Αννι ύπαιγι-μό, για τις τρέλλες του μακαρίτη.

Έτρεξε να του πει ότι κι' αυτή τον αγαπούσε.

τον Φρανσίς εξακολουθούσε να πα-ραμένει άμείωτη. Γι' αυτόν τον λόγο, άπέφυγε να της προσφέρει την αγά-πη του κι' έπεχείρησε ως άγνός φί-λος να της ξαναδώσει τη χαρά της ζωής. Και να τώρα, ύστερ' από άνα-γωνι τεσσάρων έτών, άποφασισμένος να της πει το μεγάλο μυστικό.

—□□—

Επί τέλους, ή 'Αννι έφθασε, ύ-στερ' από καθυστέρηση μισής ώρας. —Νά με συγχωρής, 'Υβ, που άρ-γησα, είπε. Περιμένεις πολλή ώρα;

—Όχι, άπάντησε εκείνος. Μόλις ήρθα κι' έγώ.

Προχώρησαν προς το άγαλμα της 'Αρτέμιδος και μπήκαν σ'ε μιάν άπο-μερη, σκιερή αλλέα.

—'Αννι, ψιθύρισε κάποια στιγμή ο 'Υβ, δεν έχω το κουράγιο να φύγω για το Μέτωπο έτσι...

Στο άκουσμα του έρωτικού αυτού προλόγου, ή 'Αννι σταμάτησε. Και κυττάζοντας τον 'Υβ, του είπε με τό-νο ειρωνικών:

—Τί είπατε; 'Ω! Μην καταστρέφε-τε, σας παρακαλώ, την φιλία μας με άνόητες έκμυστηρεύσεις, που σας τις έμπνέει άσφαλώς το ρωμαντικό αυτό περιβάλλον!

—'Αννι! Με παρεξηγήτε!... Αφή-στέ με να σας μιλήσω!

—Όχι! Όχι! Περιττόν. Δεν θέλω

να σας άκούσω. Δεν σκοπεύω να παντρευτώ, ούτε σας, ούτε κανένα άλλον...

—'Αννι! Είσαθε τόσο νέα. Γιατί παίρνετε τόσο μαύρες αποφάσεις; Είναι καιρός να λησμονήσετε το πα-ρελθόν και να σκεφθήτε μονάχα το μέλλον σας.

—Μή μου μιλάτε για το παρελθόν, φώναξε τότε ή 'Αννι με θυμό. Το παρελθόν αυτό με πνίγει...

Τα λόγια αυτά ή 'Αννι τὰ είπε με άγρια παραφορά. Ο 'Υβ την κύττα-ξε με έκπληξη. Τί έννοούσε; Γιατί την έπνιγε το παρελθόν; Βέβαιος έν πάση περιπτώσει ότι είχε χάσει το παιγνίδι, σκέφθηκε να θέσει τέρμα σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή της ζω-ής του και είπε:

—'Αννι! 'Ας μ'ην παρατείνουμε αυτή τη συζήτηση που φαίνεται ότι σ'ε κουράζει και σ'ε έκνευρίζει. Έξ άλλου είναι ώρα να χωριστούμε. Έχω να κάνω κι' άλλη μιά έπίσκε-ψη στις Βερσαλλίες, πριν φύγω για το Μέτωπο...

Και αφού της έσφιξε το χέρι, τρά-θηξε προς τη λεωφόρο των Εύκαλύ-πτων.

—□□—

Η 'Αννι είδε τον 'Υβ ν' άπομα-κρύνεται μ' ένα βλέμμα σχεδόν σδυ-σμένο. Η σκέψη της είχε σταματή-σει. Μόλις, όμως, ο 'Υβ πλησίασε στη στροφή της λεωφόρου, ένα είδος πανικού κατέλαβε την νεαρά χήρα. Πότε θά τον ξανάβλεπε τον 'Υβ; Γι-ατί άφισε να της φύγη ο μόνος φί-λος που έθέρμαινε την κρύα καρδιά της; Κι' έπειτα, τί άτυχία ήταν αυ-τή, να της έκμυστηρευθεί ο 'Υβ το αίσθημά του αυτήν άκριβώς τη μέ-ρα, λίγα λεπτά μετά την φρικτή ά-ποκάλυψη της άπιστίας του Φραν-σίς;

Γιατί, την ώρα που ή 'Αννι πήγα-νε στο ραντεβού του 'Υβ, ή καρδιά της ήταν ματωμένη από τὰ λόγια που της είχε πει ή εξαδέλφη της. Η τελευταία, μη ξέροντας ότι ή 'Αννι εξακολουθούσε να θεωρή τον μακα-ρίτη πρότυπον πιστού συζύγου, της τ' άπεκάλυψε όλα. Και ή 'Αννι, άη-διασμένη από την άπροσδόκητη αυ-τή αποκάλυψη, είπε πάνω στον θυμό της ότι συχαίνονταν όλους τους άν-δρες.

—'Ολους; Και τον 'Υβ, λοιπόν; Στην άρχή, έτσι νόμισε ή 'Αννι. Κι' άφισε τον φίλο της ν' άπομακρυνθή, χωρίς να έπιχειρήσει να τον έμποδι-ση. Έξαφνα, όμως, καθώς ο 'Υβ πλησίαζε προς την στροφή της λεω-φόρου, ή 'Αννι, είδε με ιταές μέσα στα τριςάθα της καρδιάς της, ότι ο 'Υβ ήταν θρονιασμένος για καλά εκεί μέσα. Και χωρίς να χάσει και-ρό έτρεξε να τον προσβάση, για να του πει ότι κι' αυτή τον αγαπούσε...

ΥΒΟΝΝΗ ΛΑΡΤΟΥΑ

Πολεμική οικονομία

Αγαπητή Δώρα,

Θα ευχαριστώ για το χαριτωμένο γραμματάκι σας. Χαίρομαι ιδιαίτερα, διότι, καθώς μου λέτε οι συμβουλές μου και τα σχέδιά μου στο «Καρνέ της γυναίκας» σας εφάνηκαν χρήσιμες. Σας έδειξα μερικούς τρόπους για να κατασκευάσετε τα παλαιά φορέματά σας και να τα τροποποιήσετε σε καινούργια, διότι όσες δεν ξέρουν την τέχνη αυτή είναι πάντοτε κακοντυμένες και άπεριποίητες. Όσο μεγάλες και αν είναι ο προϋπολογισμός σας για τον ατομικόν σας ρουχισμό, αν δεν φτιάσετε και τα παλαιά σας, δεν θα κατορθώσετε ποτέ να έχετε όσα φορέματα σας χρειάζονται. Άλλωστε εγώ τουλάχιστον θεωρώ διασκέδαση να κατορθώνω να εμφανίζω τα παλαιά μου ως καινούργια. Τα ξυλώνω, τα βάζω, τους αλλάζω σχέδιο και γαρνιτούρες και όταν οι φίλες μου μου λένε «με ύβειαν» για το καινούργιο φόρεμά μου, αισθάνομαι εξαιρετική υπερφάνεια και ικανοποίηση. Άλλωστε στην εποχή που ζούμε μάς δίδουν το παράδειγμα οι γυναίκες των Μεγάλων Κρατών και από παντός οι Γαλλίδες που φημίζονται για την εξαιρετική κομψότητά των και για το πνεύμα της οικονομίας που τις διακρίνει. Τελευταίως σ' ένα από τα καλλίτερα γαλλικά περιοδικά, έσυμβούλευαν

Η ΜΟΔΑ

Παλτά ρεντιγκότες

Θα ένθυμησησθε ασφαλώς τις ρεντιγκότες των πατέρων σας. Ή λέξεις αυτή είναι παρμένη από την γαλλικήν REDINGOTE (Ρεντιγκότ) και οι Γάλλοι την πήραν από την αγγλικήν RIDING COAT (Ράιντινγκ Κότ), ένδυμα ιππασίας. Πάν-

τως έφετος ή παλαιά γραμμή των πατέρων μας είναι εις την ημερησίαν διάταξη. Ή γραμμή αυτή είναι κλασσική και πολύ κολακευτική. Σας παρουσιάζω 3 μοντέλα του είδους τα όποια ελπίζω ότι θα σας άρέσουν.

Σας έχω γράψει κι' άλλοτε ότι το θε λούδο είναι πολύ της μόδας έφετος. Τί βελούδο, λόγω του πλούτου του ύφασματος, ζητεί ελάχιστες γαρνιτούρες. Στοίχεται μόνο που. Τα κουμπιά και οι ριόγκοι γίνονται συνήθως από το ίδιο ύφασμα.

Τα έσώρουχα ακολουθούν κι' αυτά την μόδα. Τα κολλητά φουρίν έχουν εξαφανισθή. Είς την θέση των μάς ήλθαν τὰ κουμπινιζόν φόρμας πρινοές με ραφές που φαρδνάνουν στο κάτω μέρος για να ακολουθήσουν το κλόε της φούστας.

Για όσες δεν έχουν κεντρική θερμανση, οι φόρμες αυτές σε μια ώραία σκέτη φανέλλα είναι πρακτικώτατη.

Το βελούδο είναι πιο κατάλληλο και για τα μικρά παιδιά. Καπελλάκι από το ίδιο ύφασμα του παλτού. Προσέξτε τον κλειστό γιακά που θα προφυλάξη το μισρό από τον πονόλαιμο.

Φόρεμα
άπογευματινό

Το μοντέλο αυτό είναι από κρέπ σά-τέν. Το πάνω μέρος του κορσάζ, το μπροστινό μέρος της φούστας και τὰ μανίκια είναι φτιαγμένα από την άναποδη του ύφασματος δηλ. από το μέρος το μάτ. Οι λοξές λουρίδες του κορσάζ που τελειώνουν σε φούστα είναι κομμένες στο γυαλιστερό μέρος του σατέν.

Μια σε.ρά κουμπιά από σατέν τελειώνει το φόρεμα πίσω.

Μικρά νέα

Σας έχω γράψει κι' άλλοτε ότι το θε λούδο είναι πολύ της μόδας έφετος. Τί βελούδο, λόγω του πλούτου του ύφασματος, ζητεί ελάχιστες γαρνιτούρες. Στοίχεται μόνο που. Τα κουμπιά και οι ριόγκοι γίνονται συνήθως από το ίδιο ύφασμα.

Τα έσώρουχα ακολουθούν κι' αυτά την μόδα. Τα κολλητά φουρίν έχουν εξαφανισθή. Είς την θέση των μάς ήλθαν τὰ κουμπινιζόν φόρμας πρινοές με ραφές που φαρδνάνουν στο κάτω μέρος για να ακολουθήσουν το κλόε της φούστας.

Για όσες δεν έχουν κεντρική θερμανση, οι φόρμες αυτές σε μια ώραία σκέτη φανέλλα είναι πρακτικώτατη.

Το βελούδο είναι πιο κατάλληλο και για τα μικρά παιδιά. Καπελλάκι από το ίδιο ύφασμα του παλτού. Προσέξτε τον κλειστό γιακά που θα προφυλάξη το μισρό από τον πονόλαιμο.

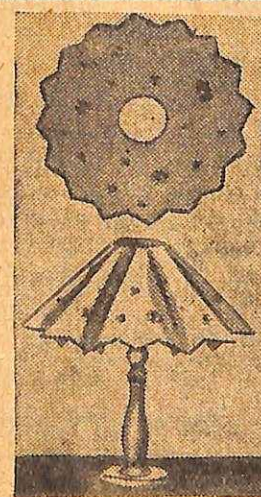
Της Τυνναίικας

Ή μόδα σχετικά με το σπίτι
το τραπέζι, κ. λ. π.

Τα πάντα μεταβάλλονται, τα πάντα εξελίσσονται. Για σκεφθίτε προς στιγμή το σπίτι της γιαγιάς. Ήταν αρκετά διαφορετικό από το σπίτι της μητέρας σας και πολύ διαφορετικότερο από το δικό σας ή από το σπίτι που ελπίζετε να κάνετε μια μέρα. Τα πάντα ήσαν διαφορετικά. Πρώτον το σπίτι ως σπίτι, ως οικόδομημα, αλλάξε έντελως. Πάνε τὰ πελώρια ψηλοτάβανα δωμάτια, τὰ ψηλά μακρόστενα παράθυρα... Σήμερα τὰ πάντα γίνονται πολύ μικρότερα, πολύ κομψότερα συνεπώς, πολλά θαρρετά, μεγάλα αντικείμενα της εποχής εκείνης δεν στέκουν πιά. Π. χ. τὰ μεγάλα βάζα από ασπρο μέταλλο, τὰ πελώρια κάδρα αμφίβολης τέχνης κλπ... Σήμερα ή διακόσμηση των δωματίων είναι πολύ απλή. Ολίγα αντικείμενα αλλά... εκλεκτά. Στην τραπέζια, στις κρεβατοκάμαρες, στα σαλόνια... κυριαρχούν τὰ κρυστάλλα και τὰ κομψοτεχνήματα από πορσελάνη. Τώρα σχετικώς με τὰ κρυστάλλα, είτε άσπρα είτε χρωματιστά κι' αν είναι, τί γάρη έχουν! Τί λάμψη προσθέτουν και στο πιο άχαρο δωμάτιο. Τὰ άσπρα μάς θυμίζουν υπερμεγέθη διαμάντια, τὰ δε χρωματιστά έχουν κάτι το ξεχωριστό, όλο ζωή, που γοητεύει εξαιρετικά. Κι' όταν τὰ κρυστάλλα είναι θγαλμένα από τὰ γέρτα καλλιτεχνών διεθνούς φήμης... τότε... θγάλετε μόνες σας το συμπέρασμα. Έχω ένα άτύχημα! Έχω άς ποῦμε «άκριβά μάτια». Τί σημαίνει αυτό; Νά! Πέφτουν και καρφώνονται διαρκώς σε ό,τι ώραίο υπάρχει. Αυτό το έχουν πολλές. Δεν αντιλέγω. Πάντως εγώ έχω κι' ένα πρότερο. «Αμα γοητευθώ από κάτι, ριχνωμώ επί μῆνες έως ότου το άποκτήσω. Και ξέρετε ότι τὰ είδη του σπιτιού είναι είδη που μάς δίδουν γαρά για μια όλόκληρη ζωή. Δεν είναι σαν τὰ ώραία φορέματα που όταν περάση ή μόδα των χάνουν όλη την αξία των. Τὰ καλλιτεχνικά αντικείμενα είναι σαν τὰ καλά κοσμήματα, δεν γάνουν ποτέ την αξία των. Και τό-

ρα θα σας δώσω μια πρακτική συμβουλή σχετικώς με τὰ κρυστάλλα σας. Τα άνοδοχεία ή κρυστάλλινες φιάλες για κρασί, για λικέρ, βάφονται και δυσκολοκαθαρίζουν. Το ξέρω εκ πείρας. Το μῶν να πῶ ότι εύρηκα τον τρόπο να τὰ καθαρίζω. Αφού πλύνω το δοχείο με νερό και σαποῦνι, το σκουπίζω καλά έξωτερικώς και ρίχνω μέσα άρκετό βίμ. Τότε μ' ένα μακρύ ξύλο διπλωμένο με πανί τρίβω με προσοχή το έσωτερικό του δοχείου. Το ξεπλένω και τότε διαπιστώνω ότι το κρυστάλλο απέκτησε και πάλι την πρώτη του λάμψη. Όταν παραμένουν ακόμα λεκέδες ή σκίες, επαναλαμβάνω την μέθοδο μέχρι πλήρους επιτυχίας.

Άς έλθωμε, τώρα στο ζήτημα του τραπεζιού. Τί άρχοντιά του προσθέτουν τὰ κρυστάλλα, τί γοητεία! Από παντός την νύκτα, όταν το ηλεκτρικό φῶς παίξη χαρούμενα μέσα στις πτυγές του κρυστάλλου που με την σειρά του άνταναχλά και σκορπίζει με γίλιες παραλλαγές το φῶς αυτό. Θα σας έμυλίσω καμιά μέρα ιδιαίτέρως για την όμορφιά της πορσελάνης και των αντικειμένων του είδους αυτού. Έλπίζω ότι θα σας ενδιαφέρη. Ο χώρος με περιορίζει σήμερα, ό άρχισυντάκτης θα φωνάζη! Κι' έτσι δεν θα σας άπαριθμήσω τις μάγκες του κρυστάλλου. Άλλωστε αν ένδιαφέρεσθε, δεν έχετε παρά να πάτε στο Κατάστημα α΄Ίλιον άρχας Έρμου ή στο α΄Άκρον της όδου Σταδίου ή στο «Κρυστάλλ» της όδου Αϊόλου. Θα σας δείξουν όλες τις μάγκες των γνωστών κρυστάλλων που υπάρχουν. Έχουν μια περίφημη συλλογή. Εάν θέλετε να αγοράσετε κάτι καλλιτεχνικό για σας δεν έχετε παρά να προσδιορίσετε στον πωλητή το ποσό που σκοπεύετε να διαθέσετε και θα σας βοηθήση. Από 100 δογ. βόλσκετε αντικείμενα κρυστάλλων, αν πάλι έχετε να διαθέσετε πολλά χρήματα, μην άνησυχίτε θα βρήτε καλλιτεχνήματα αξίας 10.000 δογ. και άνω!

Τα άμπαζούρ

Τα άμπαζούρ τὰ κεντητά είναι πολύ μοντέρνα και έχουν το μεγάλο προτέρημα ότι πλένονται εύκολα και

είναι πάντα καθαρά.

Νά διαλέξετε λιγδ χρωματιστό ή γονδρή μπατίστα. Το άμπαζούρ που σας δίδωμε έχει φόρμα κλασσική και είναι πάντοτε της μόδας. Για να κόψετε το ύφασμα, σχεδιάσετε πρώτα τον κύκλο του σωματινίου σκελετού και κόψετε περίπου 3 ή 4 πόντους παρά έξω. Κεντήσετε τὰ άνθη, τις κουκίδες, τις μελίσσες με βελονιά φεστονιού ή άλυσίδα με κλωστή κεντήματος άρκετά χονδρή. Οι χωματισμοί αναλόγως του δωματίου που το προσδιορίζετε. Μετά κόβετε το στρογγυλό στην μέση και κολλάριζετε καλά το ύφασμα. Τελειώνετε επάνω μ' ένα πρόσθετο κομμάτι γύρο στο στρογγυλό της μέσης. Το κομμάτι αυτό θα κρατήη το άμπαζούρ επάνω στον σκελετό. Σχηματίσετε καλά τις πιέτες με το σίδερο. Τις άφίνετε ελεύθερες ή τις στερεώνετε ελαφρά επάνω στον σκελετό.

Μαγειρικά

Ή καλή νοικοκυρά όφείλει όχι μόνον να διαλέγη ένα οιοδήποτε φαγητό αλλά να φροντίξη να συνδυάξη στην έκλογή της, την γευστικότητα, την θρεπτική ούσία και την σχετική οικονομία.

Ή σημερινή συνταγή συνδυάζει μού φαίνεται και τὰ τρία προσόντα αυτά.

Παίρνετε περίπου μισή όκά κρέας θωρινό. Το κοκκινίζετε με βούτυρο και ταντοχρόνως κοκκινίζετε και 5 ως 6 μικρά κρομμυδάκια. Όταν το κρέας κοκκινίση κόβετε μέσα 3 ή 4 ντομάτες άφού τοδς άφαιρέσετε προηγούμενως την φλούδα. Αλατίζετε, αναλόγως του γούστου σας. Σκεπάζετε την κατσαρόλα άφού προηγούμενως βρέξετε καλά το καπάκι και φήνετε με σιγανή φωτιά. Το φαγητό αυτό γίνεται νοστιμώτερο σε πηλινή κατσαρόλα.

Βάζετε ξεχωριστά κομμένα, χονδρά μακρόνια σε βραστό νερό άλατισμένο. Αφού ψηθούν τὰ στραγγίζετε καλά. Βγάζετε το κρέας και ρίχνετε τὰ μακαρόνια στην σάλτσα λίγη ώρα πριν τὰ σερβίρετε.

Βάζετε το κρέας στη μέση της ζεστής πιτάδας και τριγύρω τὰ μακαρόνια. Τὰ σκεπάζετε με, τυρί τριμμένο και τὰ περιχύνετε με το ύπόλοιπον της σάλτσας του κρέατος. Στο τραπέζι σερβίρετε τυρί τριμμένο για να το προσθέτουν στο πιάτο τους όσοι το άγαποῦν πολύ.

Κομψό πουλ-όδερ

Το κομψό αυτό πουλ-όδερ είναι πολύ κατάλληλο για χειμωνιάτικα σπόρ.

Υλικά.— Μαλλί πουγκλέ χοντρό, μπλε και κόκκινο. Βελόνες άρ. 4 και άρ. 3 1)2. Ένα έκλαϊρ 12 εκατοστών και ένα δεκαπεννιο ριόγκο.

Βελονιές.— Όλο το πουλ-όδερ πλέκεται με λάστιχο, 2 πόντοι καλή, 2 πόντοι άναποδη.

Εμπροσθία πλευρά.— Άρχίζετε από κάτω. Περνάτε 70 π. με μπλε μαλλί στις βελόνες άρ. 4 και πλέκετε 11 π. επί 11 εκατοστά. Αnéσως κατόπιν σνυματίζετε την μέση, πλέκοντας με τις βελόνες άρ. 3 1)2 2 π. καλή με κόκκινο μαλλί και 2 π. άναποδη με μαλλί μπλε επί 3 1)2 εκατοστά. Συνεγίζετε με τις βελόνες άρ. 4 όλο με μπλε μαλλί, συνένοντας στις 2 άκρες 4 φορές 1 π. κάθε 4 εκατοστά. Στα 0 μ. 31 ύψος σχηματίζετε τις μασχάλες, κλείνοντας στις 2 ά-

κρες κάθε 2 σειρές. 1 φορά 5 π., 3 π. και 2 φορές 1 πόντο. Επίσης στα 0 μ. 31 ύψος σχηματίζετε το άμπισμα πλέκοντας τους 2 μεσαίους πόντους από την καλή του πλεκτού σας με κόκκινο μαλλί και συνεχίζετε κάθε 4 σειρές δεξιά και αριστερά να πλέκετε με κόκκινο μαλλί τους 2 π. από την καλή έως ότου σχηματίσετε 13 γραμμές κόκκινες. Αδξάνετε τότε στις 2 άκρες 4 φορές 1 π. κάθε 2 σειρές. Στα 0 μ. 20 ύψος από την αρχή της πρώτης κόκκινης γραμμής σχηματίζετε το ντεκολτέ, κλείνοντας συνέχεια τους 18 μεσαίους πόντους και συνεχίζετε πρώτα την μία πλευρά του ντεκολτέ, εξακολουθώντας τα ανοίγματα στην άλλη άκρη. Στα 0 μ. 52 ύψος θα σχηματίσετε τον ώμο, κλείνοντας σε 4 φορές τους 23 π. που σας έχουν μείνει. Κατά τον ίδιο τρόπο θα τελειώσετε και την άλλη πλευρά.

Πλάτη.—Αρχίζετε από κάτω. Περ-

νάτε 62 π. με μπλέ μαλλί στις δελόνες αρ. 4 και πλέκετε ακολουθώντας τις οδηγίες που σας δώσαμε για την εμπροσθία πλευρά. Στα 0 μ. 31 ύψος θα σχηματίσετε τις μασχάλες, κλείνοντας στις 2 άκρες κάθε 2 σειρές 2 π. και 2 φορές 1 πόντο. Συγχρόνως θα αρχίσετε να σχηματίζετε το άμπισμα όπως και στην εμπροσθία πλευρά. Όταν ήμε- σία κόκκινη γραμμή του άμπισμα έχη 9 εκατοστά ύψος, θα γυρίσετε το πλεκτό σας άκριβως εις το μέσον, δηλαδή θα γυρίσετε την κόκκινη αυτή γραμμή και συνεχίζετε να πλέκετε πρώτα την μία πλευρά ίσια έως ότου σχηματίσετε όλες τις κόκκινες γραμμές. Τότε αδξάνετε πάλι την πλευρά της ασαγλής 4 φορές 1 π. κάθε 2 σειρές. Στα 0 μ. 20 από την μεσαία κόκκινη γραμμή σχηματίζετε το ντεκολτέ, κλείνοντας μία φορά 3 π. και 3 φορές 2 π. Συγχρόνως σχηματίζετε τον ώμο κλείνοντας σε 4 φορές τους 24 π. που σας έχουν μείνει. Όμοια αντικουρά θα τελειώσετε και την άλλη πλευρά.

Μανίκια.—Όλο το μανίκι πλέκεται

με 2 π. κόκκινο από την καλή και 2 π. μπλέ από την ανάποδη. Αρχίζετε από το επάνω μέρος. Περνάτε 22 π. και αδξάνετε στις 2 άκρες 18 φορές 1 π. κάθε εκατοστό. Στα 0 μ. 18 ύψος κλείνετε στις 2 άκρες 12 φορές 1 π. κάθε 3 1)2 εκατοστά περίπου. Στα 0 μ. 40 ύψος από τα κλεισίματα πλέκετε όλους τους πόντους με μπλέ μαλλί επί 2 εκατοστά και τελειώνετε.

Γιακάς.—Περνάτε 74 π. και πλέκετε όπως και στα μανίκια 2 π. κόκκινο καλή 2 π. μπλέ ανάποδη (αρχίζοντας και τελειώνοντας με κόκκινο μαλλί). Πλέκετε 5 1)2 εκατοστά ίσια και κατόπιν στο τέλος κάθε σειράς αφήνετε χω- ρίς να πλέκετε 8 π., έως ότου σας μείνουν 6 πόντοι. Τότε πλέκετε μία σειρά με μπλέ μαλλί σε όλους τους π. και τελειώνετε.

Συναρμολόγηση.—Θα σιδερώ- σετε όλα τα κομμάτια και θα ράψετε τις

ραφές. Έφορμίζετε τον γιακά, ράβετε πίσω το άνοιγμα στο έλαιο και εμπρός στη μέση τον κόκκινο δερμάτινο φόγκο.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Καλλυντικά

Βον

Οποιοδήποτε είδος ελίου γράψι με- ρικές συνταγές λουσίων, περιγράφον- τας λεπτομερώς την παρασκευή των. Συνεχίζω σήμερα.

Μιά πρόγερση κι' αποτελεσματική, ευ- κολωτήττη δέ στην παρασκευή της λου- σιόη, την όποιαν μπορούν να μεταχειρί- ζονται ότες έχουν πολύ λιπαρή και μ' ανοικτούς πόρους επιδερμίδα και με την γρήση της οποίας καθαρίζει, σφίγγει και λευκαίνεται το δέρμα είναι η έξής: Δυο κουταλιές της σούπας άννη, γλυκερίνη, μία κουταλιά του καφέ άμμωνία και μία κουταλιά του καφέ λεμόνι. Έπαρχουν πολλές επιδερμίδες κι' άρσες, μολονότι

δεν είναι ούτε πολύ λιπαρές, μ' όυτε και πολύ ξηρές εν τούτοις έχουν ανοι- κτούς αντισθητικούς πόρους γεμάτους από ψιλά μαύρα κι' άσπρα στίγματα και ιδίως στα πτερύγια της μύτης, στο πη- γούνι και στο μέτωπο.

Στην περίπτωση αυτή συνιστώ έκτος συγών άμολούτρων κάθε βράδυ ένα έ- λαφρό καθαρισμό της επιδερμίδος μ' ένα μπαμπάκι βρεγμένο λίγο με την κάτωθι λουσίου:

Alcool camohré 10 gr.
Eau de roses 40 »

Ένα άνακάτεμα καλό των δυο αυτών συστατικών σε μία μποτίλια κι' η λουσίου σας είναι έτοιμη.

Νά και μία λουσίου άποτελεσματική για όσες έχουν πρησμένα βλέφαρα και παρου- σιάζουν έλαφρές σακκουλίτσες κάτω από τα μάτια. Η χρήση της βελτιώνει άρ- κετά την αντισθητικότητα αυτή. Έννοείται ότι σ' όσες η κατάσταση αυ- τη παρουσιάζεται κατόπιν έσωτερικής τινος παθήσεως — νεφρά, δυσκοιλίτης, στομάχι, σπλήν, άρθριτισμός κ.τ.λ. επι- βάλλεται πρό παντός να στραφούν στην θεραπείαν κυρίως της προκαλούσης αιτί- ας. Την λουσίου αυτή θα την μεταχειρί- ζονται μόνον για τη τοπική βελτίωση του αντισθητικού πρηξίματος των βλε- φάρων κι' ως πολυηπτική της επιδεινώ- σεώς του. Παίρνετε λοιπόν 50 γραμ.

Fleurs de romarin 50 gr.
Roses de pri véné 50 »
Fleui de blenets

και 1 λίτρον Eau distillé. Αφίνετε όλα αυτά επί 10 μέρες σ' ένα καθαρό δοχείον και κατόπιν αφού τα περάσετε καλά από άππο φίλδ τουλπάνι, προσθέ- τετε και 50 γρ. καλό παληό ρύζο.

Κάθε βράδυ βάζετε άπ' αυτό μερικές γλιαρές κουμπούσσες στα μάτια και κατό- πιν τα πλένετε έλαφρά με λίγο χαμδάκι βουτηγμένο επίσης στην χλιαρή αυτή διάλυση.

Σας γράφω τώρα και μία άρκετά άπο- τελεσματική συνταγή πουάδος για την βελτίωση και τη τόνωση του περιφρι- κού δέριματος των όφθαλμών. Ιδίως προ- ληπτικώς για τις περιφερικές των όφθαλ- μών ρυτίδες, του άνω και κάτω βλεφά- ρου, έπενεργεί μ' άριστα άποτελέσματα.

Αν και έχω γράψει επανειλημμένως στη στήλη μου τον τρόπο με τον όποιο γίνεται το μασάζ των βλεφάρων σās το επαναλαμβάνω επίσης γιατί καχώς έ- σαρμοζόμενον προκαλεί τις ρυτίδες αντί να τις βελτιώνει. Λοιπόν, παίρνετε στο δάκτυλό σας έλαχίστη άπ' την κάτωθι πουάδα:

Acide callique 0,75 cent.
Vaseline 10 gr.
Huile de racin 5 »

και κάνετε μία τελείως έλαφρά, έλως έπιφανειακή, έπάλειψη του περιφερικού δέριματος των όφθαλμών, άρχίζοντας πάντοτε από το επάνω βλέφαρο και κυ- κλοτερως φθάνοντας έλαφρά στο κάτω βλέφαρο, τελειώνοντας κοντά στη μύτη. Τρείς-τέσσερες τέτοιοι κύκλοι κάθε βρά- δυ είναι άρκετοί:

Στο έπόμενον: Άλλες συνταγές.

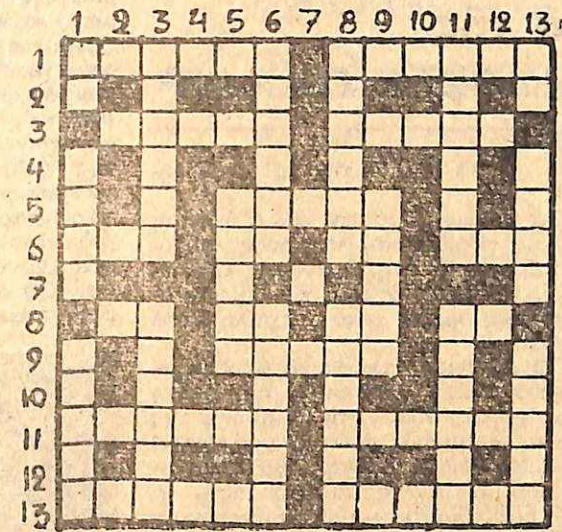
Γ. Μ. ΑΛΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός

Σόλωνος 40

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μία από τās 3 χάρι- τας—Ευαγγελιστής. 3) Άρ- χαία θεά της Σοφίας—Κόρη Λάδαν—Σόζυγος. 5) Άρ- χων. 6) Πάντοτε (άρχ.) — 2 συνεγόμενα γράμματα από το όνομα ΕΙΡΗΝΗ — Μουσική νότα — Θάλασσα (άρχ.). 8) Ψιλή κλωστή— Άσθρον (πληθ.)— 2 γράμ- ματα από τη λέξιν ΡΩΜΗ— (Δεικτικόν υδριον). 9) Γόττμα του Άλφρεδού. 11) Κατεδικάσθη να κατα- τρώγονται από γυρός αι- σάκες του— Είς εκ των τριών Μήγων. 13) Άναξο- στοιγία—Σύνολον πλοίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Δίεσθονος—Άλλοίω- νον σ' εκείνον, που τον θα- ραίνουν— Ρωμαίος αυτοκρά- τω. 3) Ένα από τα άγω- νίσματα των προγόνων μας —Μονάς δάρους. 5) Μού- σα. 6) Εδίσκεται εις την τριανταφυ- λιά—Χρονικόν έπινθημα. 8) Άγγλικός τίτλος ευγενείας— Πατήρ. 9) Άττικης και Βοιωτίας (Μυθολογία). 9) Γόττμα Άλφρεδού. 11) Η κάτω- κων μιάς Έλλ. νήσου— Μέγα σιολογι- κόν και έπιστημονικόν βραβείον. 13) Ιο-

λανδός συγγραφέας—Όρος της Έλλάδος —Προϊόν εργατικωτάτου ένθουου.

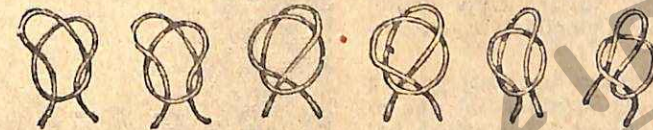
Άποστολεύς:

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΧΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Άσκληπιείον Βούλας Παπαστράτειον)

Κόμβοι

Μπορείτε να μάς πής ποίοι από αυ- τούς τούς κόμβους θα δέσουν και

ποίοι θα άπολήξουν σε ίσιο σχοινί άν τους τραβήξετε από τις άκρες:

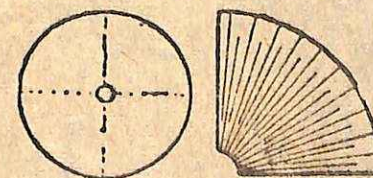

Η ΤΡΥΠΑ ΤΟΥ ΧΑΡΤΙΟΥ

Πάρτε ένα χαρτί άρκετά στερεό και κόψετε ένα δίσκο, διαμέτρου 20—25 έ- κατοστομέτρων.

Έπειτα, στο κέντρο του δίσκου ανοί- ξατε μία τρύπα σε σχήμα διδράχμου κέρματος.

Θά βεβαιώσετε τους φίλους σας ότι

μπορείτε να περάσετε όλόκληρος μέσα από την τρύπα του δίσκου.

Για να το κατορθώσετε, διπλώσατε τον δίσκο στις δύο κάθετες έστιγμένες διαμέτους, όπως δείχνει το γήμα μας (είκ. 1). Έπειτα, με την βοήθεια ενός φαλλιδιού, κάμετε από το κέντρο καμ- μιά δεκαριά φαλλιδιές που να πλησιάζουν σε άπόσταση 2—3 εκατοστομέτρων από την περιφέρεια (είκ. 2). Έπειτα κάμετε μερικές άλλες ένδιδάμεσες φαλλιδιές που να πηγαίνουν από την πε- ριφέρεια προς το κέντρον, σε άπόσταση

3—4 εκατοστομέτρων, όπως πάλι δείχνει η είκων 2. Θά φροντίσετε ώστε αυτές οι νέες φαλλιδιές να μη συναντήσουν τις προηγούμενες.

Έπειτα διπλώσατε το χαρτί με προ- σοχή, και θα σχηματίσετε μία συνεχή χορδή μεσα από την όποία θα περάσετε εύκολα όλόκληρος!

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

ΑΛΘΙΠΗΘ— Χώρα.
ΑΛΖΙΜΝΟΣΩ— Ποταμός.
ΑΛΑΓΙΑΣ— Νεφέλωμα.
ΒΑΝΟΟΟΠΡΥ— Όπλον.

— ΕΕ —

Λύσεις του προηγούμενου ρύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2) Γέο—Φός. 3) Θάμνω—Καδής. 4) Παλάκι— Παλαύς. 5) Φωνή— άνό- υοια—άναξ. 6) Πόντος— άνιατος. 7) Σορός—άνθος. 8) Ναι—άλλ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Πώπ—Δανός. 3) Γαληνόν. 4) Τά-

μα—τράμ. 5) Ρωμαίοι. 6) Νάνος. 7) Ίος. 9) Πόδα. 10) Καινά. 11) Φάλαι- να. 12) Μόδα—ζόλα. 13) Σήματος. 14) Σανός. 15) Σας.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Άς άριθμήσωμε τά κουμπιά της 1ης σειράς:

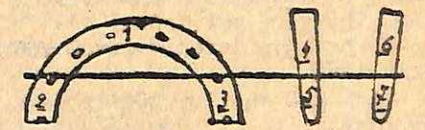
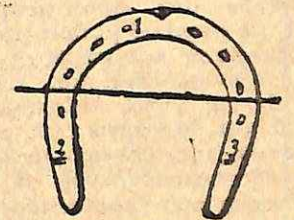
1, 2, 3, 4, 5, 6.
Πρώτη μετακίνηση:
3—4—5—6—1—2.
Δευτέρα μετακίνηση:
3—4—1—2—5—6.
Τρίτη μετακίνηση:
3—4—1—6—2—5.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

1. ΣΟΦΙΑ.
2. ΥΠΟΒΥΧΙΟΝ.
3. ΠΑΝΘΗΡ.

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Έίδου πώς θα κοπή το πέταλο σε έπτά μέρη:

το Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΗ ΑΤΙΘΕΣΑ ΜΗΛΛΙΑ

Τά πλέον σκληρά, τά πλέον δύσχαμ- πα και τά πλέον δυσκολοκτένιστα μαλλιά ημερώνονται και στρώνουν θαυμάσια υπό την επίδρασιν του Pétrole Cana.

Και, το σπουδαιότερον όλων, το Pétrole Cana συγκρατεί τά μαλλιά επί τόπου άκινδύνως και άγνιώς. Περιέχει άσμον πετρέλαιον, το όποιον διαποτίζει τά μαλλιά δσον χρειάζεται. Άπολύτως άβλαβές διά το τριχωτόν της κεφαλής του άνδρος και της γυναίκος.

Η άπιστευτη ιστορία ένος κολλιέ

Ένα παράξενο διήγημα της

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Η ζωή κρύβει μέσα της πολλά μυστήρια. Περαιστική κάποτε από τη Μαδρίτη, πήγα να έπι- σκεφθώ μια παλιά μου φίλη, την Ντολорές Β... Έπειδή ήταν λίγο αδιάθετη, με δέχτηκε στο δωμάτιό της. Ήταν μια ωραιότητα μελα- χροινή, με μεγάλα μαύρα μάτια, γε- μάτα έκφραση και με ψυχή που ξε- χειλιζε από ρωμαντισμό. Έκείνη τη μέρα, θέλεις γιατί θάφνευα πάλι μακρυά και θάπαιρνα έτσι μαζί μου το μυστικό της, θέλεις γιατί είχε ά- νανγκη να έκμυστηρευθί σε κάποιον την Ιστορία που έκρυβε τόσον καιρό ζηλότυπα για τον έαυτό της, μου- δειξε το δαχτυλίδι που στόλιζε το δεξί της χέρι και μου είπε:

—Ξέρεις την Ιστορία αυτού του δι- αμαντιού;

—Δεν μου την διηγήθηκες ποτέ, α- πήνητα.

—Την κρατώ μυστική. Σε σένα, δ- μως, μπορώ να την διηγηθώ. Γνώρι- σες τη θεία μου Κονσουέλο; Είναι τώρα καμιά δεκαριά χρόνια από την ημέρα που πέθανε. Από τα μι- κρά παιδικά μου χρόνια ακόμα, έ- θαύμαζα τα ωραία χέρια της, τα φωτεινά της μάτια και την κομψό- τητά της, που την κράτησε μέχρι τα βαθειά γεράματα της. Ήταν φιλά- ρεσκη μέχρι το μικρό δαχτυλάκι της και στα νειδιά της είχε γνωρί- σει πολλούς θαυμαστές. Σε κανέ- ναν, όμως, δεν έδωκε την παραμικρή ενθάρρυνση και όλος ο κόσμος τη θεωρούσε ως την πιο ενάρητη γυναί- κα της Ισπανίας.

»Τον άντρα της δεν τον γνώρισα. Ήταν μεγαλύτερος της κατά είκο- σι χρόνια και είχε πεθάνει πολύ πριν γεννηθώ. Τον Έλεγαν Ζοζέ-Λουί. Τρο- μερός άνθρωπος! Η ολιγογένειά του ήταν από τις πιο Ιστορικές της Ι- σπανίας, ο ίδιος δε είχε χρηματίσει και ύπουργός. Την γυναίκα του την ελάτρευε, τουλάχιστον τόσο, όσο τον βασιλέα του, τα σκυλιά του και το αλογό του, με το συναίσθημα εκείνο της αποκλειστικότητας που έμπνέει η ιδιοκτησία. Ο βασιλέας δεν τολ- μούσε τίποτε να κάνει, χωρίς να τον συμβουλευθεί. Όσο για τη γυναίκα του, η ταλαίπωρη, από φόβο μήπως άπειθήση στις προσταγές του, δεν ζητούσε ποτέ τη γνώμη του.

»Το σπίτι της ήταν το βασιλείο της. Από τα πρώτα ακόμα χρόνια του γάμου της, ανεκάλυψε ότι η μό- νη άρρώστεια που δεν μπορεί να δι- αψευσθεί, είναι η ήμικρανία. Την έ- προσοσίζετο, λοιπόν, συχνότατα, για να αποφεύγει τις επίσημες δεξιό- σεις. Προτιμούσε να ζή άποτραβηγ-

μένη, με τα βιβλία της και τους κή- πους της.

»Τα χρόνια πέρασαν, αλλά η φήμη της ως τελείας και ιδεώδους συζύ- γου έμεινε άθικτη. Ο άνδρας της πέ- θανε. Παιδιά δεν είχε και έμεινε ο- λομόναχη μέσα στο μεγάλο αυτό δωμάτιο.

»Ο θάνατός της μου προξένησε μεγάλη θλίψη. Ήμουν η αγαπημένη της ανεψιά. Και στη διαθήκη της έμένα θυμήθηκε πρώτα, γράφοντας ότι αυτό έδω το μεγάλο, θα ήταν δι- κό μου. Τα άλλα κτήματά της — ή- ταν βαθύπλουτη — τα μοιράστηκαν οι άλλοι κληρονόμοι, όλο ανήψια και παρανήψια. Εκτός από τα άπε- ραντα κτήματα, άφισε και πολλά θαυμάσια κοσμήματα, μεταξύ των οποίων και ένα υπέροχο κολλιέ, με δέκα μεγάλα διαμάντια.

»Σύμφωνα με τη διαθήκη της, το κάθε διαμάντι απ' αυτό το κολλιέ έ- πρεπε να περιέλθω σ' έναν από τους δέκα κληρονόμους της. Το έμπιστευ- θήκαμε, λοιπόν, σ' έναν κοσμηματο- πώλη, για να λύση τις πέτρες. Ο άνθρωπος αυτός μ' ανήγγειλε με μεγάλη του έκπληξη, ότι κάτω από κάθε διαμάντι βρήκε μιαν άσπρη σκόνη, που δεν μπορούσε να καταλά- βη τί ήταν.

»Τον παρεκάλεσα να κάνει χημική ανάλυση. Συμμορφώθηκε με την έ- πιθυμία μου και σε λίγες μέρες ήρ- θε και μου ανήγγειλε, συγκινημένος, ότι η σκόνη αυτή ήταν... ανθρώπινο δέρμα! Το κάθε κομματάκι του δέρ-ματος που βρισκόταν κάτω από κά- θε διαμαντόπετρα, αντιστοιχούσε με το δέρμα των δακτύλων δυο χεριών. Και άσφαλώς, τα δέκα αυτά δαχτυ- λα δεν ήταν του θείου μου Ζοζέ- Λουί...

»Η αποκάλυψη αυτή έπεσε σαν βόμβα μέσα στην οικογένειά μας. Για να εξαγοράσουμε τη σιωπή του κοσμηματοπώλου, τον πληρώσαμε ά- δρά. Ή τόσο φωτεινή μέχρι τότε ζωή της θείας μας Κονσουέλο, άρχισε να παρουσιάζεται σκοτεινή και μυστη- ριώδης.

»Θέλησα να εξακριβώσω αυτό το μυστήριο. Και κατόρθωσα, ρωτών- τας πιστικά την καμαριέρα της, να μάθω ότι η θεία μου, σε ώρισμένες ημερομηνίες, άναθε τα πολύφωτα ό- λου του μεγάρου και πήγαινε από δωμάτιο σε δωμάτιο, ντυμένη με μια βραδυνή έξωμη τουαλέττα, πα- λαιάς μόδας και με το διαμαντένιο κολλιέ στο λαιμό της, που τις θύμι- ζε άξέχαστα χάρδια δυο χεριών άγα- πημένων...

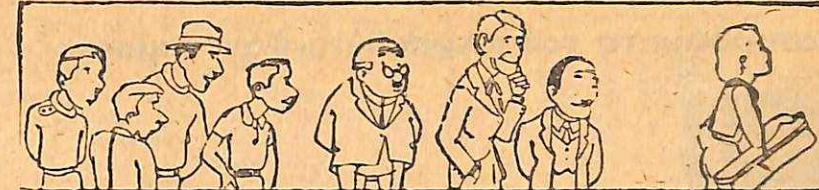
»Ποιός ήταν, όμως, ο ήρωας των μυ-

στικών αυτών έρώτων; Είμαι η μόνη που το έμαθα, χάρις στη βοήθεια της τύχης. Ίσως-ίσως, μάλιστα, να θέ- λησε η θεία Κονσουέλο να το μάθω, ώστε να μην εξαφανισθί μαζί της το μεγάλο της μυστικό.

»Ευθύς μετά τον θάνατό της, έγ- κατεστάθηκα στο λαμπρό αυτό μέ- γαρο που μου άφισε. Τα ωραία έπι- πλά της τα σεβάσθηκα. Θέλησα, δ- μως, να φρεσκάρω τα ξεθωριασμένα χρώματα των τοίχων και να έφοδι- άσω το σπίτι με όλα τα σύγχρονα κομψόρ. Για να κάνω ένα δωμάτιο λουτρού, έβαλα και γκρέμισαν τον μεσότοιχο που χώριζε το μπουντουάρ της θείας μου από το δωμάτιο της γκαρνταρόμπας. Στο βάθος της γκαρνταρόμπας αυτής, βρισκόταν μια ντουλάπα με τεράστιες διαστά- σεις. Οι εργάτες, έκπληκτοι, ήρθαν και μου ανήγγειλαν ότι ο τοίχος που βρισκόταν στο βάθος αυτής της ντου-

Ήταν μια ωραιότητα μελαχροινή, με μεγάλα μαύρα μάτια.

Μυθιστόρημα σπουδαίο
που έντύπωση δά κάνη:

Η Χιονάτη μοδιστρούλα
κι' οί έφτά μεγάλοι νάνοι

10ον (ίελευταίον)

Μέσα της έπετρώσανε χίλιοι και μύριοι πόθοι,
πλήν όμως έν τώ μεταξύ
με κάποιον σύριγμα όξύ
στά ξαφνικά το σύνθημα του γιουρρουνιού, έδόθη!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Γιουρρουνι! Μάχη!... Έπίθεση!... Να μην πολυλογώ
με καλπασμό γοργό,

οί μόν επιτιθέμενοι ώρμησαν προς το σπίτι
κι' οί άλλοι, οί άμυνόμενοι, ως η στιγμή άπήτει,
έκαμαν άντεπίθεση κι' έκείνοι, τρανταχτή.

Από τη βίλλα βγαίνουνε,
μα ένψ τους φίλους των έχθρους γενναία περιμένουνε,
όφινουν την έξωθυρα της βίλλας... άνοιχτή!...
Έπρεπε να τους έθλεπε, πώς τις ό άμφισβάλλων,
άκάθεκτοι να ρίχνωνται οί μόν επί των άλλων...
Έγινε μάχη τραγική και πεισματωδεστάτη,
ένψ συγχρόνως η γλυκειά και νεαρά Χιονάτη
ποιούσα πράγματι σοφά,
το έσκαγε κρυφά

από την πόρτα πούμινε τυχαίως άνοιγμένη...
το έσκασ' άναιδέστατα, ένψ καθημαγμένοι
και οί έπτά οί φίλοι της έμάχοντο γενναία!...
Για κείνη την άνόητη, της έποχής μας, νεά!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όταν η μάχη άπόσωσε κι' εірήνεψε τ' άσκέρι
—ως έλεε κάποιος ποιητής στα χρόνια τα παλιά—
οί νικημένοι έδωσαν στους νικητάς το χέρι
κι' άμέσως άντηλλάγησαν και χάρδια και φιλιά...
Στρέψανε οί νικηταί — άλλ' όμως, ώμένα,
στο σπίτι δεν εύρήκανε κανένα!... Ναί, κανένα!...
Έπ' τότε πια κατάλαθαν οί πάντες την άπάτη
κι' όλοι μαζί βλαστήμησαν την άκαρδη Χιονάτη
που σάν μοντέρνο θηλυκό
το βρήκε λίαν φυσικό,
ένψ έπτά έμάχοντο με πόθο τους μεγάλους
να φύγη μ' έναν άλλον!...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ω, φίλοι!... Διό κουθέντες μου που θα σας πώ σταράτες
και μια μικρή μου συμβουλή,
ακούστε της καλά πολύ:
Ποτέ σας μη μαλλώνετε, ποτέ για τις Χιονάτες,
γιατ' η γυναίκα η σημερινή, το ξέρει άπαραιτήτως,
πώς άν δυο φίλοι, φέρ' είπειν, μαλλώσουνε γι' αυτή,
έκείνη πρέπει να σκεφτεί
που θα έρεθί ό τρίτος!...

ΤΕΛΟΣ

ΓΙΟΝΝ.

λάπας χτυπούσε παράξενα, σάν να
ήταν κούφιος. Έτσι, ανεκάλυψε ότι
στο μέρος εκείνο ήταν μια μυστική
πόρτα, που συνέδεε τα ιδιαίτερα δι-
αμερίσματα της θείας μου Κονσουέ-
λο με το γειτονικό μέγαρο...

»Το μέγαρο αυτό ήταν άκατοίκητο
πρό πολλού... Ο ιδιοκτήτης του είχε
πεθάνει πρό τριάντα έτών άγαςμος
και χωρίς παιδιά. Ήταν ένας μεγί-
στάν της Ισπανίας, ο Δόν Φερνάντο
Χ... και είχε άφίσει την άνάμνηση
άνθρώπου γοητευτικού, άισθηματι-
κού, που τον περισσότερο καιρό του
τον περνούσε κλεισμένος μέσα στο
μέγαρό του...

»Τώρα, ήξερα γιατί ο Δόν Φερνάν-
το έμεινε διαρκώς κλεισμένος μέσα
στο μέγαρό του. Άγαπούσε την Κον-
σουέλο, με την ίδια δύναμη που τον
άγαπούσε κι' αυτή. Από τον μεγά-
λο μυστικόν έρωτα μιας γυναίκας
που ήταν υπόδειγμα έναρέτου συζύ-
γου, γνώριζα τώρα τον μυστηριώδη
δρόμο και το όνομα του έραστού...

»Μια μέρα τέλος, γνώρισα και το
λεπτό προφίλ του Δόν Φερνάντο. Κα-
θώς περιεργαζόμουν στο σπίτι της
φίλης μου Πετρίτσια, ένα παράξενο
πορτραίτο, που έδειχνε έναν άνδρα
καθήμενον, ρώτησα περίεργη:

—Ποιός είναι;

—Είναι ο θεός μου Φερνάντο Χ...
Τί παράξενη ιδέα να βάλω να τον
ζωγραφίσουν νεκρόν, έπάνω στο
κρεβάτι του, με κόκκινα γάντια!...
Άλλά πρέπει να τον ξέρης... Είναι
αυτός που καθόταν στο μεγάλο στα-
χτι μέγαρο, πλάι στο δικό σου...

»Μόνον έγώ ήξερα την έννοια των
γαντιών, που είχαν το χρώμα του αί-
ματος...»

— Η —

Η Ντολорές κι' έγώ μείναμε για
πολλή ώρα σιωπηλές. Ύστερα, ρώ-
τησα τη φίλη μου:

—Τίνος φαντάζεσαι ναταν η ιδέα
του κολλιέ; Του Δόν Φερνάντο η της
θείας σου;

Έκείνη με κύτταξε παράξενα και
είπε:

—Του Δόν Φερνάντο, άσφαλώς...

—Και τη μυστική πόρτα την έχτι-
σες;

—Όχι.

Τότε κατάλαβα εκείνο που η Ντο-
λорές ίσως να μη το έξη άκόμη.
Ότι είναι έρωτευμένη μ' έναν νε-
κρόν, μόνο και μόνο γιατί ο νεκρός
αυτός ήξερε ν' αγαπά.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Ένας ήρωας

Ένας νέος με άθλητικό παράστη-
μα μπαίνει σε μια λέσχη κι' όλοι οί
θαμώνες γυρνούν και τον κυττάζουν
μ' ενδιαφέρον.

—Βλέπω ότι είναι πολύ δημοφιλής
αυτός ο νέος, λέει κάποιος ξένος στον
διπλανό του.

—Ναί, του άπαντά ο άλλος. Δια-
κρίθηκε την περασμένη έβδομάδα
στο ίπποδρόμιο της πόλεως μας.

—Τί έκανε;

—Νά, είχε βγή από το κλουβί ένα
λιοντάρι κι' ένψ όλος ο κόσμος έτρε-
χε στις έξόδους για να σωθί, εκείνος
πήγε ωραιότατα και κλειδώθηκε μέσα
στο άδειο κλουβί του λιονταριού...

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ Μάρτεν Ντάλ έθαύμασε μιά στιγμή στην βιτρίνα τοῦ καταστήματος «Στάρκ» μιά ωραία γραβάτα κόκκινη με χρυσή παρυφή και μπήκε στο κατάστημα αποφασιστικός. Ήταν τακτικός πελάτης τοῦ εκλεκτοῦ αὐτοῦ καταστήματος ἀνδρικών ειδῶν τῆς Μπόντ Στρήτς και ὁ διευθυντής έσπευσε νά τόν περιποιηθῇ.

— Θά ἤθελα, έκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, μιά γραβάτα όπως έκεινή ή κόκκινη με την χρυσή παρυφή. Ὅχι την ίδια ωστόσο, γιατί είδα κάποιον ἀσχημάνθρωπο νά φορά την ίδια. Κάτι πού νά τῆς μοιάζει.

— Α! Έννοείτε τόν δόκτορα Τζέρεμι Μόκ; Έχετε δίκιο! Τί ιδέα πού είχαν αὐτός ὁ ἀσχημότερος νά φορέσει μιά γραβάτα τόσο γτυπητή!

— Απ' ἐδῶ λοιπόν την αγοράσε;

— Ποῦ ἄλλο; Γραβάτες πού θά δῆτε στις δικές μας βιτρίνες, δέν θά τις βρῆτε σέ ἄλλο κατάστημα. Την αγοράσε με ἄλλα πολλά είδη και πλήρωσε με ἕνα τσέκ τῆς «Τράπεζας τῆς Έμπορικῆς Πίσταως» ὅπου έχει τις καταθέσεις του.

— Είναι πλούσιος λοιπόν ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόκ;

— Πρέπει νά είναι. Καταλαβαίνετε! Είναι ὁ ἐμπιστος γιατρός τῶν γκάγκστερ!

— Τί μού λέτε!

— Καί υπερφανεύεται μάλιστα γι' αὐτό!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ αγοράσε μιά γραβάτα και σέ λίγο, με μιά πλαστή ταυτότητα, παρουσιάσθηκε ὡς υπάλληλος τῆς έφορίας στην «Τράπεζα Έμπορικῆς Πίσταως» γιά νά ελέγξει τὰ βιβλία της.

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ

ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΗΘΗ

Ὁ διάσημος δικηγόρος σέρ Τζώρτζ Κλέρκ, συνήγορος τοῦ κακοποιοῦ Τζάκ Κούλς, θαύμασε έκεινή την ήμέρα στο κακουργιοδικείο. Τοῦ χάκου ὁ εισαγγελεὺς Τζό Μάγκιστερ ζητοῦσε ἀφρίζοντας την καταδίκη τοῦ πελάτου του Τζάκ Κούλς! Τὸ δικαστήριο, δέν μπορούσε παρά νά ἀπαλλάξει τόν κατηγορούμενο. Τὸ ἄλλοθι του ήταν ἀναμφισβήτητο! Ἄλλος είχε δολοφονήσει τόν ἀστυνομικό Μούρ και ὄχι ὁ Τζάκ Κούλς!

Έκεινος ὥστόσο πού περισσότερο ἔσπριζε, ήταν ὁ ἀστυνομικός ἐπιθεωρητής Σούμερ, ὁ ὅποιος κινδύνευε πάλι νά γελοιοποιηθῇ! Αὐτός είχε συλλάβει τόν Τζάκ Κούλς ὡς δολοφόνου τοῦ ἀστυνομικοῦ Μούρ! Καί νά τώρα πού χάρις στις καταθέσεις ἀξιόπιστων μαρτύρων, ὁ κατηγορούμενος παρουσιαζόταν στοὺς ἐνδίκους ὡς παρ' ὀλίγον θύμα δικαστικῆς πλάνης! Γινόμενος σὸ τέλος ἐνοχλητικός ὁ ἱσπéκτωρ Σούμερ τοῖς φορές ἔδραξε κατά την διάρκεια τῆς δίκης την πρῶτη ευκαιρία γιά νά ἀντικοῦση τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως, ἐπαναλαμβάνοντας:

— Ὁ δολοφόνος τοῦ συναδέλφου μου Μούρ δέν μπορεί νά είναι ἄλλος ἀπὸ τόν κατηγορούμενο Τζάκ Κούλς! Καί ἂν τόν

Ο σωσίας τοῦ δολοφόνου

τοῦ Χέρμαν Λαντον

ἀθώωστε, και ἂν ἀκόμη τόν δώ δικαστή μιά μέρα ἡ ὑπουργὸ τῆς δικαιοσύνης, θά ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτός ἐ-δολοφόνησε τόν ἀστυνομικό Μούρ!

— Με ἐνδείξεις ἱσπéκτωρ, δέν μπορούμε νά στείλουμε ἕναν ἄνθρωπο στην κρεμάλα! παρατήρησε ὁ πρόεδρος τοῦ κακουργιοδικείου. Εἶθε ὁ ὁ μόνος μάρτυς κατηγορίας στην πολυκροτη αὐτή δίκη και τὰ ἐπιχειρήματά σας καταρροῦν ἀπὸ τις καταθέσεις ἀξιόπιστων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως!

— Χωρίς νά θέλω νά θέλω τὸ ἀξιόπιστο τῶν περισσοτέρων μαρτύρων ὑπερασπίσεως, ὑποστηρίζω ὅτι τὸ «ἄλλοθι» τοῦ κατηγορούμενου εἶνε σκηνοθετημένο!

— Ένιστάμεθα! ἐκραύγασεν ὁ σέρ Τζώρτζ Κλέρκ.

— Δεκτὴ ἡ ἐνστάσις τῆς ὑπερασπίσεως! ἀπήντησεν ὁ λόρδος δικαστῆς. Τὸν λόγον έχει ὁ κύριος εισαγγελεὺς.

Ὁ εισαγγελεὺς Τζό Μάγκιστερ σηκώθηκε πελιδνὸς στή θέση του.

— Κύριε Πρόεδρε, κύριοι δικασταί, κύριοι ἔνορκοι! Δικάζεται ἕνας ἄνθρωπος τόν ὅποιον κατηγοροῦν ἕνας και τὸν ὅποιον ὑπερασπίζου δέκα! Ἐπὶ πλέον ὁ ἀνθρωπος πού δικάζεται σήμεραν έχει με τὸ μέρος του και την ἀγγλικήν νομοθεσίαν! Δέν μπορούμε νά στείλουμε ἕναν ἄνθρωπο στην κρεμάλα με μόνον ἐνδείξεις! Σύμφωνοι! Είναι προτιμότερο νά ἀθωωθοῦν ἐκ δικαστικῶν πλάνων χίλιοι ἔνορκοι παρά νά κρεμασθῇ ἐκ δικαστικῆς πλάνης ἕνας ἄθως. Σύμφωνοι! Σήμεραν όμως, βρίσκονται ἐνώπιόν μας ἀντιμέτωποι δύο νόμοι! Ὁ γραπτὸς και ὁ ἔγγραφος! Ὁ γραπτὸς τόν ἀθώνει και ὁ ἔγγραφος τόν καταδικάζει! Συνήθως μέσα στην αἴθουσα αὐτή, ὁ ἔγγραφος νόμος είναι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ὑπερασπίζει τόν κατηγορούμενο. Σήμεραν ὁρῶμεθα ἀπαληκτικῶς ἐναντίον του! Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς την οὐσίαν τῆς υποθέσεως. Ποῦ πενταετίας, ὁ κακοποιὸς Τζάκ Κούλς συλλαμβάνεται ἀπὸ τόν ἀστυνομικό Μούρ και καταδικάζεται εἰς τεσσάρων ἐτῶν κατανγκαστικῆς ἔργα. Ἀπὸ τὰ κάτεργα, στέλνει ἀπειλητικήν ἐπιστολήν πρὸς τόν ἀστυνομικόν Μούρ, πρὸς τόν ὅποιον γράφει: «Θά μού πληρώσης με τὴ ζωή σου αὐτά τὰ τέσσαρα χρόνια! Παρακαλῶ μέσα στὰ κάτεργα τόν προστάτη μου Σατανᾶ, νά εἰσαι ζωντανὸς δταν ἀποφυλακισθῶ! Τὰ χρόνια περνοῦν, ὁ Τζάκ Κούλς ἀποφυλακίζεται και, πέντε μέρες μετὰ την ἀπελευθέρωσή του, ὁ ἀστυνομικὸς Μούρ δέγεται μιά σοφία σὸ κεφάλι καθὼς ἐπέσπερε τὸ βράδυ σὸ σπῆτι του. Ποῖν ξεφυγήσα στὸν σταθμὸ πρῶτων βο-

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

Μιά πλήρης και αὐτοτελής
περιπέτεια
ΤΟΥΛΩΠΟΔΥΤΗ-
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

θειῶν, τὸ θῦμα αὐτὸ τοῦ καθήκοντος δηλώνει: α'Ὁ δολοφόνος μου δέν μπορεί νά είναι ἄλλος ἀπὸ τόν Τζάκ Κούλς!»

Ήταν γλυκύτατος ἄνθρωπος ὁ Μούρ και δέν είχαν ἐχθρούς. Πολλοὶ κακοποιοὶ μέσα στὰ κάτεργα, λυπήθηκαν δταν πληροφόρησαν τὸ τέλος του. Ὁ ἱσπéκτωρ Σούμερ, στενὸς φίλος τοῦ Μούρ, συλλαμβάνει τόν Τζάκ Κούλς και τόν καθίζει σὸ σκαμπνί. Είναι ὁ μόνος μάρτυς κατηγορίας. Ἀποδείξεις δέν έχει ἄλλες ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ θῦμα και τις τελευταῖες λέξεις τοῦ θύματος! Κατ' οὐσίαν, δέν είναι ἀποδείξεις: είναι ἁπλῶς ἐνδείξεις και συμφωνῶ ὅτι με ἐνδείξεις ἕνας ἄνθρωπος δέν παραδίδεται στὸν δῆμιο. Ἐ! λοιπόν κύριε Πρόεδρε, κύριοι δικασταί και κύριοι ἔνορκοι! Ἀντιμέτωπος ἐγὼ τώρα τοῦ γραπτοῦ νόμου θά προσπαθῶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀγράφου νόμου, νά μεταστρέψω εἰς μάρτυρας κατηγορίας τοὺς μάρτυρας ὑπερασπίσεως! Τὸ σκηνοθετημένο «ἄλλοθι» τοῦ κατηγορουμένου καταρροῖ ἀπὸ αὐτὲς τις καταθέσεις τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως! Καί ἰδοὺ πῶς! Ὁ κατηγορούμενος Τζάκ Κούλς συνελήφθη ἀπὸ τόν ἱσπéκτωρ Σούμερ, ἐτοιμοθάνατος την ἐπαύριον τῆς δολοφονίας τοῦ Μούρ, στην ἰδιωτικὴν κλινικὴν τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ! Ὅταν συνελήφθη, είχε πρεσβὺν 40.7! Τυχάνει κύριοι γνωστὸν εἰς ἔλους ὅτι ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόκ εἶναι ὁ τιτλοῦχος γιατρός τῶν γκάγκστερς τοῦ Λονδίνου! Ὅπως την ἀξίαν του μειῶνω με την δήλωσή μου αὐτήν ὅτι και την ὑπόληψή του γιατί, ὡς γνωστὸν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπερφανεύεται γι' αὐτὸν τὸν τίτλο! Δυὸ ἀξιόπιστες νοσοκόμες, ἐξισέδρασε γυναῖκες ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μιά φέρε με ὑπερφανέμενη τὸν σταυρὸ τοῦ πολέμου, γιά τις ὑπηρεσίες της κατὰ τὸν μέγα πόλεμον, κατέθεσαν πρὸ ὀλίγου ὅτι την ήμέρα τῆς δολοφονίας τοῦ Μούρ δέν ἀπομακρύνθηκε ὅτε γιά μιά στιγμή ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Τζάκ Κούλς, τοῦ ὁποίου περιέμεναν τὸν θάνατον ἀπὸ τῆς μιάς στιγμῆς στην ἄλλη! Οἱ νοσοκόμες αὐτὲς ὥστόσο, προσελήφθησαν στην κλινικὴν την προπαραμονὴ τῆς εἰσόδου σ' αὐτήν τοῦ κατηγορουμένου! Ὡς τὴν ήμέρα ἐκείνη, οἱ νοσοκόμες τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ, ἤσαν γυναῖκες τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ, διαβολογιατροῦ τῶν γκάγκστερς! Ἡ πρόσληψις τῶν δυὸ αὐτῶν ἀξισέδρασαν νοσοκόμων δέν σᾶς φαίνεται ὑποπτη; Δέν σᾶς φαίνεται... προμελετημένη;

— Ένιστάμεθα! ἐκραύγασε και πάλιν ὁ συνήγορος σέρ Τζώρτζ Κλέρκ διότι προσπαθοῦν νά ἐμβάλλουν ἀμβολίες διὰ τὸ ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων.

— Δέν ἔγωγε χαμνίαν ἀμφοβολίαν διὰ τοὺς μάρτυρας, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος δικαστῆς κοῦρων τὸν κώδωνα.

Ὁ εισαγγελεὺς έροῖε μιά ματιὰ ἀπελπισίας πρὸς τόν ἱσπéκτωρ Σούμερ και ἐξηκολούθησε:

— Έστω, Έδωσον ἡ ἐνστάσις τῆς ὑπερασπίσεως γίνεται δεκτὴ, δέν ἐπιμένω εἰς τὸ ζήτημα τῆς προσλήψεως τῶν δυὸ νοσοκόμων. Έγουμε όμως την κατάθεσιν ἐνδὲς περιπτέρου πού μᾶς ἔδωκε τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνδὲς ὑπόπτου, ὁ ὅποιος περιεφόρετο ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μούρ την ήμέραν τῆς δολοφονίας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑπόπτου αὐτοῦ είναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὁ ὅποιος ὥστόσο, κατὰ τις καταθέσεις τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ και τῶν νοσοκόμων του, ἦτο ἐτοιμοθάνατος! Δέν σᾶς φαίνεται τοῦτο μιά προσπάθεια παραπλάνησεως τῶν καταδικωτικῶν ἀγωγῶν; Ἐνας σωσίας τοῦ Τζάκ Κούλς ἐξαποστάει ἴσως τῇ βοηθείᾳ κάποιαν ἐνέσσω στην κλινικὴν τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ ἐνῶ ὁ πραγματικὸς Τζάκ Κούλς

δολοφονοῦσε τόν ἀστυνομικὸ Μούρ!

— Ένιστάμεθα! ἐκραύγασε ὁ σέρ Τζώρτζ Κλέρκ γτυπώντας την γροθιά του. Κατηγορεῖται τώρα ὁ ἀξιότιμος δόκτωρ κ. Μόκ, γωρὶς νά ἀναφέρεται τίποτα σὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα!

— Δεκτὴ ἡ ἐνστάσις! Κατηγορεῖται ἀτόπως ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόκ ὡς συνένοχος δολοφονίας! θεβαίωσε ὁ λόρδος δικαστῆς γτυπώντας κατάχλωμος τὸν κώδωνα. Ἀλλὰ πρὶν ὁ εισαγγελεὺς συνεχίσῃ την ἀγόρευσὴ του, ἕνας κλητῆρας έφωρε στὸν λόρδο δικαστῇ ἕνα κλειστὸ φακελλάκι. Έκεινος τὸ διάβασε και σηκώθηκε συγκινημένος:

— Διακόπτω την συνεδρίαση γιά δέκα λεπτά. Παρουσιάστηκε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἕνας ἀμάρτυς τοῦ Βασιλέως.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸν κλητῆρα:

— Νά ἀνοίξετε την πόρτα τοῦ θωαρείου τοῦ ἀμάρτυρος τοῦ Βασιλέως!

Ο ΜΑΡΤΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, οἱ δικασταί και οἱ ἔνορκοι κατελάμβαναν τις θέσεις των και τὸ κοινὸ κάρφωνε με ἀγωνία τὰ μάτια του σὸ κλειστὸ θωαρεῖο τοῦ ἀμάρτυρος τοῦ Βασιλέως, μέσα ἀπὸ τὸ ὅποιον θά κατέθετεν ἕνας μάρτυς, ὁ ὁποῖος δέν ἤθελε νά φανῇ.

Ὁ λόρδος δικαστῆς έκρουσε τὸν κώδωνα και δήλωσε:

— Ὁ ἀμάρτυς τοῦ Βασιλέως εἶναι εἰς την διάθεσιν τοῦ κυρίου εισαγγελέως.

Ὁ εισαγγελεὺς σηκώθηκε ἀμέσως και στράφηκε πρὸς τὸ κλειστὸ θωαρεῖο:

— Γνωρίζετε τὸν κατηγορούμενο;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε μιά ὑπόκωφη και ὄχι πολὺ καθαρή φωνή ἀπὸ τὸ θωαρεῖο.

— Ἀπὸ πότε τὸν γνωρίζετε;

— Ἀπὸ τότε πού γνώρισα και τὸν γιατρὸ Τζέρεμι Μόκ.

— Ἀηλά! Πρὸ πόσων χρόνων;

— Πρὸ πέντε χρόνων περίπου.

— Τὸν θεωρεῖτε ἐντιμον ἄνθρωπο;

— Ὁχι!

— Έχετε την γνώμην ὅτι αὐτὸς ἐδολοφόνησε τόν ἀστυνομικὸ Μούρ;

— Ὁχι!

— Μήπως εἶθε παρὼν κατὰ την δολοφονία τοῦ ἀστυνομικοῦ Μούρ;

— Ὁχι!

— Ποῦ εὗρίσκασθε την στιγμή τοῦ ἐγκλήματος;

— Στὸ κρεβάτι μου!

— Γνωρίζετε πού εὗρίσκετο ὁ κατηγορούμενος Τζάκ Κούλς την βραδυὰ τοῦ ἐγκλήματος;

— Μάλιστα! Έτοιμοθάνατος στην κλινικὴν τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ.

— Ὅστε κατὰ την γνώμην σας εἶναι ἄθως.

— Ὁχι. Είναι ἔνοχος!

— Πῶς σκότωσε τότε ἀφοῦ ἦτο ἐτοιμοθάνατος; Πιστεύετε μήπως ὅτι ἕνας σωσίας τοῦ Τζάκ Κούλς βρισκόταν στην κλινική;

— Ένιστάμεθα! ἐκραύγασε ἀφρίζοντας ὁ σέρ Τζώρτζ Κλέρκ.

— Δεκτὴ ἡ ἐνστάσις! ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος δικαστῆς. Μάρτυς, σᾶς ἀπαγορεύω νά ἀπαντήσετε στην ἐρώτησιν αὐτῆς τῆς κατηγορίας.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸν συνήγορο:

— Ἡ ὑπερασπίσις έχει νά ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ἀμάρτυρα τοῦ Βασιλέως;

— Ὁ σέρ Τζώρτζ Κλέρκ στράφηκε ἀμέσως πρὸς τὸ κλειστὸ θωαρεῖο.

— Θεωρεῖτε δρᾶστην τοῦ ἐγκλήματος τόν Τζάκ Κούλς;

— Ὁχι! Δέν είναι ὁ δράστης!

— Τί σκέπτεσθε περὶ ἐκείνου σωσίου;

— Ένιστάμεθα! ἐκραύγασε αὐτὴ τῇ φορὰ ὁ εισαγγελεὺς.

— Δεκτὴ ἡ ἐνστάσις έκαμε με κάποια ἀνυπομονησία ὁ λόρδος δικαστῆς.

— Πῶς κατὰ την γνώμην σας δολοφονήθηκε ὁ ἀστυνομικὸς Μούρ;

— Ὁ σωσίας δέν ἔμεινε στην κλινική! Ὁ σωσίας σκότωσε! Ὁ σωσίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόρ!

Αὐτὴ τῇ φορὰ ὁ λόρδος δικαστῆς σηκώθηκε ὀρθιος στή θέση του γιά νά διακόψῃ με την σειρά του τὸν μάρτυρα! Κι' ἐκραύγασε:

— Νά ἀφεθῇ ὁ ἀμάρτυς τοῦ Βασιλέως νά μιλήσῃ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή.

— Θά ἀφεθῇ νά μιλήσῃ ἂν ἀναλάβῃ τις εὐθύνες τῆς καταθέσεώς του! ἐτόνισε ὁ λόρδος δικαστῆς.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸ θωαρεῖο:

— Ἀναλαμβάνετε μάρτυς;

— Μάλιστα!

— Παρουσιάσθηκε σὸ κοινὸ!

Τὸ θωαρεῖο ἀνοίξε και φάνηκε ἕνας ἄνδρας με γκριζὸ κοστούμι και γκριζὰ μαλλιά, με γονδρά γυαλιὰ σέ σκελετὸ ταρταρούρας και με μιά μικρὴ ἀρετос-λήν κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ του αὐτί. Ὁ ἱσπéκτωρ Σούμερ ἐνοῦρλωσε τὰ μάτια του! Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ήταν ὁ ἀσύλληπτος «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

— Τί έχετε νά καταθέσετε ἐναντίον τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ; ἐώτησε ὁ λόρδος δικαστῆς.

— Την προπαραμονὴ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀστυνομικοῦ Μούρ, ἔλαβα ἀπὸ τόν κατηγορούμενο Τζάκ Κούλς ἕνα τσέκ 2.000 λιρῶν πού τὸ ἐξαργύρωσεν εἰς την «Τράπεζαν Έμπορικῆς Πίσταως». Γιά τοῦ λόγῃ ὁ Τζάκ Κούλς τοῦ ἔδωσε αὐτὲς τις 2.000 λίρες; Γιά νοσήλεια; Ὅτε μαγαργαῖς εἶν ἦτο, δέν θά πλήρωνε ἔτσι τὸν γιατρὸ του! Ὁ κατηγορούμενος δέν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Έπλήρωσε τὸν δόκτορα Τζέρεμι Μόκ γιά νά διαπρέξῃ τὸν φόνου! Τὸν ἐντυσε με τὰ δικά του ρούχα γιά νά παραπλανήσῃ την καταδίωξιν! Έτσι τυλίχθηκε ὁ ἱσπéκτωρ Σούμερ! Ὅταν συνέλαβε τόν Τζάκ Κούλς, συνέλαβε ἕναν... δῆθεν ἐτοιμοθάνατο! Τί θαυμάσιο ἄλλοθι! Ὁ κύριος εισαγγελεὺς πλησίασε κάπως την ἀλήθειαν! Ὑπέθεσε πὸς στην κλινικὴ βρισκόταν κάποιος σωσίας τοῦ Τζάκ Κούλς ἄλλὰ δέν σκέφθηκε ὅτι ὁ σωσίας ὑπορούσε νά είναι ὁ καθαυτὸς δράστης τοῦ ἐγκλήματος! Καί ὁ σωσίας αὐτὸς είναι ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόκ!

— Τὸ δνομά σας πρὶν διατάξω την σύλληψιν τοῦ δόκτορος Τζέρεμι Μόκ! έχω με ἀκτινοβολώντας ἀπὸ την ἱκανοποίησιν του ὁ εισαγγελεὺς.

— Εἰμαι... ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

Καί ἐμφελοῦμενος τῆς καταπληξέως ὄλων, ἀποτραβήχθηκε βίσιςτικᾶ ἀπὸ τὸ θωαρεῖο.

— Συλλάβετέ τον! ἐκραύγασε ὥστερα ἀπὸ την πρῶτη του κατάπληξιν ὁ εισαγγελεὺς.

Ἀλλὰ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρισκόταν κίελας μακριὰ και ὁ ἀμείλικτος διώκτης του Σούμερ ήταν ἀψησολημένος σὸ νά φορέσῃ τις χειροπέδες στὸν δόκτορα Τζέρεμι Μόκ, ὁ ὁποῖος έτρεμε σὰν ψάρι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, μέσα σὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο, τρέμοντας γιά την ζωή του, ὁ δόκτωρ Τζέρεμι Μόκ ὁμολογοῦσε με μιά μικρὴ ἐλπίδα ἐπισείας, ἐνῶ ὁ ἱσπéκτωρ Σούμερ έφηνε ἄκτινοβολώντας ἀπὸ την εὐτυχία γιά νά συναντήσῃ τὸ φίλο του ἀριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

[Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναμωσέυσια]

"MONTIA"

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ

Ἡ Λουῖζα Ποζέλλι

Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ἀθηναϊκὴ Ἡθογραφία

Οἱ θεατρόφιλοι ἔχουν πολλὰ
χρόνια νά ἴδουν ἔργον με
εὐοχὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ,

Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ,

Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ

είναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

τῆς ΠΟΖΕΛΛΙ

ὁ ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ

«κορόιδο δέν πιάνεται

στις χαρτορίχτρες

ἡ ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

σὲ τραγούδι με ἐξαιρετικὴν
ἐπιτυχίαν.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ —

ΠΕΜΠΤΗΝ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΑΙ

ΛΑ-Ι-ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

*Ωραι ἐνάρξεως

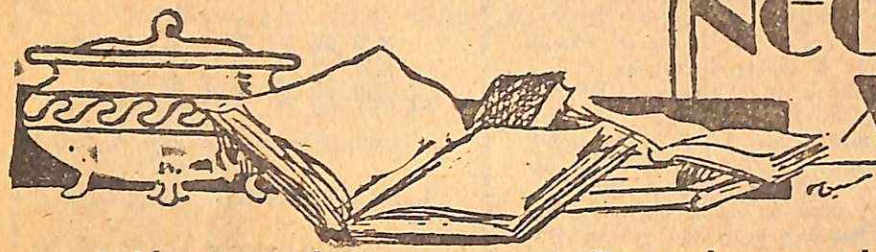
Ἀπογευματινὰ 6.15' μ. μ.

Βραδυνὰ 9.45' μ. μ. ἀκριβῶς

Ἀριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

Φιλίας μνημόσυνο

Ένας χρόνος πέρασε απ' τη μερα κείνη. Ματίκα, πού μοιη, με τ' ίδια του χέσια, σκότωσες τη μεγάλη φίλια μας...

Ένας χρόνος... Πέρασαν δηλαδή τ' αχρὶα φθινοποριάτικα δειλινά π' άλλοτε τον παλιό καιρό, οι δυο μας χειροπιαστά περπατούσαμε άσχοπα στους δρόμους μιλώντας για χίλια δυο άδιαφορα, μα τόσο γλυκά, πράγματα...

Πέρασαν τ' αχρὶα του χειμῶνα θράδα που με πήγαίνες σπίτι μου, και σε γούριζα στο δικό σου, σαν να μη θέλαμε να χωριστούμε ποτέ, άδιάφορες στην παγωνιά που έπεφτε γύρω μας...

Πέρασαν άκόμη και τ' ανοιξιάτικα μενεξεδένια σουρούπα—ώ ναι, Ματίκα, κι' αυτά περάσαν!—χωρίς να θαυμάσωμε μαζί, δουδές σαν άλλους από έκταση, το άργό σβύσιμο του ήλιου, πίσω απ' τ' άντικυρό του δούνδι...

Καλοκαίρι... Έφουγα και πάλι απ' τον Πειραιά; τον «Πειραιά μας» όπως λέγαμε—θυμάσαι;—μα τώρα πιά ο ταχυδρόμος δεν μου φέρνει τ' άμορφα τρυφερά σου γράμματα που με τόση λαχτάρα πρόσμενα άλλοτε...

...Ένας χρόνος σαν σήμερα Ματίκα, ίσως και σαν αυτή την ώρα που για στερονή φορά μιλήσαμε... Όχι! μη γελάσης με τ' ανάλαφρο είρωνικό σου γέλιο—δεν θ' ας σου ζητήσω παρακαλέτα σαν άλλοτε να γυρίσεις μόνο, κάνω μνημόσυνο σ' ό,τι τόσο ψηλά ζούσε μέσα μου, στην άγάπη μου για σένα, που μόνη σου σκότωσες...

ΜΥΡΙΝΗ

Θύμηση...

Προχθές καθόμουνα στην ίδια απόμακρη κι' ερημική άμμουδιά. Ήταν η ίδια ώρα σαν κι' εκείνη την ειδυλλιακή που ο ήλιος κουρασμένος έβγερνε στον μακρινό ορίζοντα κι' η θάλασσα γαληνεμένη άπλωνε της σιγής και της έρημιάς το μυστήριο στα ύγρά της βάθη, στ' άφωτα θαλάσσια...

Τ' άκουα σαν και τότε στεφανωμένα με της γαλήνης το μενεξεδένιο άφρό φιλούσαν σιγά-σιγά κι' άπαλά το μυρωμένο άκρογάλι και οι στερονές άγνίδες του ήλιου, σαν έλπίδες που σβύνουν στο ψυχρό-ράγνημα ενός μακρινού όνειρου, χρύσανα γλωμά κι' ανάλαφρα την πλάνα έμορφιά της φύσης.

Η φύση σκεπασμένη με τ' μαύρα κοέπια της νύχτας, το κύμα στην άμμουδιά έπαινε ένα μουντό πένθιμο γάμμα, το γάμμα της άγάπης μας που θοηνό τώρα. Απόψε πάλι στην ίδια έρημη γωνίτσα την ίδια ώρα σαν και τότε, που τ' αχρὶα σου φιλούζαν τ' άόγια εκείνα τ' άμματα από φλόγα και πόθο.

Θυγνώ τώρα την άγάπη μας π' άλλοι-μονο μισόβουσε, ενώ μου είλες πη πως θάταν αιώνια... Κι' όμως έφυγες. Και τ' άμματα μου τις δες αυτές του δειλινού στην γλυκοθύμησή σου γεμίζουν δάκρυα που καμιά άνακούφιση δεν φέρουν στην πονεμένη μου καρδιά, κακέ μου άγαπημένε.

ΑΡ. ΣΥΒΙΑ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ
Πανεπιστήμιον Όρλάνδου Φλωρίδου

Σπασμένα φτερά!...

Γοργή χειλιδόν, πού σ' έχεις πλανέψει σε πλατειά γαλάζια τ' άνέσπερο φώς, πού κάποτε είχε και μένα μαγέψει και βρίσκομαι τώρα εδώ ναυαγός.

Στ' αλήθεια είμαι κάποιος θλιμμένος σπουργίτης και κλαίω σε μια στέγη σπασμένα φτερά, γαμμένος στον κάμπο φτωχός ερημίτης που ζή μες' στον πόνο και στη συμφορά.

Μά κάποτες είλα και γώ όνειρα ίδια και πέταγα δίχως στη γή να σταθώ· περήφανα κύτταξα κάτω τ' άφια που σούρνωνταν γύρω στον ίδιον άνθό.

..Μά ήρθαν η μπόρα και η καταιγίδα στ' άκρόδουνα η καύτρα με βρήκε άστραπή, που στρίγγλα χτυπιόταν—κακιά νερο-σίδα—και γύρω μου πέφταν τρελλοί κεραυνοί!

Όχι! Μή μου θυμίζεις τους πόνους, τους θρήνους...

Συνήθισα τώρα στη γή να πετώ, συντρόφους μου νάχω τ' άόρα, τους κρί-νους και πάνω στις στέγες τροφή να ζητώ.

Καλό κατευώδιο γοργή χειλιδόν... Για μένα ήσουν κάποιος μικρούλα γαρά!

Μή μείνης εδώ στο θλιμμένο λειμῶνα που στέκουν όσοι έχουν σπασμένα φτερά...

(Χίος)

Δέν της άξίζει να κλαίς!...

Γιατί άγαπημένε μου φίλε είσαι τόσο μελαγχολικός; Γιατί ζητάς στο πιστό να ξεγάσης τον πόνο που σου τρώει τ' άσθ-θικά; Γιατί έπαφες να έλπίσης για μια άγάπη που σε κάνει να υποφέρεις τόσο, και πού σε έκανε σωστό πτώμα;

Πάψε να κλαίς!... Πάψε να υποφέρεις τόσο!... Ξεγνάς άγαπημένε μου φίλε, ό,τι ίσως μίαν άλλη άγάπη, στο διάβα της ζωής σου, θ' ας κάνει να πάψης να πονάς; Γι' αυτήν που δεν της άξίζει τίποτα; Άκουσε λοιπόν, κι' έμένα που συμ-μερίζομαι τ' άγάπη σου λύπη, 'Εξέλλου δεν πρόπει ποτέ κανείς να πάψη να έλπί-ζη! Δέν ξέρεις; Μπορεί να έλθη μια μέ-ρα, που εκείνη θαυμάσιμη, απ' τις νέες της άγάπες, θ' έλθη πίσω κοντά σου, ζητώντας τ' άόγια και τ' άφια σου, αυτά που δεν κατώρθωσες να νοιώση από τον άλλο...

Πόσο ήθελα να την γνώριζα, να γονα-τίσω μπροστά της, και να της ζητήσω ως όϊκτο να σε λυπηθώ... Να ζητήσω την άγάπη της, για σένα, που τόσες και τόσες νύγτες μένεις άγρυπνος, πλημμυρι-σμένος από δάκρυα που κυλούν, άφθονα στο προσκέφαλό σου... Όχι! πόσο θέλω να σου δώσω αυτή τη γαρά... Τη γαρά έ-κείνη που τώρα έχει μεταβληθώ, σε μια άπέραντη λύπη!... Πάλι λοιπόν κλαίς; Δέν σου είπα ότι δεν της άξίζει;....

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΔΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πηγαίνει...

Έφουγες!... Έφουγες!... Πηγαίνεις, μου είπες, να βρης την ευτυχία. Τι είναι όμως ευτυχία για σένα; Πές μου: το νοι-ώσεις; Το καταλαβαίνεις; Ζητάς την ευ-τυχία!!! Χά! Χά! Μου έρχεται να γελά-σω διάπλατα, δυνατά, νευρικά, σαρκαστι-κά...

Ναι! Προτού σε γνωρίσω—τώρα τώμαθα κι' αυτό—είχες άφίσει άπονα κι' άλλους πολλούς... Ζητώντας και τότε ευτυχία... Όχι! Δέν σε κατηγόρω. Σε λυπάμαι μόνο. Μάλιστα...

Μοιάζεις με άνήσυχη πεταλούδα που για να βρή το ιδεώδες μα και άνυπαρκτο νέκταρ, ρουσα άπληστα το γυρό κάθε ώ-ραίου πτωγού λουλουδιού. Μοιάζεις με τ' άθωα μικρά παιδάκια—διότι το ξέρω, όσο κι' αν δεν φαίνεσαι, είσαι πολύ ά-θώα—που για να βρουν την ευχαρίστηση—γιατί όχι και την ευτυχία (!)—γχεμύ-ζουν άσπλავνα τις μικρές φωλίτσες των πουλιών, τ' άσπτάκια των, την ήσυχία των, την γαλήνη των, την ευτυχία των. Γχεμύζουν μια ευτυχία για να στί-ξουν απ' τ' έρείπια της μίαν άλλη, την ιδική τους.

Άλλά τί λέω; Για να φτιάξουν μίαν άλλη; Ταίριάζει πολύ καλλίτερα να πούμε: γιατί νομίζουν πως θ' αφτιάξουν μίαν άλλη. Έτσι κι' εσύ: Έρχεσαι, γχεμύζεις την γαλήνη μας, κι' έπειτα... έπειτα, φεύγεις! Φεύγεις, γιατί δεν βρή-κες—λές—την ευτυχία που νομίζεις πως θ' αφτιάξ.

Φεύγοντας όμως, το ξέρεις ότι έμάρ-νες το λουλούδι κι' ό,τι μετέβαλες σε έ-ρείπια το μικρό σπιτάκι, την φωλίτσα; Άλλά τί σ' ενδιαφέρει;

Πήγαίνε όμως! Δέν σου κρατώ κάκια. Όχι!

Είσαι μια άνήσυχη ψυχή, μίαν άρρω-στη που ζητά πάντοτε, μα άνέλπιδα, κάτι που δεν μπορεί να συλλάβη...

Πήγαίνε! Δέν σε μισώ. Όχι. Άλλωστε ποτέ κανείς δεν μπορεί να μισήσει κάτι που πραγματικά κάποτε ά-γάπησε. Και πέπει να ξέρεις, ότι σ' ά-γάπησα πραγματικά, παράφορα, τρελλά, όσο τίποτε άλλο στον κόσμο!

Πήγαίνε!... Πήγαίνε!... Άντίο, άγα-πημένη μου, και εύγουνι με όλη μου την καρδιά να βρης αυτό που ποθείς με όλη την δύναμη της ψυχής σου: ΤΗΝ ΕΥ-ΤΥΧΙΑ. Άν υπάρχει...

ΜΥΡΤΙΩΤΗΣ

(Αθήναι)

Μά ποιος τον έρωτα με το κρασί τον σβύνει;

Κάπελα, φέρε το κρασί κι' άλλη μισή, τον πόνο μου να σβύσω! Φέρε ξανά ένα καποστάρι—το θέλω νάγαι γιασάρι για να μεθύσω...

(Γιάννενα)

ΠΕΡΟΣ

Έκλαικευμένη έπιστήμη

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ τον τίτλον αυτόν, θ' ας σκεφθής άσφαλώς: «Μας φώτισε! Μήπως δεν το ξέρουμε!» Άσφαλώς οι περισ-σότερες από σ' ας το ξέρουν, ίσως ό-μως μερικές να το άγνοούν. Το μέ-τρον του πολιτισμού των λαών έγ-κεται στον βαθμόν της καθαριότη-τός των. Καμιά γυναικα άσφαλώς δεν θ' ας σκεφθί ν' άρχιση την ήμερα της, χωρίς να καθαρίση το πρόσωπό της και τ' άχέρια της. Το πλύσιμο ό-λου του σώματος παρουσιάζει ώρι-σμένες δυσκολίες και κατά συνέπειαν το καθημερινό λουτρό δεν έχει γε-νικευθί άκόμα ως τακτική συνήθεια.

Οι γυναίκες του έξωτερι-κού δεν άρκούνται στην κα-θαριότητα που σ' ας άνέφερα προηγουμένως. Προχωρούν άκόμη περισσότερο. Ξεύρουν τί θανάσιμη επίδραση έχουν επί του δέρματος και επί του σώματος των γενικώς τ' άφοδρά αυτά δηλητήρια που λέγονται τοξίνες και φροντίζουν με μεγάλη έπι-μέλεια για την καθημερινή άπαλλαγή απ' αυτά.

Έφιστώ την προσοχήν σας επί ενός άρισμένου σημείου: Έπί του χρώματος των παι-διών μας, των κοριτσιών μας. Όλα είναι ως επί το, πλείστον άχρα και έχουν ύ-φος κουρασμένο.

Και σ' ας ρωτώ: Πόσες μη-τέρες εφρόντισαν να τ' α-παλλάσσουν καθημερινώς, από μικρά παιδιά άκόμη, ά-πό τις άκαθαρσίες που συσ-σωρεύονται μέσα των; Έ-λάχιστες άσφαλώς. Αυτό δέ, όχι από άδιαφορία (οι Έλ-ληνίδες είναι στοργικώτα-τες μητέρες) αλλά, από ά-γνοια άπλως. Κανείς δεν τους έξήγησε τις βλάβες που προξενούν στον οργανισμόν οι τοξί-νες που σχηματίζονται μέσα των, ό-ταν ο πεπτικός σωλήν δεν καθαρίζε-ται έπαρκώς. Είς το έξωτερικόν, ό-λοι οι λατροί θεωρούν καθήκόν των να άνημερώσουν την πελατεία των επί της σοβαρότητας της φαινομενι-κά μικρολεπτομερείας αυτής. Έδω είμεθα άκόμα στο σκοτάδι επί πολ-λών σοβαρωτάτων ζητημάτων. Μό-λις από τινος μερικοί δερματολόγοι, καθώς και τ' άγνωστά Ινστιτούτα Καλλονης έρωτούν σχετικώς τους πελάτας των.

Κάποτε έδιάβασα ένα βιβλίο που μου έπροξένησε μεγάλη έντύπωση, όσον άφορά τις αίτιες του καρκίνου. Ό γράφων ισχυρίζετο ότι η κυριώ-τερα αίτία της νόσου αυτής είναι η χρονία δυσκοιλιότης. Ισχυρίζετο έ-πίσης ότι οι συσσωρευμένες στο έν-τερον άκαθαρσίες άποτελοδσαν ένα είδος σπέρματος για την ανάπτυξη

πηγή ζωής και όμορφιάς

του δηλητηριασμένου σαρκικού φυ-τού που είναι ο καρκίνος. Θ' ας έρε-τε, άσφαλώς, ότι ο καρκίνος άνα-πτύσσεται έντός του σώματος σαν παράσιτο φυτό με κλαδιά και παρα-κλάδια. Έμποδίζει την κανονική λειτουργία των οργάνων, προξενεί άφόρητους πόνους, με άποτέλεσμα τον θάνατον. Δέν σ' ας δίδω την θεω-ρία αυτή ως άπολύτως άσθεντικήν

ρους νέας νόσου.

Συμπέρασμα: Άπό όσα είπαμε, προκύπτει ότι οι φυσικοί χυμοί των φρούτων είναι άπαραίτητοι στην κα-λή λειτουργία του σώματος μας, Ό-φείλουμε, λοιπόν, να τρώμε και να δίνωμε στα παιδιά μας άφθονα φρού-τα, διότι, έκτός των άλάτων, περιέ-χουν και βιταμίνες, των οποίων η άφέλεια είναι πασίγνωστη. Πολλοί όμως δεν κατορθώνουν να τρώνε άρκετά φρούτα, διό-τι ως επί το πλείστον τ' α-φρούτα είναι πολύ άκριβά. Έκτός αυτού, είναι στομά-χια που δεν τ' ας χωνεύουν ώ-μα, βρασμένα δέ τ' α-φρού-τα, ως κομπόστες, χάνουν μέγα μέρος από τ' α-πολύτι-μα συστατικά των.

Υπάρχουν δέ και έποχές όπου σπανίζουν. Η έπιστή-μη βρήκε την λύση του προ-βλήματος με το Ένος Φρού-ιτ Σώλι. Παίρνοντας μια κουταλιά του γλυκού μέσα σ' ένα ποτήρι νερού το πρωί, πρὸ του προγεύματος, από τ' α-γευστικώτατον και ύγιει-νόν αυτό ποτό, άπαλλάσ-σουμε τον οργανισμόν μας κατά τον φυσικώτερον τρό-πον από τ' α-δηλητήρια που έμειναν έντός μας από τ' α-πολείμματα των τροφών και άποκτάμε την άπόλυτη γενι-κή έξωτερική καθαριότητα, με άποτέλεσμα μίαν αύξηση της ζωτικότητος μας και της όμορφιάς μας.

Για όσες το άγνοούν, προσ-θέτω ότι το προϊόν αυτό κατασκευάζεται με άλυστα φρούτων και είναι άπολύ-τως άγνό.

Σημειώνω δέ, για να τελειώνουμε, ότι κανένα προϊόν δεν έτυχε, εύθους μόλις έδόθη εις την κατανάλωσιν, τόσον ένθουσιώδους ύποδοχής από το Φρούιτ Σώλι.

Συνήθως, προκαλεί την δυσπι-στία του καταναλωτού, ό όποι-ος δεν πείθεται να τ' άγνοήσει, πα-ρά άφοι το δοκιμάσουν οι άλλοι. Με τον χυμό, όμως, αυτό των φρούτων δεν συνέβη διόλου το ίδιο. Εισήχθη άμέσως σ' όλα τ' α-καλά σπία στην Εύρώπη και από τότε χρησιμοποιεί-ται άδιακόπως.

Σχετικώς, ένας διάσημος ύγιεινο-λόγος έγραφε:

«Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι το προϊόν αυτό είναι από τ' α-πολύτιμώ-τερα που έχει προσφέρει η έπιστήμη εις την κοινήν χρήσιν».

Ι. Χ.

Μεταξύ μας

Γ. 'Αναγνωστόπουλον, Καλάμας, 'Εγκρίνεται το «αίτιον».—Μ. Μασάκη, Πειραιά. Θά δημοσιεύσωμε το «Ματαιότης». Πρέπει ν' αρχίσετε να διαλέγετε θέματα πιδ δύσκολα και πιδ πρωτότυπα. Το σταυρόλεξο ελήφθη. — Γ. α. Δ. Καρδίτσαν. Το σταυρόλεξο ελήφθη, αλλά δέν είναι γραμμένο με σινική μελάνη, και η δημοσίευσή του είναι αδύνατος. Στείλτε μας ελεύθερα κανένα δικό σας πεζό ή ποιήμα, και θά τ'ο κρίνωμε ευχαρίστως. — Δ. Β. Φλώρον, 'Αμφιλοχίαν. 'Εγινε η επιθυμία σας. 'Η άλλη στήλη έχει καταργηθή προσωρινώς λόγω του περιορισμού του σχήματος εκ του πολέμου. — Ν. Ν. ο. σ. τ. α. λ. γ. δ. ν. Μεσσήνην. Το «Νέμουν αλήτης» έχει κάποια πρωτοτυπία, αλλά θέλει ακόμη δουλειά και λίγο συντόμευση. Οί επαναλήψεις είναι πάρα πολλές. — Σ. τ. α. θ. η. ν. 'Αλ. η. μ. ί. σ. η. ν. 'Ενταύθα. Θά δημοσιευθῇ η «Αιποφυχία». — Σ. τ. ε. λ. ι. ο. ν. Δ. ρ. α. κ. ο. ν.

Σιδηρόκαστρον. Γράψετε αρκετά καλά, αλλά πρέπει να διαλέγετε θέματα πιδ πρωτότυπα. — Π. α. ν. Ε. Χ. 'Αναγνώστου. Μυτιλήνην. Τώρα πιδ διωρθώθηκε, έγινε αρτιότερο και θά δημοσιευθῇ. — Χ. ι. ω. τ. ο. π. ο. ύ. λ. α. Χίον. 'Εγκρίνεται η απάντησή σας στον 'Ερμηίτην και θά δημοσιευθῇ. — Π. α. ν. Ο. ί. κ. ο. ν. ο. μ. ο. υ. Παγκράτι. 'Ελήφθησαν και θά δημοσιευθῶν. — Σ. τ. ε. λ. λ. α. ν. Ν. τ. α. β. ρ. α. Λάρισσαν. Τά αποσταλέντα είναι δυστυχώς πολύ κοινότυπα. Διαβάστε προηγουμένως 'Ελληνες ποιητάς. — Θ. 'Α. β. α. ρ. ι. κ. ι. ω. τ. η. ν. Δράμαν. 'Εγκρίνεται και θά δημοσιευθῇ με την σειρά του. Γ. ε. ω. ρ. γ. ι. ο. ν. Γ. κ. α. μ. π. ί. σ. Κοζάνη. 'Εγκρίνεται το «Τηλεγραφείον» και θά δημοσιευθῇ με την σειρά του. — Ο. μ. Π. α. π. α. ι. ω. α. ν. ν. ο. υ. Γ. λ. υ. φ. α. δ. α. Θά δημοσιευθῇ προσεγώς. Στείλτε νέα συνεργασία μετά την δημοσίευσή του. — Γ. Κ. ο. μ. ν. α. κ. ο. ν. 'Αμφικλείαν. Το αποσταλὲν είναι πολύ κοινό ως θέμα. Πρέπει να διαλέγετε θέματα κάπως πιδ πρωτότυπα, κι' όχι τὰ γλιτοειπωμένα. — Χ. α. ο. Χ. α. τ. η. γ. ε. ω. ρ. γ. ί. ο. υ. 'Ενταύθα. Το «Ταξίδι» έχει ωρισμένες ἀτέλειες πιδ πρέπει να τις διορθώσετε. Δέξιν ατρομαλέαν δέν υπόκειται. 'Επίσης ο τελευταίος στίχος είναι κακός. — 'Α. γ. ω. ρ. ι. σ. τ. ο. ν. φί. λ. ο. ν. Π. ε. ι. ρ. α. ι. α. Φυσικά, τ'ο εκλέξαμε πιδός δημοσίευσιν. Θά μās στείλετε άλλο αφοῦ δημοσιευθῇ αυτό. — Φ. ο. ί. β. ο. ν. Π. ε. ν. η. ν. Λάρισαν. 'Εχομε ὅλη την διάθεσιν να σās ενδιαφέρουμε, αλλά τὰ αποσταλέντα είναι πολύ ἄγενα. Δουλέψτε ακόμη λίγο, διαβάστε 'Ελληνες πεζογράφους και ποιητάς, και ἐπειτα γράψτε. Θά τὰ κρίνωμε ευχαρίστως, και θά προσπαθήσωμε να σās ευχαριστήσωμε. — Δ. α. μ. π. ρ. ο. ν. Ζ. ο. ύ. κ. η. ν. 'Ενταύθα. Θά δημοσιευθῇ.

«Εὐδομίας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΙΚΛΙΚΟ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
'Αγ. 'Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17.
Διαχειριστής: Κ. ΞΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ετησία έσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνος " 125
Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10
" 'Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί "

Διευθυντής τυπογραφείου : ΠΑΝΗΛΙΣ ΑΠΗ-
ΕΙΔΗΣ, Σύν. 'Υμηττού Διαδόχου Παύλου 10

ποσταλέντα είναι πολύ ἄγενα. Δουλέψτε ακόμη λίγο, διαβάστε 'Ελληνες πεζογράφους και ποιητάς, και ἐπειτα γράψτε. Θά τὰ κρίνωμε ευχαρίστως, και θά προσπαθήσωμε να σās ευχαριστήσωμε. — Δ. α. μ. π. ρ. ο. ν. Ζ. ο. ύ. κ. η. ν. 'Ενταύθα. Θά δημοσιευθῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Γ. Δειλ. 'Αγρίνιον. 'Η ιδέα δι' ἑμα κδωνται σύριζα τὰ μαλλιά, δυνάμουν είναι σφαλερά. Τούνα-
τίον αυτό επανέλανε την τριχό-
πτωση. Μή γοησιμοποιήτε ἐ-
πίσης ισχυρά φάρμακα ὅπως ἡ
ἐλυσίβα κλπ., γιατί θά πάθετε
συγγρόνως και ἐκζεμα. Λοιπόν,
θά κάνετε τώρα με την κάτω-
θι λωσιν πωτῇ και θράδυ μιὰ
καλή φριξίον του τριχωτού της
κεφαλής:

Teinture de jaboraddi 50 gr.
Teinture de quina 30 gr.

Και κάθε 8 μέρες ἑνα κα-
λὸ λούσιμο με πισσοάπουντο
Μετά τρίμηνον κοῦρα ξαναγρά-
στε μου λεπτομερώς.

Περμανάντ

Με Γερμανικὲς παστιλίες
Δέν χρειάζεσθε Μιζαμπλι
Δραχ. 200

Χτενίζεσθε ἁπλῶς, ὅπως
και τὰ φυσικά μαλλιά,
οί υποθκλες σχηματίζον-
ται με ἁπλὸ κτένισμα.
ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Σταδίου 7—Α' πάτωμα.

Τηλέφ. 32.812
ΒΑΦΑΙ ΜΑΛΛΙΩΝ
ΙΜΕΡΙΑ Δρ. 150,
ΙΟΜΟΛ Δρ. 125.

Περὸ και Παστίς Σινιὸν
παρ' ἐιδικὸ ἐπιστήμονος

Ἡ Περμανάντ σκλη-
ραίνει τὰ μαλλιά και τὰ
δαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίνη
FIX της 'Αρωματοποιίας
L. T. RIVER κάνει τὰ μαλλιά
ἀπαλά και σιλπνά. Χρησιμο-
ποιείται με ἑνα θαπορίζατέρ
και συγκρατεῖ τὰ μαλλιά
χωρίς να κολλοῦν.

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας πού ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσό-
τερο παρὰ ποτέ. 'Ενα διὰ-
στήμα ἡ ἀγάπη του είχε κρυ-
ώσει. 'Εγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ
ρυτίδες μου μ' ἔκαναν να
φαίνωμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30.
Δέν γνωρίζω τὸν λόγον, ἀλ-
λά τὸ ὀφείλα στην Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή διὰ την ἐπι-
δερμίδα. 'Απὸ την ἐπομένην
τῆς πρώτης της χρήσεως ἔξε-
πλάνην ὅσον ἐφαινόμην φρέ-
σκη και νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφή
διὰ την ἐπίδερμίδα, είναι τὸ
μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώ-
σητε εἰς τὰ κύτταρα της ἐ-
πίδερμίδος την ζωηρότητα της
νεότητος.

Περιέχει «Biosel» ὁποτε-
λεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστη-
μονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πε-
ριφήμου Dr. Steiska τοῦ
Πανεστημίου της Βιέννης, τὸ
ὁποῖον τρέφει την ἐπίδερμίδα
με ἐκχύλισμα προσρρόμενοι
ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ζώου.

Ὅτι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυ-
ναίκα, μπορεῖτε και
σεῖς να τὸ κάνετε.

Δοκιμάσατε και σεῖς ἡ ἴδια
την κρέμα Τοκαλόν, τροφή
διὰ την ἐπίδερμίδα. Μεταχει-
ρίζεσθε την Κρέμα Τοκαλόν
(χρώματος ρῶς) τὸ θράδυ
προτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρῶν
μεταχειρίζεσθε την Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή διὰ την ἐπι-
δερμίδα (χρώματος λευκοῦ).
Εἶναι στυπτική, τονωτική και
θρεπτική και ἀποτελεῖ την
καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μα-
κιγιάρισμα

Ἀποκλειστικὸς
Ἰαρισινὴ
συλλογὴ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτ. ου 8

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

Τηλ. 21.590

Ἐπισκευαὶ Ραδιοφώνων

παντὸς τύπου

ἐγγυημένοι

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8.

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

Ἀνδη διὰ μπουτονιέρες

Ὅλα τὰ μοντέρνα σχέδια, εἰς ὅλα τὰ
τὰ χρώματα, εἰς μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΙΜΗ

ΔΡΧ. 30
ΜΕΓΑΛΗ

22
ΜΕΣΑΙΑ

15
ΜΙΚΡΟ
ΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Η ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ

Σπωφεληθῆτε ἐνόσω δέν ἐπῆλθεν ἀκόμη
καμμία αὐξήσις τιμῶν.

Ὑγρασία καὶ ὑρῖο: Τότε NIVEA!

Ἐκ τούτων προέρχονται τὰ ἐρυθή-
ματα και ἡ ξηρότης τοῦ δέρματος
και ὁ σχηματισμὸς ρυτίδων. Ἐναν-
τίον ὅλων αὐτῶν δέν ὑπάρχει ὄλλο
καλλίτερον μέσον ἀπὸ την κρέμα
NIVEA.

Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει την EUCER-
IT, οὐσίαν συγγενὴ πιδός τὸ λί-
πος, και διὰ τοῦτο δύναται να χα-
ρακτηρισθῇ ὡς τὸ φυσικὸν μέσον
διὰ την προστασίαν και την περι-
ποίησιν τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγω τοῦ δι πε-
ριέχει την EUCERIT, εἰσχωρεῖ θαθεῖα
εἰς τὸ δερμα και ὡς ἐκ τούτου τὸ
προστατεύει ἀπὸ την ἐπιβλαβὴ ἐπι-
δρασιν τῆς κακοκαιρίας και τὸ δια-
τηρεῖ λεῖον και μαλακόν.

NIVEA
CREME

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 5 »
Borax 10 »

Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα νὰ χρησιμο-
ποιήτε τὸ ἀσπράδι: αὐτοῦ. Νὰ μὴ μετα-
χειρίζεσθε σαποῦνι. Μετὰ δὴμιον ξανα-
γράψτε μου.

Νάντια Ἐνταῦθα. Ἐχέτε ἀφί-
σει ἀπεριποίητη τὴν ἐπίδερμίδα σας γι'
αὐτὸ παρουσιάζει αὐτὴν τὴν τραχύτητα
κι' ἀκαταστασία. Λοιπὸν ἡμέραν παρ' ἣ-
μέραν τὰ βράδια προτοῦ κοιμηθῆτε νὰ
κάνετε ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ τίλιο. Ν' ἀφί-
νετε στοὺς ὑδρατικούς τὸ πρόσωπό σας
ἐπὶ 10 λεπτά, κατόπιν νὰ τὸ σκουπίζετε
καὶ νὰ τὸ περνάτε μ' ἕνα βαμβάκι βου-
τηγμένο στὴν ἐξῆς λοσιὸν, τὴν ὁποίαν θὰ
χρησιμοποιήτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας.

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 5 »
Borax 10 »

Ἐπίσης δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα θ' ἀ-
λείφετε τὸ πρόσωπο μὲ κρόκο αὐτοῦ καὶ
μετὰ 10 λεπτά θὰ τὰ ξεκαθαρίζετε μ' ἄ-
φθονο χλιαρὸ νερό. Κατόπιν θὰ ἀλείφεσθε
πάλιν μὲ τὴν παραπάνω λοσιὸν. Μετὰ δὴ-
μιον ξαναγράψτε μου. Νὰ μὴ χρησιμο-
ποιήτε σαποῦνι.

Ἰάσμην Κ. Κ. Καλάμας. Βεβαιότα-
τα, ἡ κρέμα αὐτή, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη,
εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ χνουδιοῦ στὸ
πρόσωπο. Ἄντ' αὐτῆς νὰ χρησιμοποιήτε
τὴν παρακάτω λοσιὸν, καὶ ἡ ἐπίδερμίς
σας θὰ μαλακώσῃ καὶ μάλιστα πῶς πολὺ.

Eau de roses 10 gr.
Glycerine 50 »
Eau de laurier cerise pur q.s. 105 »

Ἀννα Π. Παραπάνω ἀπὸ δέκα
φορές σὰς ἔχω προσωπικῶς ἀπαντήσῃ
ἐπὶ τῶν ζητημάτων σας. Λυποῦμαι πῶς
δὲν μπορῶ χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση νὰ

σὰς συμβουλεύσω λυσιτελέστερα. Πάν-
τως στείλτε νὰ πάρете πρὸς συμπλήρω-
ση ἕνα δελτίο διαφορῶν εἰδικῶν ἐρωτή-
σεων ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου, καὶ θὰ σὰς
ἐξυπηρετήσω, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριὰ γι-
ατί οἱ πληροφορίες εἶναι ἀνεπαρκεῖς.

Ταμάραν Α. Ω. Ἐνταῦθα. Ἰδιαί-
τέρως δὲν ἀπαντῶ, χωρὶς τὴν κανονι-
σμένη γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἑβδο-
μάδος» ἀμοιβῆς τῶν 50 δραχμῶν. Γιατὶ δια-
φορετικὰ ὅλοι οἱ ἀναγνώστες θὰ ἤθελαν
ἰδιαίτερα ἀπάντησιν, ὅποτε δὲν θὰ ἐπρό-
σθανα ἔστω καὶ ἂν ἔγραφα ὁλόκληρο τὸ
24ωρο. Ἄλλως τε τὸ ζήτημά σας δὲν
χρῆζει ἰδιαίτερας ἀπαντήσεως. Ἡ κ. Α. Σ. ἀπληγάς ριζικῶς ἀπὸ τὴν τῶσον
ἀνεπτυγμένη ὑπεροργίωση τοῦ προσώ-
που της, διὰ τῆς νέας μεθόδου πού ἐφαρ-
μόζω τῶν βραχέων διαθερμικῶν κυμά-
των. Ἄν θέλετε λοιπὸν περᾶστε προσω-
πικῶς νὰ σὰς ἰδῶ καὶ θὰ σὰς κατατοπί-
σω λεπτομερῶς. Ἡ ἀδελφή σας νὰ χρη-
σιμοποιῇ τὴν λοσιὸν πού γράφω ἀνωτέ-
ρω πρὸς Ἰάσμην Κ. Κ.

Μαίρη Ν. Ν. Σι. Ὁρίσταν. Σὰς ἐκράτησα ὥρα ἀπὸ τὰς 20 Νοεμβρί-
ου γιὰ τὴν ἀποψίλωση τοῦ προσώπου
σας. Ὡστε φροντίσατε νὰ θρίσκεσθε ἑ-
δῶ. Νὰ πὺ παραπονείσθε ὅτι σὰς ἐξε-
χάσαμε.

Ρωμαντικὴν. Περάσατε ἡ ἰδία ἀ-
πὸ τὸ ἱατρεῖόν μου καὶ θὰ σὰς ἐξυπηρε-
τήσω ἀφιλοκερδῶς. Χωρὶς προσωπικὴ ἐ-
ξέταση δυστυχῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ
σὰς βοηθῶ ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν
δερματικὴ πάθησή σας, καὶ νὰ σὰς πῶ
θετικὰ ἂν ἐπιτυγχάνεται ἡ θεραπεία τοῦ
ἐλαττώματος δι' αἰσθητικῆς ἐγχειρήσεως.
Δέχομαι Σόλωνος 40 10—1 καὶ 5—8 1) 2
μ. μ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

ΜΟΥΣΙΚΗ

Συναυλία πιάνου

Σήμερον, Τετάρτην, καὶ ὥραν 6.
30' μ. μ. δίδεται εἰς τὸ θέατρον «Ο-
λύμπια» ἡ προαναγγελλθεῖσα συναυ-
λία τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέχνιδος τοῦ
πιάνου δος Ἰόλης Μπουκουβάλα.

Εἰς τὸ πρόγραμμα Ραμῶ, Μπετό-
βεν (Φανταζὶ καὶ Ρόντο ἄ καπρί-
τσιο), Σοπὲν (σονάτα εἰς σι ελασσ-
σον, καθὼς καὶ πέντε «ἐτύντ») Ντε-
μπουσύ, Ἀλμπενίς, Γκραναντὸς κ. ἄ.
Τιμαὶ εἰσιτηρίων: 100 — 75 — 50
— 20.

— 55 —

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ἡ αὐτάρκεια τοῦ σπιτιοῦ»

Ἐκυκλοφόρησε ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω
τίτλον ἕνα κομψὸ καὶ καλογραμμένον
βιβλιαράκι πού ἐκλαίκευει στίς σε-
λίδες του ὅλα τὰ θέματα καὶ τὰ ζη-
τήματα τῆς αὐταρκείας τοῦ σπι-
τιοῦ.

Μὲ τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ μαθαίνετε
ἀπλᾶ καὶ εὐκόλως τὴν οἰκιακὴν πτη-
νοτροφίαν, τὴν κονικλοτροφίαν, τὴν
λαχανοκηπουρικὴν, τὴν πρόχειρην
γαλακτοκομίαν καὶ τὰ διάφορα οἰκι-
ακὰ παρασκευάσματα.

«Ἡ Αὐτάρκεια τοῦ Σπιτιοῦ» εἶναι
ἕνα βιβλιαράκι τῆς τσέπης, ἀπαραί-
τητο εἰς ὅλους.

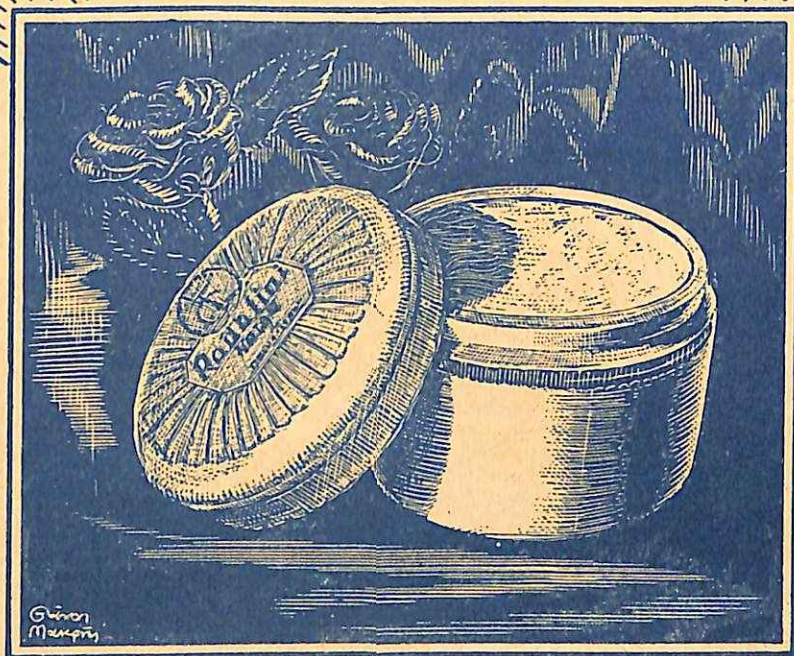
Ζητήσατέ το ἀπὸ τὰ περίπτερα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
ΑΝΘΗ - ΠΤΕΡΑ
ΟΙΓΟΥΡΙΝΙΑ
Νικη. Ζίνη
(ΠΡΩΗΝ ΘΡΑΓΚΟΥΡΗ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 12
ΠΕΡΙΚΛΕΩΣ 37
21-115

Κυρία μου...

.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικώς, είναι έγκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας 'Ελληνικας 'Εκθέσεις και εις την 'Εκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σας βεβαιώσουν για τα καλά αποτελέσματα, που θα έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνως από τον άρωματοπώλην σας ..ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ" και μη αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, που μπορούν να σας χαλάσουν το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

Εταιρεία